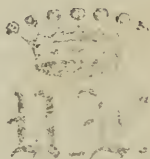

ELISABETH SCHØYEN
FYRSTINDE GONZAGA

GREV BRAHES HUS

N. M. KJÆRS FORLAG
DØCKER & KJÆR
KØBENHAVN

FR. G. KNUDTZONS BOGTRYKKERI
1894

I.

Se, der har vi jo vor Digter! Goddag, Herr Bjørn!

Goddag, kjære Baron! Det var da morsomt!

Og de trykkede hinandens Haand med Hjertelighed.

Naar kom De til Kjøbenhavn?

Igaar Aftes.

Siden De kommer fra »Det kongelige Teater«, har De sandsynligvis været inde for at tale med Chefen?

Ja, netop! Jeg har indleveret mit Skuespil, som De ved, at jeg skrev paa i Sommer. Men vi gaar kanske samme Vej?

Ja, gjærne!

De to Mænd fortsatte deres Gang udover Kongens Nytorv.

Skal De være her længe? — spurgte Baron Rosenkrantz.

Nej! Jeg vil bare vente for at se, om mit Drama bliver antaget, og naar det er opført, drager jeg videre til Italien.

Da haaber jeg, Afgjørelsen vil lade vente længe paa sig — sagde Rosenkrantz — for at vi kan have

den Fornøjelse at beholde Dem her i Danmark. Hvor bor De?

Deroppe — svarte Bjørn, idet han pegte paa et højt Hjørnehus, hvis ene Ende stak ud i Torvet lig Spidsen paa en Ploug — hvor der staar skrevet: »Thunes Privathotel«.

Ja, jeg kjender det. Derfra kan De jo sidde og beundre vort imponerende Teater.

Og ønske mig derind — sagde Bjørn — men jeg har egentlig ikke saa stort Haab om at faa mit Drama antaget; thi det er af en alvorlig, tung Natur, og Dansken liker jo bedst det Lyse, Smaavittige og Dagligdagse. Da Danmarks Natur hverken har stærke Farver eller himmelstræbende Former, saa ynder man det heller ikke i Kunsten. Ikke sandt?

Jo, De har vist Ret! Rigtignok staar der skrevet over vor Nationalscene: »Ej blot til Lyst«; men jeg tør nok alligevel paastaa, at de fleste af mine Landsmænd gaar derind for at le og ikke for at græde. Men jeg haaber, De maa have Held med Deres Forsøg. De har jo allerede et berømt Navn som Romanforfatter, saa jeg kan ikke tænke, man skulde vove at forkaste Deres Skuespil.

Aa, det er nu to ganske forskjellige Kunstarter — svarte Bjørn. — Man kan være stor i den ene Retning, men liden i den anden. Men imidlertid glæder det mig at træffe Dem igjen. Vi havde det hyggeligt paa Modum i Sommer, ikke sandt?

Jo, meget behageligt! — svarte Baron Rosenkrantz, idet han fortrolig stak sin Haand ind under Nordmandens Arm.

De var af samme Alder, mellem de tretti og firti

Aar, Bjørn et Hoved højere end den Anden og med bredere Skuldre, større Fødder og et kortklippet, brunt Helskjæg, mens Rosenkrantz bar en liden, blond Knebelsbart.

Det vrimlede af Mennesker paa det store Torv ligesom i Bredgade, hvor talrige Vogne rullede frem og tilbage, førende Kjøbenhavns elegante Verden omkring paa Formiddags Besøg.

Da en indelukket Landauer med Kusk og Tjener i rødt Livré kom dem forbi, stansede Rosenkrantz og blottede ærbødig sit Hoved.

Det var Dronningen — fortalte han.

Saa — svarte Bjørn aandsfraværende; han tænkte vedblivende paa sit Skuespil.

Paa Hjørnet af St. Annæ Plads blev Rosenkrantz tiltalt af en yngre Mand i Søofficers Uniform, og med sort Haar og Skjæg.

Man finder dig altid i Nærheden af den engelske Ministers Bolig — sagde Rosenkrantz leende. — Du holder nok Vagt her mellem to og fire.

Officeren glemte at svare for at hilse paa en ung Dame, som kjørte forbi i aaben Vogn ved Siden af en ældre Herre. Det var en sydlansk Kvindetype. rent skaarne Træk, bleg, marmormat Ansigtsfarve og sorte, stærkt flammende Øjne. Det var en ejendommelig Varme i det Smil, hvormed hun gjengjældte Officerens Hilsen.

Maa jeg forestille Dem min Fætter, Grev Brahe — sagde Rosenkrantz — og den norske Digter, Herr Bjørn.

Ah saa! — udbrød Officeren, idet han fremrakte sin Haand med den hvide Glacéhandske. — Jeg har den

Fornojelse at kjende Navnet. Men jeg maa tilstaa, jeg er ikke literært anlagt; jeg har ikke læst meget hverken af vor egen eller af norsk Literatur. Men min Søster er godt inde i den Slags Ting. Hun kjender Alt, hvad De har skrevet, og er en af Deres ivrigste Beundrerinder.

Ja, min Ven Bjørn har vist mange af dem her i Danmark! — sagde Rosenkrantz.

Det glæder mig at høre — svarte Nordmanden.

Jeg havde netop tænkt paa at gaa ned til Onkel — sagde Rosenkrantz videre. — Er der Nogen hjemme?

Ja, baade Far og Eleonora — svarte Svend Brahe. — Jeg skal forresten ogsaa hjem, saa vi kan følges ned ad Gaden.

De tre Herrer bøjede ind over St. Annæ Plads og standsede udenfor et gammeldags, graamalet Hus. Her vilde Bjørn sige Farvel; men Løjtnanten bad ham følge med op.

Min Søster vilde vist meget gjærne gjøre Deres Bekjendtskab — ytrede han. — Hun læser netop Deres sidste Roman. Vi talte meget om den Igaar Aftes.

Bjørn modtog Indbydelsen. Han havde for Øjeblikket intet Arbejde og var bestemt paa at tilbringe de første Uger med at gaa i Teatrene samt opsøge Kjøbenhavns forskjellige Seværdigheder.

De gik op ad en bred, umalet Trappe, og Husets Søn aabnede Entrédøren med sin egen Nøgle.

Han førte dem ind i en firkantet Stue med Rococomøbler, forgyldt, udskaaret Træværk og højrødt Silkebetræk. Paa Væggene hang Portrætter af ældre Herrer i forskjellige røde Uniformer og rigt smykkede Damer. I et Hjørne stod et højt, antikt Skab, indlagt med

Perlemor og kostbare Stene, men ellers ingen af de talrige Snurrepiberier og Nibsgjenstande, som fylder hver en Krog i mange af de moderne Hjem. Her var et stilfuldt Præg, men med en vis fornem Kulde over det Hele.

Maa jeg forestille dig den berømte Digter Herr Bjorn! — sagde Løjtnanten, idet han førte den Fremmede henimod en ung Dame, som traadte dem i Møde fra det tilstødende Værelse, hvortil Døren stod aaben.

Hun havde gyldent Haar. Hendes Holdning var rank og elegant.

Hun hilste ham med et fint Smil og rakte ham en liden. alabasthvid Haand.

Det glæder mig meget at gjøre Deres Bekjendtskab — forsikrede hun. Derefter vendte hun sig til Rosenkrantz. — Goddag, Aage! Vær saa god, vil ikke Herrerne tage Plads?

Der faldt nogle flakkende Bemærkninger om Vejr og Vind og Kjøbenhavnernyheder, hvorefter de to Fættere gik hen til et Bord i den anden Ende af Stuen for at se paa en Fotografisamling, som Brahe havde faaet sendende fra en Bekjendt i Grækenland. Bjørn blev siddende tilbage med Husets Datter.

Det er mig virkelig en uventet Fornøjelse at kunne faa takke Dem personlig for Deres Bog — sagde hun. — Den har optaget alle mine Tanker i de sidste Dage.

Det glæder mig, at Komtessen har fundet Behag i den! — svarte han.

Hun vedblev:

Hvad der i Særdeleshed tiltaler mig, er Deres Skildring af Kvinden. I de moderne Bøger ser man

ofte en saa raa og modbydelig Fremstilling af vort Kjøn, at man skulde tro, Forfatterne aldrig havde været i dannet Selskab.

Det kommer saa meget an paa det Hjem, hvorfra Forfatteren selv er udgaaet, og paa de Omgivelser, hvori han senere har levet — svarte Bjørn. — Jeg var saa lykkelig at have en fint dannet Mor, som i enhver Henseende var en Pryd for sit Kjøn.

Det kan jeg forstaa efter Deres Bøger.

Og som Student — vedblev han — var jeg forlovet med en ung Pige, der døde af Brystsygdom, men gjennem hvem jeg ogsaa har lært at kjende al den poetiske Ynde, som kan rummes i en Kvindesjæl.

Ah saa! — udbrød Komtessen og kastede et hurtigt, prøvende Blik paa ham. — De har altsaa havt megen Sorg?

Ja....

Nu forstaar jeg! — hun saa ned, hostede lidt og vedblev derefter:

Jeg har altid fundet det saa morsomt at mødes med saadanne Mennesker som Dem; thi Digtere tænker jo og føler langt dybere end andre Mennesker, eller rettere sagt, paa en ganske anden Maade.

Vore Indtryk er vist som oftest hurtigere og stærkere end almindelige Menneskers; men derfor lider vi ogsaa voldsommere. En sand Digtersjæl er lig en Æolsharpe, som dirrer ved den mindste Berøring.

Atter kom dette prøvende Blik fra et Par blaa, straalende Øjne, hvis sorte Bryn stod i stærk Modsætning til det lyse Haar, som laa i fine Krøller omkring Panden.

Han lagde Mærke til, at hendes Hænder, kun

prydede med en enkelt Diamant, var meget smaa og hvide.

Tante Rosenkrantz og hendes Søn samler altid literære Mennesker hos sig — sagde hun. — Og naar jeg er i Besøg paa Rosenskov, og der er en eller anden saadan Berømthed tilstede, sørger de altid for, at jeg har ham ved min Side ved Bordet. Det er en Forret, som man har vist mig i mange Aar, fordi man kjender min Begejstring for de store Aander. En eneste Samtale med en fremragende Personlighed kan man have godt af gjennem hele sit Liv.

Hun talte dæmpet og vægtfuldt.

Bjørn svarte:

Ganske sandt — det vil da sige, hvis betydelige Mennesker altid gav noget fra sig af sin aandelige Rigdom i disse selskabelige Sammenkomster; men det er ikke nogen fast Regel. Produktive Forfattere er ofte stille og tillukkede. For det Første ynder de ikke altid at ofre sine Tanker til overfladiske Ordskifter, og før det Andet er de undertiden større Iagttagere end Talere. Jeg mener altsaa her almindelig Selskabstale og ikke den offentlige Optræden.

Kan vel være — svarte hun — men det mindste, som de siger, klinger nu alligevel anderledes end i almindelige Munde. Og saa kommer dertil denne mærkelige Førnemmelse af at komme i Berøring med Væsner, som lever i en højere Atmosfære. Ved De, hvilken Mand har gjort stærkest Indtryk paa mig ved Hjælp af sin aandelige Overlegenhed.

Nej . . .

Den berømte Missionær fra Indien. Jeg traf ham paa Rosenskov. Det var en rig Tid.

Det kan jeg nok forstaa. For hans Begavelse og Udholdenhed maa vi alle bøje os i dyb Ærbødighed. Jeg var i flere Uger daglig sammen med ham paa Landet, og senere besøgte han os her i Kjøbenhavn. Jeg havde nær rejst med til Santalistan, til den Grad gjorde Fortællingen om Missionsarbejdet Indtryk paa mig.

Bjørn saa smilende paa hendes slanke, elegante Skikkelse. Og hans dybe, stærke Øjne laa rolig over hende.

Komtessen ser mig ikke ud til at passe for et saadant Liv — sagde han. — Der kræves nok anderledes haardføre Legemer for at udholde Strabadserne mellem halvvilde Folkestammer.

Kraften afhænger i høj Grad af Viljen — svarte hun. — Men Far tillod det ikke, og da jeg er eneste Datter, og Mor er død, maatte jeg opgive Planen.

Bjørn lagde Mærke til de røde, buede Læber, en stærkt udviklet Hage, kroget Næse, som var ualmindelig bred mellem Øjenbrynene, sorte, lige Øjenbryn.

Komtessen deltager vel meget i Kjøbenhavns Selskabsliv?

Selskabslivet? Hvad er det? — hun trak foragtelig paa Skuldrene. — Bare Tomhed og Kjedsomhed. Altid de samme Talemaader og de samme Mennesker. Aldrig en original Tanke, aldrig en Person, som vover at vise sit eget Jeg. Naar jeg bare vidste en eller anden stor Virksomhed, som kunde udfylde al min Tid?

Enhver kan finde en saadan, naar Ønsket er Alvor — mente Bjørn.

Nej, ikke altid! — svarte hun bestemt. — Der er jo saa mange Hensyn, som man maa bøje sig for.

Men forresten er jeg slet ikke doven; jeg har saamænd tusend Ting at tænke paa; men det er mig ikke nok.

Tusend smaa, men som ikke danner noget stort Hele? — sagde han, idet han smilte paany.

Hun er sandsynligvis træt af Mangel paa alvorlig Virksomhed, — tænkte han — ligesom jeg er træt af Arbejde.

En ældre Herre kom langsomt gaaende ind i Stuen. Han var meget høj, med snehvidt Haar og hvid Knebelsbart; elegant paaklædt med Dekorationsbaand i Knaphullet.

Komtessen forestilte sin Far, som rakte Bjørn Haanden med udsøgt Venlighed. Han var meget høflig, men dog med noget vist Afmaalt i hele sin Fremtræden.

Kommer Herr Bjørn lige fra Norge?

Ja, jeg er netop kommen Igaar!

For at være her i længere Tid?

Nej, kun nogle Uger, haaber jeg!

Jeg læser stadig om Norges politiske Forhold — sagde den gamle Greve. — Det er en sørgelig Tilstand deroppe. Men naar Respekten for Autoritet udryddes, maa ethvert Samfund gaa til Grunde. Vil ikke Herr Bjørn tage Plads? Vær saa god!

Rosenkrantz og Officeren nærmede sig paany, og man satte sig i Ring omkring Bordet foran Sofaen. Komtessen var pludselig bleven faamælt, og Husets Søn syntes ogsaa at være ræd for at udtale sig altfor uforbeholdent i Faderens Nærværelse. Grev Brahe var øjensynlig vant til at have uimodsagt Myndighed i sin Familjekreds.

Vi faar muligvis den Fornøjelse at se Dem oftere? — spurgte Greven, idet den Fremmede rejste sig.

Det vil altid være mig en Glæde — svarte Bjørn.

Husets Søn fulgte Herrerne ud i Forstuen, og Bjørn saa, at den unge Officer havde et træt Udtryk i sine Øjne og dybe Folder paa begge Sider af Næsen.

De to Venner vandrede Arm i Arm opover Bredgade, hvor Vand og halvsmeltet Sne skvat dem op omkring Fødderne.

Rosenkrantz spurgte:

Nu, hvad synes De saa om Familjen Brahe?

Udmærket godt! — svarte Bjørn. —

Og om Komtessen?

Hun er en fuldendt Skjønhed; men der er noget Koldt over hende.

Hun er en Personlighed! — udbrød Rosenkrantz med Beundring og Varme.

Det tror jeg ogsaa. Hun ser klog ud.

Onkel er en fremragende Dygtighed — fortalte Rosenkrantz. — Han begyndte med tomme Hænder. Hans Far ejede et Stamgods paa Jylland; men han efterlod det i en meget forarmet Tilstand, og Onkel Stefan, som var næstældste Søn, fik kun en god Uddannelse, men ellers ingen Penge. Men som Dommer i en af vore største Distrikter har han selv lagt sig op en meget betydelig Formue. Han er en fremragende Jurist og har skrevet flere udmærkede Bøger.

Han er altsaa ikke mer i Embede?

Nej, han tog Afsked for fem Aar siden og har senere levet her i Kjøbenhavn!

De fulgtes til en Kaffé, hvor Bjørn havde sat Stævne med nogle Literater, og han skiltes fra Rosenkrantz for at fortsætte Dagen sammen med sine Kollegaer.

Da Bjørn og Rosenkrantz var gaaede, fik Svend Brahe Besøg af Sagfører Garben, en Mand paa henved de firti Aar, med brede Skuldre, kort, tyk Hals og lyseblaa, udhængende Øjne. Over de kjødfulde Læber en tynd, blond Knebelsbart.

Jeg hører. du har søgt mig to Gange Idag — sagde han til Svend. — Men jeg har været i Retten hele Formiddagen.

Ja, og jeg stod netop ifærd med at gaa hen til dig for tredje Gang. — svarte Svend. — Jeg trænger til Penge.

Det tænkte jeg nok — sagde Garben smilende. — Hvor mange?

Det kan jeg endnu ikke sige. Men dennegang behøver jeg en betydelig Sum. Det er til Emmy....

Men hun har jo i flere Aar afslaaet dine Penge! Hvad gaar der da af hende nu?

Aa, det er bare det, at jeg umulig kan udholde dette Forhold længere. Jeg er bundet paa Hænder og Fødder. Jeg har besluttet, at jeg vil kjøbe mig fri.

Gaar hun da ind paa det?

Det ved jeg endnu ikke. Jeg maa jo først høre, om jeg kan faa Pengene, inden jeg tilbyder dem.

Ja, ja, det er lettere at komme ind i Musefælden end ud af den! — sagde Garben. — Men hvis du ikke behøver en altfor stor Sum, saa skal jeg vel altid kunne skaffe den.

Tak, kjære Ven! — sagde Svend. — Du er min

eneste sikre Tilflugt. Jeg ved virkelig ikke, hvordan det skulde gaaet mig i Livet uden dig.

Garben svarte: Jeg vilde bare ønske, du havde raadført dig med mig, inden du begik denne sørgelige Dumhed ovre i England. At gifte sig i Tyveaarsalderen er virkelig en altfor stor Risiko, og i Særdeleshed saadanne hemmelige Giftermaal. Det er en Uting, som gjør hele Ens Liv til en Løgn og bringer En i alle mulige falske Stillinger.

Nu ja, vi har da talt ofte nok om den Sag! — sagde Svend med en utaalmodig Mine. — Gjort Gjærning staar ikke til at ændre. Men altsaa haaber jeg, at du vil skaffe mig Laanet?

Jeg skal gjøre mit Bedste. Men det kommer naturligvis an paa, hvor stort det skal være.

De afbrødes af Eleonora, der traadte ind i Dagligstuen og rakte Sagføreren Haanden med en Ligefremhed som til en gammel Ven.

Det er længe siden, vi har seet Dem, Herr Garben — sagde hun.

Jeg er altid til Tjeneste, naadige Komtesse — svarte han, idet han bukkede og saa paa hende med et Udtryk som en taknemlig Hund, naar den kjærtegnes af sin Herre.

Hun satte sig og sagde:

Mens De er her, vil jeg med det Samme bede Dem om at vise mig en Tjeneste. Jeg vandt forleden Dag et Par tusend Kroner i Klasselotteriet.

Ja, jeg har hørt det!

Og nu har jeg bestemt, at jeg vil forære dem til fattige Børns Bespisning eller noget Lignende. Jeg skal selv nedskrive, hvordan de skal benyttes, og

De maa være saa venlig at sætte Planen i Værk. For jeg vil ikke have mit Navn frem.

Men det er da altfor meget at give bort det Hele — vovede han at indvende.

Gjør, hvad jeg siger! — svarte hun kort. — Jeg behøver Ingens Raad med Hensyn til den Sag.

Komtessen er en Engel! — udbrød han, og atter kom det lysende Hundeudtryk i hans Øjne.

Denne Sagfører Garben var hele Familjens Ven, Fortrolige og Forretningsfører. Hans Far var for mange Aar siden død som Fuldmægtig hos Greven og havde efterladt Enke og flere uforsørgede Børn. Grev Brahe havde da paataget sig at bekoste den ældste Søns Opdragelse, og da Nils viste sig lærvillig og flittig, fik han Lov til at følge sin egen Lyst og blev sendt til en af de bedste Akademier paa Sjælland. Naar han om Ferierne besøgte Moderen, var han ogsaa stadig hos Grevens, legte med Børnene og forgudede bestandig Eleonora.

Grevens Embedsbolig laa i den yderste Ende af den lille By, stødte paa den ene Side op til Gaden og paa den anden Side til grønne Marker og Skov, hvorigjennem vidt Udsyn over Søen. Huset var omringet af en stor Have, hvor Eleonora og Svend tilbragte Størsteparten af Dagen med Leg under Opsyn af deres Barnepige.

En Sommer, da Nils Garben var hjemme i Besøg, bad Pigen ham være saa venlig at passe den lille Komtesse, mens hun selv løb op efter en Parasol. Han paatog sig dette, og blev staaende for at vaage over Eleonora. mens hun legte med sin Dukke i Græsset. Da kom der et fattigt Barn, som stand-

sede udenfor Porten og rakte Haanden frem. Eleonora befalte Nils, som dengang var femten Aar, at snore op hendes Stovler, hvad han ogsaa gjorde, hvorefter den lille Dame bar dem hen til den barbenede Pige og sagde:

Tag dem paa! Jeg har flere oppe i Stuen.

Nils vilde hindre det; men da blev Eleonora sint og begyndte at hvine af Raseri, mens Tiggersken løb hjem med de fine Stovler.

Da Pigen kom tilbage og fik se Barnet uden Fodtoj, blev der naturligvis en Forfærdelse uden Grænse, og hun overheglede Nils Garben med haarde Ord.

Eleonoras Mor, en lyshaaret, statelig Dame, nærmede sig i det Samme, og da hun saa sin Datter i bare Stromper og fik høre Historien, bojede hun sig ned og kyssede hende:

Du har et godt Hjærte, min søde, lille Stump! — udbrød hun.

Men til Nils sagde hun blot:

Du passer nok ikke videre godt til at være Barnepige.

Det gik i saadan en Fart — svarte han ganske fortvilet af Skam.

Et Aar senere kom Nils ridende udover Landevejen, hvor han mødte Eleonora med en ny Pige.

Jeg vil ride, jeg vil ride! — skreg Barnet med udstrakte Arme, og Pigen maatte tilsidst løfte hende op og sætte hende paa Sadelen foran Nils. Det skulde gaa i Skridtgang. Men Eleonora havde en liden Gren af et vildt Rosentræ i Haanden, og med denne begyndte hun at slaa Hesten i Hovedet.

Lad det være! — bad Rytteren.

Men i det Samme havde en af de spidse Rosentorne berørt Hestens højre Øje, saa den blev rasende af Smerte og satte afsted i det vildeste Trav udover Vejen.

Pigen hylte af Forskrækkelse, og uheldigvis skulde de møde Greven, som kom kjørende hjem fra en Embedsforretning.

Endelig fik Nils standset Hesten. Han steg af, bandt den ved et Træ og tog Eleonora ved Haanden for at vandre hjemover. Men efter en kort Stunds Forløb blev hun løftet op til Faderen, som var kjørt efter dem, bleg af Angst.

Hvor gammel er du nu? — spurgte han Nils i en barsk Tone.

Sexten Aar, Herr Greve!

Da synes jeg, du burde forstaa, at man ikke farer afsted paa den Vis med et Barn! — sagde han strengt, og derefter kjørte han bort uden at hilse til Afsked.

Da Grevinden fik høre, hvad der var foregaaet, overlæssede hun Pigen med Bebrejdelser, fordi denne havde løftet Barnet op paa Hesten. Men Faderen sagde derimod ganske rolig og alvorlig til Eleonora:

Naar Nils bad dig om ikke at slaa Dyret med Tornekvisten, og du ikke adlød, fortjente du at blive straffet med denne Skræk. Naar jeg siger til lille Eleonora: du skal ikke stikke din Haand i Ilden! og du alligevel gjør det, fortjener du at blive brændt. Husk nu det for Fremtiden! —

Men til sin Hustru sagde han senere:

At lære Erkjendelsen af personligt Ansvar og Lydighed er Midtpunktet i Menneskets Opdragelse. Den, som ikke faar dette i sig fra Barndommen af,

bliver aldrig nogen fast Karakter, hvad jeg dog inderlig haaber, at begge vore Born maa blive!

Alle disse smaa Begivenheder fra Barndommen og den første Ungdom havde prentet sig dybt i Nils Garbens Erindring, og havde været Grunden til hans største Sorger og Glæder. Grevens Datter havde leget som den lyse Fe i hans Fantasi, fra han var Gut, til han blev Mand.

Efterat Eleonora var bleven voxen, havde hun stadig opholdt sig en kort Tid om Vinteren i Kjøbenhavn, ledsaget af sin Mor. Engang, mens Svend endnu var Søkadet, havde de havt Bal i deres Bolig i Hovedstaden.

Garben var ogsaa indbudt, og hans Fornøjelse bestod i at sidde i en Krog og beundre den unge Komtesse. Han havde aldrig lært at danse, og med sit sky og kejtede Væsen passede han ikke rigtig til disse glade, djærve Søkadetter og Aristokratiets elegante Damer.

Udover Aftenen hviskede Svend ham i Øret:

Læg Mærke til min Fætter, Aage Rosenkrantz og Eleonora! Mor og Tante har nok bestemt, at de skal have hinanden.

Garben, som netop svævede i sine lyseste Drømme, dumpede pludselig ned fra Skyerne, og han kunde fra nu af hverken spise eller drikke, hverken tale eller le. Han var sex og tyve Aar gammel, men endnu uerfaren og følsom lig en ung Pige.

Da han kom hjem paa sit tarvelige Værelse i Løvstræde, kastede han sig paa Sengen, bed i Hovedpuden og vaandede sig. Jo, nu, naar han var ene, kunde han baade tale og true!

Men imidlertid svandt Aarene hen, uden at Forholdet mellem Fætter og Kusine syntes at skulle forandre sig. Og da Garben ikke havde Tilgang til nogen af Grev Brahes Bekjendtskaber i Hovedstaden, fik han heldigvis ingen videre Anledning til Skinsyge.

Denne beskedne, tilknappede Mand havde en storartet Fantasi. I flere Uger kunde han leve sig saaledes ind i den Idé, at han var forlovet eller gift med Komtesse Brahe, saa han glædede sig ved Indbildningen, som om den var haandfast Virkelighed. Han kunde sidde ganske alene og underholde sig med hendes indbildte Person, som om hun stod lyslevende foran ham, og han talte lig en Sonambula, der ligger i hypnotisk Søvn.

Naar han strøg forbi de elegante Modebutikker i Østergade, valgte han i Tankerne alle de skjønneste Damesmykker og Dragter, som han vilde forære sin Brud. Han færdedes omkring i den fornemme Verden som hendes Udvalgte, og var selv en smuk og statelig Mand, ikke denne uanselige med de opskudte Skuldre og det runde Buldoggehoved. De rejste til Udlandet sammen, han var Diplomat og Minister, og denne Idé kunde besætte ham til den Grad, at det kostede ham den største Overvindelse at bringe sine Tanker til at sysle med de mer nøgterne Lovspørgsmaal og Retssager. Han begik undertiden Selvmord af ulykkelig Kjærlighed, led alle Skinsygens Kvaler; men som oftest var dog hans Følelse besvaret og hans Beundring gjengjældt.

Men naar han saa virkelig var sammen med hende, slettede han sig selv ud og viste sig yderst tilbageholden; thi han vovede aldrig at haabe paa en mulig

Opfyldelse af sine Onsker. Fra sin tidligste Barndom var han som den fattige Enkes Søn vant til at se op til Grevens Børn som til Væsner, der stod mange Trin over ham. Han var kun til for at betjene dem, men ikke for at kræve det samme tilbage. Dette skaffede ham ogsaa en hemmelig Glæde, idet han saaledes kunde gjengjælde lidt af den Velgjørenhed, som deres Far havde vist imod ham selv og hans Mor. I Studenterdagene havde han saaledes mer end en Gang laant sine Sparepenge til den flotte Søkadet, og senere, da Garben var bleven Sagfører og havde faaet flere Midler at raade over, var han bleven Svends urokkelige Støtte, som kjendte næsten alle hans Hemmeligheder.

II.

Der var Aftenselskab hos den franske Minister, og opad de brede, tæppebelagte Trapper strømmede en talrig Skare af Gjæster. Sortklædte Tjenere hjalp Ydertøjet af, og lidt efter lidt fyldtes de store, rigt oplyste Sale med henved hundrede Indbudne. Damernes forskjelligt farvede Silke og Fløjel stod sammen lig en spraglet Blomsterbuket med tindrende Draaber af Brillanter og Guld, mens Herrernes sorte Kjoler oplivedes af brede Ordensbaand, Kors og Stjerner. Her saaes alle de fremmede Diplomater med sine Damer, som samtalte flydende paa fransk, og desuden en udvalgt Samling af det danske Aristokrati.

Baron Rosenkrantz havde nogle Dage iforvejen forêstillet sin norske Ven, der strax efter havde modtaget Indbydelse til Selskabet.

Det er mig en speciel Glæde at se Dem! — sagde Værtinden, Fru de Montambert, der som alle sine Landsmænd tilbad Geniet.

Fruen er altfor elskværdig — svarte Bjørn med et Smil og en let Hovedbøjning.

De er norsk, er det ikke saa?

Jo!

Kanske fra Stockholm? Der skal jo være saa henrivende skjønt.

Nej, fra Kristiania! Det er Hovedstaden i Norge.

Ah saa! Jeg troede, Stockholm var Hovedstad for begge Lande.

Fruen er maaske netop kommen til Kjøbenhavn?

Ja, for en Maaned siden! Vi har boet flere Aar i Madrid, og vi Franske er ikke saa dygtige i Geografi, ialfald ikke, naar det gjælder disse nordlige Lande.

Hun rakte Haanden til nye Gjæster og havde et venligt Ord til Alle og Enhver.

Fru de Montambert var en liden, elegant Dame paa omkring de firti Aar med fine Træk og kulsort, glat Haar. Hendes Mand, Ministeren, kunde med Lethed have været hendes Far.

Efter fransk Skik blev ingen af Gjæsterne forestillede for hverandre, det overlodes Enhver at underholde sig med de Nærmeste, hvis man var kjendt, eller ogsaa at staa taus og ene.

Da Bjørn endnu ikke havde mødt nogen af sine Bekjendte, indskrænkede han sig i Begyndelsen til en Tilskuers passive Rolle. Han hørte den russiske Gesandt sige til en svensk Diplomat:

Trods alle deres sørgelige Erfaringer og deres høje, aandelige Udvikling vedbliver Franskmændene altid at beholde en vis Naivitet. Kan man for Exempel tænke sig noget saa barnagtigt som at indbilde sig, at Prinsesse Marie skulde ville tilfredsstille franske Spioners Nysgjærrighed angaaende den russiske Zars Følelser overfor Frankrig?

Ja, det er utrolig naivt! — svarte Svensken. —

Men hvad der forekommer mig endnu mærkeligere er dette, at en enkelt Pennesmørers Opspind kan sætte hele Europa i Bevægelse. Det Hele er sandsynligvis en Sladderhistorie, sat i Scene af Figaro.

Der blev snart for trangt i det forreste Rum, og Bjørn bevægede sig langsomt fremover.

To Kvindestemmer talte højt bag hans Ryg:

Hvem er det, som nu hilser paa Værtinden?

De mener den hvidhaarede Herre med de to Damer?

Ja!

Det er den engelske Minister, Lord Wellington, med Kone og Datter.

Fruen ser ud som en Italienerinde.

Ja, hun er ogsaa fra Florents!

Hvor hun er dejlig! Hun ser jo næsten ligesaa ung ud som Datteren.

Lorden og hans Hustru skal have havt en meget romantisk Ungdomshistorie. Har Baronessen hørt den?

Nej!

Jeg skal fortælle den. Jeg har den fra den tyske Legationssekretær. Lady Wellingtons Mor var en smuk, italiensk Enke, som kun havde en eneste, femtenaarig Datter. Lorden, som mødte dem paa en Rejse i Italien, blev dødelig forelsket i Datteren; men imidlertid vilde Moderen selv have ham. Hun stængte derfor sit Barn inde, naar han kom, og sagde til hende: »Det er da en uhørt Skam, at du viser dig forelsket i denne Fremmede, som ikke bryder sig det mindste om dig!« — Men da Engelskmanden ikke fik se den unge Pige mer, underkjøbte han Kammerjomfruen og brugte hende som Postbud. Og da han fik Vished om, at hans Følelser var gjengjældte, skrev han til hende:

»Inat Klokken tolv staar min Kusines Vogn paa Hjørnet af Gaden og venter dig med to Jomfruer, som skal føre dig hjem til hende. Vi vies i hendes Kapel og rejser strax efter til England.«

Mens den unge Pige sad og læste denne Seddel, traadte Markesaen pludselig ind og saa hende stikke Noget under sit Forklæde. — »Du skjuler Noget for mig?« — sagde Moderen mistænksomt. — Det er formodentlig et Brev fra den unge Lord? Vær saa god, giv mig det!« — Imidlertid havde Datteren allerede smulret Brevet op og rullet det sammen i en Kugle, som hun stak i Munden og svælgede. Markesaen fik altsaa ikke vide Noget. Men samme Nat flygtede den unge Pige og lod sig vie til sin Englænder, hvem hun senere har fulgt Verden rundt.

Det var jo en hel Roman! — udbrød den anden Dame. — Men man maa dog helst ønske sig fritaget for den Slags Eventyr i sin egen Familje.

De skal imidlertid føre det yndigste Samliv.

Bjørn stirrede med pludselig Nysgjærrighed paa den hvidhaarede Italienerinde med de kulsorte Øjne og det varme Middelhavssmil. Den unge Datter, som stod ved hendes Side, var mørkhaaret, med blendende hvid Hudfarve, sorte Øjne og tændende Gnist i Smilet. Det var Moderen i ung Udgave.

I det Samme traadte Grev Svend Brahe hen til dem og hilste, og Bjørn saa atter disse Blikke, som røbede, hvad Læberne endnu ikke havde udtalt. Romanen synes at fortsættes i næste Slægtled — tænkte han. — Men fuldt saa romantisk bliver den vel neppe.

Lordens Datter ser ud til at være meget optaget af Grev Brahe — sagde en Stemme.

Ja, hun viser det kun altfor meget! — blev der svaret. — Men det er vel paa Grund af hendes italienske Blod. Forresten haaber jeg for hendes Skyld, at det ikke er sandt, hvad der siges om ham.

Hvad siges der?

Aa, det vil jeg helst ikke fortælle. Jeg tager mig altid i Agt for at bringe en Sladderhistorie videre. Deres Naade var formodentlig paa Bal hos Udenrigsministeren Igaar?

Ja, det var en yndig Fest! Deres kongelige Hojheder Kronprinsen og Kronprinsessen var ogsaa tilstede.

Bjørn hørte ikke Fortsættelsen. Mellem en Vrimmel af Hoveder stod langt borte Komtesse Brahes Ansigt med Lys i Øjet og Smil om Munden. Det rodblonde Haar var prydet med hvide Roser, og omkring den marmorrene Hals funklede en enkelt Rad af glitrende Stene. Hendes Øjne mødte Bjørns, og hun gjengjældte hans Hilsen med sit fine Smil og en let Hovedbøjning.

Nu hørtes nogle Akkorder fra et Pianoforte i et af Sideværelserne, og en Operasanger foredrog en Arie af Hugenotterne. Den efterfulgtes af flere mindre Sange, hvorunder Gjæsterne forholdt sig tause med Undtagelse af en enkelt Hvisken hist og her.

Bjørn rykkede gradvis nedover til den anden Ende af Stuen, og da Musiken holdt op, stod han ved Siden af Komtesse Brahe.

Saa den store Aand foragter ikke saa hverdagslige Glæder som at gaa i Selskab? — sagde hun smilende.

Nej langtfra! — svarte han. — Ved at blande sig med Menneskene faar man jo Anledning til at studere dem.

Der blev stor Bevægelse i Salen. Herrerne førte Damer til Bords, og Bjørn bød Komtesse Brahe Armen.

Man gik parvis ud gjennem en smal Gang, hvis Vægge var dækkede med tyrkiske Tæpper, og som kun var svagt oplyst af en rød og grøn Hængelampe. Herfra traadte man ind i en rigt oplyst Spisesal, hvis lange Bord bugnede af Blomster i Krystalvaser, og talrige Sølvfade med de mest udsøgte franske Retter.

Bjørn forsynte sin Dames og derefter sin egen Tallerken, og staaende ligeoverfor hinanden begyndte de at tale om Sangen, som de netop havde hørt, og derefter om Kunstforholdene i Kjøbenhavn.

Den danske Skuespilkunst staar højt — sagde han — det er fin og sikker Kunst; jeg mener da i Særdeleshed i de moderne Samtalestykker. Der kan »det kongelige Teater« maale sig med Europas første Scener. Den tragiske Muse synes derimod at være Stedbarn.

Mens de talte videre, var Eleonora Brahe Gjenstand for megen Beundring og fyrige Øjekast fra alle Sider.

Ved Enden af Bordet stod den kinesiske Gesandt i Berlin, som var kommen herop paa nogle Dages Besøg. Han var iført en gul og rød Silkekjole med lange, rummelige Ærmer, Haaret hængende i en lang Pisk nedover Nakken og en liden, violet Silkehue paa Hovedet. En Tjener holdt hans Tallerken, mens han nød Maaltidet med urokkelig Ro.

Da han var færdig, blev han staaende ved Bordet og mønstrede Selskabet med sine smaa, skjævtliggende Øjne.

Pludselig afbrødes han i sine stumme Betragtninger af to andre Gjæster: en brun Mand med langt, sort Skjæg og hvidt Turban samt hvid, løs Ulddragt. Det

var en marokansk Fyrste, som hed Bel-Elil. Den anden var en yngre, gulbrun Mand med orientalsk Ydre, men europæiske Klæder. Hans Navn var Prins Dorchi fra Siam.

De tre Fremmede forte Samtalen paa fransk, og Afrikaneren Bel-Elil spurgte Kineseren Pé-io-o, idet han saa over paa Komtesse Brahe:

Hvem er hun?

Ved ikke! — svarte Repræsentanten for det himmelske Rige.

Hun er dejlig! — udbrod Prins Dorchi.

Ja, dejlig! — istemte Bel-Elil. — Hun er en hvid Sky med gylden Glands over. — Og han stirrede uafbrudt paa Eleonora, hvis slanke Legeme var indhyllet i en hvid Kniplingskjole, der fik gylden Glans af hendes gyldne Haar.

I vort Land faar saadant Noget ikke Lov til at gaa utilsløret omkring og tænde Ild — vedblev Afrikaneren. — Men Mændene i disse Zoner er af en anden Art.

Hos os vilde hun mindst være værd, ja, lad mig nu se! — sagde Pé-io-o betænksomt, og han opregnede de hojeste Priser paa kinesiske Hustruer.

Mens disse To fortalte om deres Landsmænds forskjellige Betaling for den Slags Varer, fjærnede den unge Siameser sig og bad Værten om at blive forestillet for vedkommende Dame. Hans Ønske blev strax efterkommet, og Prins Dorchi hilste saa dybt, at hans Pande næsten berørte Gulvet, hvorefter han sagde:

Det er en uendelig Lykke at faa gjøre den skjonne Komtesses Bekjendtskab.

Deres Højhed taler dansk? — udbrød hun overrasket.

Ja, jeg har studeret det med en dansk Marineofficer, inden jeg rejste til Europa! — svarte han. — Men forresten forstaar jeg alle skjønne Kvinders Sprog — tilføjede han med sin blødeste Røst og Blikke saa varme som Sydhavets Sol.

Bjørn blev imidlertid staaende taus og hørte med Fornøjelse paa denne Fremmede, der syntes at indbilde sig, at man heller ikke med europæiske Kvinder kunde føre anden Samtale end om deres legemlige Fuldkommenheder, om Elskov og Sværmeri.

De afbrødes af Baron Rosenkrantz, som endnu ikke havde havt Anledning til at hilse paa sin Kusine.

Du kommer vel ned til Mors Fødselsdag? — spurgte han.

Ja, muligvis! — svarte hun. — Skjøndt der skal Mod til for at rejse paa Landet i denne Kulde.

De gjor os kanske ogsaa den Fornøjelse? — spurgte han Bjørn. — Mor ønsker meget at gjøre Deres Bekjendtskab.

Jo, tak, jeg skal tænke paa det! — svarte Bjørn.

Jeg haaber, De kommer! — sagde Eleonora for at støtte sin Fætters Opfordring. — Tante er saa umaadelig begejstret for store Mænd. Hun er en fin og yndig Person.

Det tviler jeg ikke paa efter den Opdragelse, hun har givet sin Søn — svarte Bjørn. — Gjennem ham elsker jeg Danmark.

Rosenkrantz lo muntert.

Maatte jeg blot fortjene Deres gode Mening! — sagde han.

Efter Deserten spredte Gjæsterne sig paany i de tilstødende Rum.

Bjørn blev staaende ligeoverfor Værtinden, der sad paa en Sofa, omringet af nogle danske Herrer.

Der har vi jo den bedste Dommer — sagde hun, idet hun henvendte sig til Bjørn. — Herr Baronen fortæller mig, at Norge for Tiden har de største Digtere, hvorover jeg er meget forbauset; thi jeg har aldrig i mit Liv hørt disse Navne. Og jeg troede, hele Verden var enig i at anerkjende de franske som de største.

Ja, for Franskmændene er deres Egne naturligvis de Største — svarte Bjørn. — Man kan i det Hele taget aldrig gjøre nogen Sammenligning mellem de forskjellige Landes Genier. Den, der udtrykker det tydske Folks Tanker og Følelsesliv, er selvfølgelig for Tyskeren den mest fremragende Forfatter, ligesom Englænderen sætter den højest, der gjenspejler hans Sæder, Skikke og Aandsliv.

Altsaa har vi Begge Ret — sagde hun til sin Sidemand — eller rettere sagt, Begge Uret.

Kun nogle meget faa Universalgenier som Homer, Goethe og Shakespeare har vundet Forstaaelse blandt alle Nationer — sagde Bjørn, og mens han vedblev at tale, lyttede de Andre i Taushed.

Ligeoverfor dem stod den engelske Ministers Datter og brændte Grev Svend Brahe med sine sorte, flammende Øjne og italienske Smil. Hans Væsen var mer kjøligt; men han holdt sig dog stadig ved hendes Side.

Da hans Fætter Rosenkrantz kom hen til ham og spurgte om han vilde rejse paa Landet sammen med Søsteren, fik han et bestemt Afslag.

Det er mig umuligt for Øjeblikket. Jeg har ikke Tid.

Herr Greven maa gaa paa Skøjter med mig — oplyste den unge Dame leende. — Jeg har netop faaet min første Undervisningstime.

Det er en anden Sag, naar man har saa tvingende Forretninger — sagde Rosenkrantz. — Men det er dog forresten mærkeligt, at du i de to sidste Aar ikke har sat din Fod paa Rosenskov. Hofjægermester Sten Ebbesen spørger ogsaa altid efter dig. Nu har de en voxen Datter, ved du det?

Ja, jeg har hørt det! Men hver Gang jeg vilde derned, er jeg bleven hindret af tilfældige Omstændigheder. Og den unge Søofficer begyndte pludselig at tale om noget Andet, som om det pinte ham at mindes baade Stedet og Menneskene.

Da Klokken var tolv, begyndte Gjæsterne at forsvinde, og gamle Grev Brahe førte sin Datter ud. Han vendte sig i Døren og gav Sønnen et Vink, hvorefter denne maatte forlade sin Dame og følge efter.

Nederst i Trappen stod Bjørn og beundrede Eleonora i hendes lange, hvide Silkekaabe, kantet med Svanedun. Han hjalp først hende og derefter hendes Far ind i Vognen og blev staaende med blottet Hoved.

Eleonora bøjede sig frem og smilte, og Bjørn tog hendes Smil med sig hjem som sidste Minde om Festen.

III.

Rosenkrantz og Bjørn steg ud af Jernbanekupéen paa en liden Station i det sydlige Sjælland. Her ventede en gammel Tjener, som tog deres Vadsække og Plæd og førte dem hen til en lukket Vogn, som holdt paa Landevejen. Vognen var fuld af Pelsværk for at beskytte de Kjørende imod den bidende Vinterkulde, og nu gik det i rasende Fart udover en lang Slette, gjennem Skoven og ned til Søen.

Efter en Times Kjørsel naaede de Rosenskov, en hvid Murbygning i italiensk Villastil, med fladt Tag, to runde Taarne og en bred Stentrappe med Marmorurner, hvis Blomsterbuske stod indpakkede i Halmhylstre.

I Forstuen traadte en liden, hvidhaaret Dame i sort Uldkjole og Blondekappe dem i Møde og tog den unge Baron i sine Arme.

Maa jeg forestille min Ven, Herr Bjørn — sagde han — Min Mor.

Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab — hun trykkede hans Haand. — Axel, hjælp Herren hans Pels af og følg ham til hans Værelse!

Tjeneren adlød, og Bjørn fulgte efter ham op ad en bred, tæppebelagt Trappe og ind paa et stort Gjæsteværelse. Her var lunt og hyggeligt.

Da han senere kom ned, blev han ført ind i en høj Spisesal med svære Egetræs Møbler. De satte sig til Bords, og under Maaltidet samtalte Værtinden meget livfuldt med den fremmede Gjæst, spurgte om hans Fædreland og lod til at følge med i det offentlige Liv baade hjemme og ude.

Er Herr Bjørn Politiker? — spurgte hun.

Nej! svarte han. — Jeg tilhører intet bestemt, politisk Parti, fordi det vilde tvinge mig til at slaa af paa Idealets Krav. Der er Sager, hvori man maa indrømme, at Modstanderne ogsaa har Ret, og dog maa Partimanden lystre og underordne sig Partiets Interesser, hvilket er i høj Grad nedbrydende for Ens Selvagtelse.

Sandt, meget sandt! — indrømmede Baronessen. — Jeg husker, at min afdøde Mand ogsaa ofte havde indre Kampe netop af denne Grund.

Var Baronen Politiker?

Ja, med Liv og Sjæl! Han sad mange Aar i Landsthinget som kongevalgt Medlem.

Ja, nu erindrer jeg, Deres Søn har fortalt mig det! — sagde Bjørn. Derefter vedblev han: Af og til, naar Noget rigtig ærgrer mig, skriver jeg et Opsæt og slaar et Slag for Sandhed og Ret. Der skal Nogen, som kan vække de slumrende Samvittigheder, Nogen der tør tale ligesom de gamle, jødiske Profeter. De revsede og vejledede deres Folk, og det har jeg ogsaa altid betragtet som mit Kald.

Det er saamænd det største, — udbrød Rosenkrantz

— men dertil kræves der Genier, og deraf findes der ikke mange i hvert Aarhundrede. Jeg maa nok indskrænke mig til at begynde som Soldat i den politiske Hverdagslejr.

Ja, du vil jo stille dig til Valg til Sommeren? — sagde Bjørn.

Det er min Plan, ja!

Samtalen drejede ind paa andre Sager, og Bjørn fandt Behag i den gamle Dames milde, rolige Livssyn, ligesom hendes Erfaringer gjorde hende i høj Grad underholdende.

Baronessen lader til at være viden berejst?

Aa ja, jeg er født i St. Petersburg, har tilbragt min Barndom i Berlin og min Ungdom i Paris, hvor Far døde som dansk Minister.

Mor kunde saamænd let have siddet her som Enkekejserinde — sagde Aage.

Saa fortæller Rygtet; men jeg selv har aldrig vidst Noget om det — sagde hun, mens hendes fine Ansigt med de klare, blaa Øjne lyste ved Erindringen om Ungdommens Glæder i det muntre Paris.

Baronessen har sandsynligvis ofte været i Tuillerierne?

Aa ja, ved alle festlige Anledninger! Diplomatiet er jo selvskrevne Gjæster. Hvilken glad Tid! En Rigdom og en Pragt som i Æventyr fra tusend og en Nat. Derfor var jo ogsaa alle Haandværkere og Industridrivende fortvilede over Kejserdømmets Fald. Napoleons Hof gav Millioner af Mennesker Brød og Velstand.

Jeg maa tilstaa, jeg har aldrig følt nogen Beundring for det andet Kejserdømme — sagde Bjørn. — Napoleon

den tredje havde sin store Navnes italienske Snedighed uden at have hans Geni. Dette Storslagne, som faar En til at forsone sig med Napoleon den førstes personlige Fejl, findes der intet Glimt af hos hans Nevø. Denne Sidste havde en Eventyrers Dristighed, Bandittanken: »Intet at tabe og alt at vinde;« men et idealt Maal, som kunde undskylde de mer og mindre skidne Midler, existerte jo ikke her. Hos ham var det kun personlig Magtsyge, og selv sattes han op som en Stige for et hensynsløst og egoistisk Parti.

Ganske rigtigt! — svarte hun. — Jeg har altid været af samme Mening.

Han optræder i Kamret og sværger paa Krusifixet, at han vil tjene Republiken, og at han vil betragtes som en Landsforræder, hvis han nogensinde bryder denne sin Ed, og paa samme Tid holder han hemmelige Møder for at omstyrte Republiken. Saadant kalder jeg ikke Diplomati, men Lumpenhed — ikke Heltemod, men Pøbellist.

Ganske vist! — istemte Baronessen paany. — Men trods den ydre Glimmer var der jo ogsaa altid noget vist Parvenuagtigt over dette Hof. Alle havde en Fornemmelse af at gaa paa gyngende Grund. Ingen vovede aabent at udtale sin Mening om Fortiden eller at tro paa Fremtiden. Kejserinden selv var jo yndig; men hendes Herkomst var meget tvilsom. Man paastod, at Moderen havde ejet den berygtede Spilleklub i Palais-Royal, og at naar Kejseren forbød Hazardspillet, var det ikke for at forbedre Sæderne, men blot fordi han ikke kunde være bekjendt af at have sin Svigermor i en saadan Stilling. Hun blev ogsaa forvist til Spanien. Og Kejserinden selv stødte altfor ofte an

imod Etiketten. Man fortæller, at da hun efter en flere Timers lang Kur havde ytret til Prinsesse Klotilde: »Jeg er dødstræt, efter at jeg har staaet saa længe!« — skulde denne fødte Prinsesse have svaret ganske højt: »Det gør mig Intet; jeg er vant til Hoflivet, siden jeg kom til Verden.« — Der var ogsaa en vis let Tone, som ikke stemte overens med Stillingens Værdighed. Den østerrigske Ministers Kone kom engang paa et Maskebal kun iført et Tigerskind, og jeg erindrer, at der samme Aften i Kotillonen var opstillet en kjæmpestor Bikube midt i Salen. Den aabnede sig pludselig, og ud fløj en hel Skare af Balletdanserinder, klædte i luftige Dragter. De skulde forestille Bier. Og midt mellem disse Damer optraadte en af Kejserindens bedste Veninder, Marquise de Galiau, som Bidronning og dansede solo for hele det forbausede Selskab. Her var, som sagt meget, der ikke passede i Hofstilen, og som heller aldrig kunde være bleven taalt af et andet Folk end netop det franske.

Saadan talte den gamle Baronesse, som var glad til Mode, naar hun paa den Vis i Erindringen atter kunde gjennemleve Alt, hvad hun havde seet i de fjærne Lande, og Bjørn morede sig ved at lytte til hendes livlige Fortælling. Hun havde ikke alene seet, men ogsaa følt og tænkt.

Iaften kommer min Niece, Komtesse Brahe — sagde hun. — Kjender De hende?

Ja, jeg har den Fornøjelse!

Hun er smuk og begavet, finder De ikke?

Jo, ganske vist! — svarte Bjørn. — Hun er en af de Damer, som man har Udbytte af at tale med.

Om Eftermiddagen maatte Bjørn skrive nogle Breve og trak sig derfor tilbage til sit Værelse, mens Husets Frue skyndte sig at benytte Anledningen til en fortrolig Samtale med sin Søn.

De sad i hendes lille Arbejdsværelse, som med de store Bogskabe og Skrivebordet, overfyldt af Papirer og Aviser, lignede en lærd Mands Studerkammer. Det havde ogsaa før i Tiden tilhørt den afdøde Baron, som her havde udtænkt mange af de glimrende Taler, hvis blanke Vaaben havde vundet Sejre i den danske Rigsdag.

Moderen tog sit hvide Hækletøj og satte sig i en af de lave, læderbetrukne Lænestole, mens Sønnen tændte en Cigar.

Du er vel ofte sammen med Eleonora i Kjøbenhavn? — begyndte hun.

Ikke saa ofte som forhen — svarte han. — Jeg arbejder temmelig strengt i Ministeriet, og jeg har ikke deltaget saa meget i Selskabslivet i Aar.

Er der mange nye Stjerner paa Balhimlen i Vinter? — spurgte hun videre.

Aa ja, der er flere Unge, som er komne ud, Baron Fålks ældste Datter og en af Billes fra Jylland. Forresten har jeg ikke lagt synderlig Mærke til nogen af dem.

Men Aage, du begynder jo at tale, som om du allerede var gift og vel forsørget! Det er virkelig paatide, at du skaffer en ung Kone til Huset. Jeg er svag og kan snart gaa bort. Jeg troede, du gik og sværmede for Eleonora, og du kunde aldrig gjøre noget Valg, som var mer efter mit Hjærte.

Er vi nu inde paa den Historie igjen? — udbrød Rosenkrantz lidt utaalmodig.

Ja, jeg ved godt, at Børn ikke synes om, at deres Forældre blander sig i dette Spørgsmaal; men jeg gaar nu alligevel og haaber . . . .

Jeg ved det, Mor — svarte han. — Men jeg vil først være en uafhængig Mand, inden jeg sætter Bo. Jeg agter at følge Fars Fodspor og bane mig en Vej som Politiker; men for at kunne opføre sig hæderlig i den Stilling, bør man først og fremst være ekonomisk ubunden.

Det har du Ret i; men du faar jo Noget efter mig, Rosenskov har ikke saa liden Værdi, og Grev Brahe skal efter Sigende have en temmelig betydelig Formue.

Ja, det er vel og bra; men jeg vil nu helst slippe for at leve af en Svigerfars Naadegaver. Desuden ved jeg slet ikke, om Eleonora har nogen Interesse for mig.

I var jo altid saa gode Venner.

Gode Venner! Ja, hvorfor skulde man ikke være gode Venner med sin Kusine?

Har du da aldrig forsøgt?

Forsøgt? . . . . Nej! . . . . Hun er ligesom altfor kammeratslig, til at jeg kan tro, hun nogensinde kunde tænke paa at gifte sig med mig . . . .

Og du selv? — hun gløttede hen paa ham over sit Strikketøj.

Jeg selv? — han betænkte sig, slog Asken af sin Cigar og slængte det ene Knæ over det andet — Jo, jeg maa tilstaa, der er igrunden Ingen, jeg synes bedre om.

Moderen smilte:

Nu, det er jo allerede meget, naar der ikke findes Nogen, som du foretrækker.

Jeg kommer aldrig hjem til Rosenskov, uden at

du minder mig om dette — sagde han. — Og det er nu en altfor alvorlig Sag til at skynde sig med.

Aa, naar man har tænkt paa en Sag i ti Aar, saa synes jeg nok, den maatte være gjennemtænkt.

Kan vel være — indrømmede han. — Men det kan nu ikke gaa hurtigere alligevel.

Samme Aften blev Kredsen forøget med en fjerde Person: Komtesse Brahe. Hun havde gjort Rejsen alene, kun ledsaget af sin Kammerpige, og var gjennemblæst og træt. Men efter Theen, som frembødes paa et lidet Bord, der fuldt dækket blev rullet ind i den varme Stue, syntes hun lidt efter lidt at tø op.

Man talte i al Gemytlighed et Par Timer, og da det store Uhr slog ti, rejste Værtinden sig og sagde:

Nu er det Sengetid!

Dermed maatte Selskabet sige Godnat og forsvinde.

Baron Rosenkrantz bød sin Kusine Armen for at føre hende op ad Trappen og hen til det store Værelse paa Forsiden af Huset. Udenfor Døren rakte hun begge Herrerne Haanden med en venlig Hilsen og sagde Godnat.

Da Bjørn klædte sig af, tænkte han langt mer paa Komtesse Brahe end paa Værtinden og hendes Søn. Hun er mærkværdig skjøn, med Holdning som en født Dronning. Om jeg kunde finde en saadan Kunstnerinde til at spille mit Drama, netop saadan som denne!

Og han saa hende i Fantasien som Hovedpersonen

i dette Arbejde, der havde kostet ham flere Aar af hans Liv.

Bjørns Karakter var tidlig bleven hærdet af materielle Savn og stærke aandelige Brydninger. Hans Far, der var død som Postmester i Kristiania, havde havt en talrig Børneflok, men ingen Formue, og han havde seet med Uro og Tvil paa Sønnens literære Virksomhed. Uden synderlig Støtte fra Hjemmet havde altsaa Bjørn maattet kjæmpe sig frem alene; men gjennem Nød og strid Modstand havde han nu endelig erobret sig et fast Fodfæste i Literaturen og en uafhængig pekuniær Stilling.

Bjørn havde altid anseet det for en bydende Pligt at tale, hvorsomhelst et Misbrug gik i Svang og vakte hans Forbitrelse. Paa Landet i Norge holdes der endnu Auktion over forældreløse og naturlige Børn, som udsættes i Pension til den, der byder mindst. Bjørn havde skrevet flammende Ord om denne oprørende Menneskehandel, og paavist, hvordan denne hjærtekolde Behandling af de smaa, værgeløse Skabninger allerede fra Barndommen af udviklede disse til Samfundsfjender, saaledes at de fleste af dem paavislig endte som Forbrydere. Han havde blæst i Trompet for almindelig Folkevæbning til Værge for Landets Ære og senere kjæmpet med ligesaa varm Begejstring for Fredssagen og almindelig Afvæbning som overensstemmende med Tidens humane Dannelse. Han havde forandret Standpunkt og havde havt Mod nok til at vedkjende sig det. Han havde skrevet Afhandlinger om Kunst og Literatur, om Naturalisme, Impressionisme, Mystik og Nyromantik, og i disse Indlæg bevist, at han var i Besiddelse af alsidige Kundskaber

og klar, personlig Dømmekraft. Men naar Nogen vilde tilegne sig ham ved Tilbud om fast Ansættelse i Blade eller i Fagforeninger med reformatoriske Formaal, da fik man et bestemt Afslag; thi Digteren vilde kun være Fingeren, der pegte paa den Vej, som de vanlige Hverdagsmennesker senere fik oparbejde. Hans Begejstring tændte Flammer omkring i Samfundet; men naar hans Ord havde bragt Lys, gik han selv videre for at udføre det samme Værk i en anden Sag.

I sin Digtning stod han, som han selv sagde, over enhver Skole, der efter hans Mening kun kan existere for Elevtalenter. Kritikerne havde engang, da han skrev Bondenoveller, kaldet ham Idealist; da han skrev moderne Romaner fra de højere Samfundslag, blev han Naturalist og Impressionist — nu, naar han fortrinsvis skrev Digte og var begyndt paa det historiske Drama, undredes man paa, om han ikke egentlig maatte kaldes Nyromantiker. Men han lo af alle disse Betegnelser og svarte altid: Jeg er mig selv, forstaar Dere ikke det; Jeg hører ikke hjemme i literære Hærafdelinger eller i gjensidige Assuranceselskaber. Jeg er en Livets Sanger, en Skjønhedens Apostel, mer eller mindre ønsker jeg ikke.

Hans eget Hjærteliv var tidlig blevet overskygget. Som tyveaarig Student havde han mistet den unge Pige, med hvem han havde været forlovet i længere Tid, og som døde af Tæring. Slaget havde rammet ham dybt, og hans Fortvilelse havde været grændseløs; men endelig havde Saaret lukket sig, og han var begyndt at glædes over den Virak, som duftede ham i Møde fra alle Sider og fra begge Kjøn. Som det er Tilfældet med de fleste nordiske Kunstnere, havde han

aldrig paa sine Rejser i Europas Hovedstæder havt Anledning til at faa Indtryk fra de højere Samfundsklasser, men maattet nøje sig med de Damebekjendtskaber, der kan kjøbes, og med de rejsende Skandinaver han tilfældigvis havde truffet paa. Mellem disse sidste havde han allerede i mange Aar været det forkjælede Geni, der tør tillade sig Alt, og som er sikker paa Sejr, endnu før han selv har gjort et eneste Skridt. Han havde sværmet for Kvinder i forskjellige Lande og besunget dem i sine Digte; men eftersom han blev ældre, begyndte, som sædvanligt, Ærgjærrigheden at faa større Raaderum end Erotiken, og nu saa han dem altid med Kunstnerens prøvende Øje og betragtede dem som Modeller, der muligvis kunde blive nyttige for hans Arbejder.

Saaledes ogsaa her med Komtesse Brahe. Han var aldeles ikke forelsket i hende; men hun var en Racekvinde, hvis medfødte og ved Opdragelse forfinede Væsen han nød som Kunstelskeren nyder et skjønt Maleri. Baade aandelig og legemlig var hun enestaaende, og som Følge heraf havde han i den nærmeste Tid kun Øre for hendes Ord, kun Blik for hendes Person.

Paa Baronessens Fødselsdag kom der Gratulanter fra fjærnt og nær, Herredsfogden med Familje, Præstens og flere Godsejere. Blandt disse sidste var ogsaa den nærmeste Nabo, Hofjægermester Sten Ebbesen, en svær Kjæmpeskikkelse med langt, lyst Skjæg, samt hans Hustru, en høj, sorthaaret Dame, der stammede fra en af de største Lehnsgrevskaber paa Lolland.

De medbragte en Flok Børn i de forskjelligste Aldere, og hvoraf den ældste netop var bleven konfirmeret.

Jeg kjender Dem neppe igjen — sagde Baron Rosenkrantz til den Nykonfirmerte. — Det er besynderligt, til hvilken Grad en saadan Slæbkjole kan forandre en ung Dame.

Jeg føler saamænd ingen Forandring — svarte hun — Jeg maa jo endnu gaa i Skole. Far havde rigtignok lovet, at jeg skulde faa min Frihed, naar jeg blev konfirmeret; men Frøken Hassel finder, at jeg ikke er lærd nok endnu — og hun lo overgivent som et Barn.

Men Noget maa vel Frøkenen foretage sig — sagde Rosenkrantz.

Ja, jeg kan jo ride!

Skulde det være Alt?

Nej .... ogsaa .... jeg ved ikke, hvad jeg vil; men at der ikke er nogen Fornøjelse i at sidde paa Skolebænken, er da vist. Aa, Rosenkrantz — bad hun — kan ikke De gaa i Forbøn hos Far og Mor og overtale Dem til at rejse til Kjøbenhavn i Vinter?

De ønsker at indføres i Verden og komme paa Bal? Ja, det er jo forresten ganske naturligt! — sagde han.

Vil De gjøre det, Rosenkrantz?

Ja, gjærne! — Han saa paa hende og opdagede pludselig, at hun var smuk, hvad han aldrig før havde lagt Mærke til. Rosenkrantz havde i det Hele taget aldrig tænkt paa denne lyse, spinkle Pige uden som paa et Barn.

Efter Selskabet, da Husets Beboere havde trukket sig tilbage hver til sit Værelse, havde Bjørn ingen klar Forestilling om, hvad der var foregaaet omkring ham i Aftenens Løb. Rigtignok havde han drøftet Politik

med Mændene, fortalt bortførende Eventyr til Kvinderne og ladet sig hylde af begge Kjøn; men alligevel havde hans Opmærksomhed været saa samlet paa Eleonora Brahes Person, at alt det andet ligesom sejlede hen i ubestemte Omrids uden at efterlade nogetsomhelst Indtryk.

Selv de største Sjæleforskere kan aldrig gjennemskue en sammensat Kvindenatur — havde hun sagt.

Hvoraf dømmer De det?

Fordi jeg aldrig har kjendt mig selv igjen i en eneste af de Bøger, som jeg har læst, og heller ikke nogen af mine Bekjendte. Der findes kun enkelte spredte Træk, men aldrig hele Personen.

Komtessen forkaster altsaa alle de berømte Digteres Kvindetyper som usande?

Ja, jeg gjør!

Det var meget sagt. Om jeg nu selv forsøgte at skildre Dem?

Det er jeg ikke det mindste bange for; thi det formaar Ingen.

Saadan havde de talt sammen den hele Aften, været afbrudte af Andre, men derefter havde de modtes paany og havde fortsat.

Nu laa han og tænkte paa hende, den sidste Tanke, inden han søvnede.

IV.

Den næste Dag var Baronessen og hendes tre Gjæster indbudte til Hofjægermester Sten Ebbesens.

De kjørte afsted i indelukket Vogn, mens Sneen faldt tæt og tung, saa Vejen blev mer og mere ufarbar. Ved Enden af en lang Pileallé førte en lav Murport ind til en stor Gaardsplads med Udhuse til begge Sider og længst fremme en treetages Stenbygning i engelsk Slotsstil med mange store og smaa Taarne.

Værten modtog selv sine Gjæster i Forstuen og førte dem ind gjennem en lang Række Værelser, som alle var udstyrede med Smag og Rigdom. Strax efter gik man til Middagsbordet, hvor Bjørn fik Eleonora Brahe ved sin Side. Børnene sad nederst omkring en Dame af ubestemt Alder, der blev forestillet som Guvernanten, Frøken Hassel.

Hofjægermesteren, som var meget talende, forfægtede Agrarpolitiken, Bjørn udtrykte sig med Begejstring om almindelig Afvæbning, mens Eleonora og Baron Rosenkrantz lovpriste Estrup og Befæstningsværket.

Æren bør veje mer end Nyttighedshensyn —

udbrød hun. — Det er bedre at leve i Fattigdom end at lade os opæde af Tyskerne, fordi vi ikke gad værge os.

Hun var i det Hele taget inde paa alle Dagens Spørgsmaal, syntes at have tænkt over Alt og gav sin Mening tilkjende med Klarhed og Bestemthed.

En saadan Kvinde kan være en udviklet Mands Kammerat — tænkte Bjørn uvilkaarlig. — Det er et saadant tænkende Væsen, som vilde passe for mig, selv om vore Meninger var ganske forskjellige.

Sig mig, Komtesse — sagde Værtinden pludselig — hvad er egentlig Grunden til, at deres Bror i de senere Aar er bleven ganske usynlig her i Egnen? Før kom jo de to Søskende altid sammen.

Jeg ved ikke, om der er nogen anden Grund, end at han netop tilfældigvis har havt Tjeneste, naar jeg rejste herned.

Denne Gang, tror jeg nok, der er noget Andet ivejen — sagde Rosenkrantz med et Smil over paa sin Kusine. — Han er vist stærkt beskjæftiget i den engelske Ambassade.

Muligvis! — svarte Eleonora. — Og jeg deler ganske min Brors Smag.

Den engelske Ambassade? — gjentog Hofjægermesteren. — Hvad betyder det?

Den engelske Minister, Lord Wellington, har en meget smuk Datter — oplyste Rosenkrantz.

Ah, saa! Nu forstaar jeg! — udbrød Værten.

Bjørn kom tilfældigvis til at se ned paa Husets Guvernante, og det vakte hans Opmærksomhed, at hendes mørke Øjne pludselig stirrede som i stærk Spænding fra Eleonora til Rosenkrantz, idet Grev

Brahes Navn blev nævnt. Der var noget Skarpt og Smertefuldt i Udtrykket omkring hendes Mund, Ansigtet var afpillet, blegt og alvorligt.

Tænker De ikke paa at komme ind til Kjøbenhavn? — spurgte Rosenkrantz. — Deres Datter vansmægter vist efter at lære Hovedstadens Herligheder at kjende.

Ja, Far, lad os rejse til Kjøbenhavn! — bad Alma.

Nej, nej, jeg har for meget at ordne og tilse her! — svarte Hofjægermesteren — Det er tidsnok, naar Else ogsaa er bleven konfirmeret.

Men den vakre, sorthaarede Husfrue saa med Tilfredshed paa sin ældste Datter og Rosenkrantz, der syntes at mødes i samme Ønske, og hvis der kanske laa en Fremtidsudsigt for Alma i hans Elskværdighed, vilde det jo være meget uklogt ikke at give dem den nødvendige Anledning.

Derfor tog hun Ordet:

Jeg har saamænd Intet imod at tilbringe nogle Maaneder i Kjøbenhavn. — Det er nu tre Aar siden, vi var der. Og det er i Grunden slet ikke sundt at udestænge sig saadan fra Verden. Jeg tror i Særdeleshed, det kunde være godt for Børnene. De bliver jo rent folkesky ved aldrig at se Mennesker.

Saa det siger du Idag? — udbrød Hofjægermesteren forbauset — For en Uge siden, var jo jeg af den Mening, mens du talte imod det. Men Damerne skal nu altid have Ret — tilføjede han med et godmodigt Smil.

Ja, man maa da tænke lidt, inden man tager en Bestemmelse — svarte Fruen.

Naturligvis! Saa rejser vi altsaa til Kjøbenhavn! —

sagde han i samme godmodige Tone; thi denne svære, muskelstærke Mand lod sig lede som et Lam af Egteskabets Rosentøjler.

Hun var fra Barndommen af vant til at kommandere sin gamle Far, Lehnsgreven, der tidlig var bleven Enkemand, og gjennem ham hele Godsets Befolkning, og dermed havde hun selvfølgelig fortsat efter sit Giftermaal med Stamhusbesidderen.

Da Maaltidet var færdigt, trak Selskabet sig tilbage til det lune Røgeværelse, hvor ogsaa Eleonora og Værtinden indsugede Nikotinens Gift sammen med Kaffe og Likør. Børnene og Guvernanten vandrede derimod ovenpaa for at lege eller hvile. Hun bad dem om ikke at støje for meget, og stængte derefter Døren mellem Barnekammeret og det runde Taarnværelse, som hun beboede.

Og da hun endelig var ene, sank hun mat og bleg ned paa en Stol og pressede Haanden imod Hjærtet, som om hun kjendte et smertefuldt Stik derinde.

Den engelske Ambassade!

Ministerens Datter!

Saa det er Grunden til hans Taushed?

Hun tændte en Petroleumslampe; thi Dagene var korte, og det var alt bleven ganske mørkt.

Hun trak en Nøgle op af Lommen, gik hen til en gammel Kiste og aabnede den øverste Skuffe.

I et firkantet Metalskrin laa en Pakke Breve, en Guldring og flere Fotografier af den unge Grev Brahe, først som Søkadet, senere civilklædt, og et i Løjtnantsuniform.

Hun holdt dem frem til Lyset, det ene efter det andet, og sukkede tungt. Hun aabnede et af de

ældste Breve, stemplet Plymouth. Det var skrevet for ti Aar siden og lød saaledes:

Plymouth, 2den Dec. 188.

Min elskede Emmy!

Kom nu ikke med flere Indvendinger, ellers gjør du mig vanvittig, og jeg skyder mig en Kugle for Panden! Jeg kan umuligt rejse herfra, uden at være sikker paa, at du tilhører mig nu og for bestandig. Vente og se Tiden an, jo det er let for Mennesker med Fiskeblod i Aarene; men den, som elsker med Raseri, kan ikke vente, det maa du vel kunne forstaa, min søde Pige. Om otte Dage rejser Fregatten nedover til Middelhavet, og naar jeg først er kommen saa langt bort, kan jeg ikke vide, om jeg faar beholde dig. Dine Forældre kunde jo for Exempel finde paa at gifte dig med en eller anden af de unge Mænd, som er i din Fars Forretning. Din Far sagde jo selv paa Ballet her ombord, at da han skyldte England Alt, og da hans Kone var engelsk, tænkte han aldrig paa at flytte hjem til Danmark, og han ønskede ogsaa helst, at hans Sønner og Døtre blev engelske Borgere og giftede sig i England. Og da jeg først bliver Løjtnant om et Aar, saa kan du vel vide, at dine Forældre aldrig godvillig giver sit Samtykke til vort Giftermaal. Vi kan kjøbe os en Tilladelse til at blive viede uden forudgaaende Lysning, og jeg betaler derefter to Mænd, det kan gjerne være to simple Matroser, helst engelske, til at være med som Vidner, og saa lader vi en Præst vie os. Bruden skal have været bosat tre Uger i det Sogn, hvori Vielsen finder Sted, altsaa bør vi gjøre

det i dit eget Sogn. Det Hele er meget let, og naar jeg er rejst, kan du vedblive at være hos dine Forældre, mens jeg er ude med Fregatten. Senere er det tidsnok at lægge Planer, for at du kan komme over til Danmark under et eller andet rimeligt Paaskud; thi naar du er bleven min Kone, maa vi naturligvis være sammen. Om et Aar er jeg Lojtnant, og da kan jeg heldigvis gjøre, hvad jeg vil. Hvis du elsker mig, saa gjør, hvad jeg her beder dig om paa mine Knæ, og overlad al Bekymring for Fremtiden til mig! Jeg kysser i Tankerne dit søde Ansigt og længes som en Gal efter dig.

Din trofast hengivne Svend Brahe.

Hun foldede Brevet sammen med en bitter Trækning omkring Munden og aabnede et andet.

Gibraltar 4. Januar 188.

Min elskede Kone!

Hvor jeg længes efter dig! Noget mer desperat kan man dog ikke tænke sig end at være gift i to Dage og saa maatte skilles for flere Maaneder. Hvordan jeg i det Hele taget skal holde det ud, begriber jeg ikke. Jeg føler mig stærkt fristet til at rømme fra Skibet, rejse over Land tilbage til Plymouth og kun leve for dig. Naar jeg bare vidste, hvad vi skulde leve af. Men det vilde kanske ikke være klogt alligevel; thi næste Aar bliver jeg Officer, og da kan vort Ægteskab strax blive offenligt. Vi maa leve tarvelig

i Begyndelsen; men det gaar nok, naar man elsker hinanden. Jeg vilde foretrække at være Matros, hvis jeg da kunde faa Lov til at have dig med ombord, fremfor at være Admiral uden dig. Inat tænkte jeg paa, at jeg vilde forsøge at laane nogle Penge, for at du kunde rejse efter mig over Land, saaledes at jeg kunde finde dig i de Havne, hvor Fregatten kaster Anker. Men du maatte jo have En med dig, alene kunde du jo ikke rejse, og jeg kjender ingen af Skibets Mandskab, som jeg tror kunde laane mig en saa stor Sum. Derfor maa vi vel komme tilbage til vor første Plan, nemlig at du beder dine Forældre om Tilladelse til at rejse til Kjøbenhavn for at se din Fars Slægtninge, og hvis dette ikke lykkes, da rejser du alligevel, saaledes at vi kan mødes, naar jeg kommer hjem. Jeg tænker nok, at Far giver mig lidt flere Maanedspenge, og kniber det, gjør jeg Gjæld. Vi maa forsøge at finde et Hus i Omegnen af Kjøbenhavn, hvor du kan leve ubemærket. Farvel, min yndige, elskede Brud!

Din Svend.

Et Aar senere.

Kjøbenhavn. 188.

Min kjære Emmy!

Da jeg forlod dig Igaar, var jeg meget nedstemt over det Optrin, som havde fundet Sted mellem os og over dine Ord, der indeholdt en saarende Bebrejdelse imod mig, og jeg synes, det er bedst at skrive

til dig, for at du ikke skal misforstaa mig. Ganske vist lovte jeg dig inden vort Giftermaal, at dette skulde blive offentligt, strax jeg blev Løjtnant, og for saa vidt har du jo ganske Ret i, at jeg nu bryder mit Løfte, naar jeg vægrer mig derved. Men der er Forhold i Livet, som ikke alene gjør en saadan Mangel paa Ordholdenhed undskyldelig, men endog tilladelig, og jeg paastaar nu, at vort Forhold er af den Art. Jeg er netop bleven udnævnt til Sekundløjtnant, og hvordan tror du, at de andre Officerer vilde behandle mig, hvis de fik høre om denne Historie! Du indbilder dig, at dette vilde hjælpe mig til hurtigere Forfremmelse; men det er netop heri, du tager saa fuldstændig fejl. Tvertimod, det vilde for det Første gjøre mig latterlig i mine Kammeraters Øjne og dernæst nedsætte mig hos mine Overordnede, der kun vilde betragte vort Ægteskab som en utilgivelig Overilelse og bebrejde mig min Letsindighed. Istedetfor at hjælpe mig, saaledes som du tror, vilde de tvertimod tilsidesætte mig for at vise mig deres Misbilligelse. Du skal naturligvis faa alle de Maanedspenge, som Far giver mig; thi selv kan jeg leve af min Gage, det gjør jo Størsteparten af mine Kammerater. Du kan jo leje det lille Hus ude i Valby og bo der med vort Barn, indtil den Tid kommer, da jeg finder, det kan gaa an at afsløre vor Hemmelighed. Men du maa paa ingen Maade kalde dig hverken Grevinde Brahe eller Fru Brahe, som du sagde Igaar; thi der er altfor faa af denne Familje tilbage i Danmark, og det vilde kun vække Mistanke og Opmærksomhed, hvilket vi fremfor alt bør undgaa. Du maa indtil videre enten beholde dit eget Navn eller tage et andet, men ikke mit. Jeg gjentager endnu engang, at det ubetinget

vilde være det klogeste at sende Olaf i Pension paa Landet, mens du vedblev at bo alene og hed Frøken Hassel.

Du siger, at jeg ikke elsker dig mer, fordi jeg ikke vil hjælpe dig ud af denne skjæve Stilling, og at dette er min Pligt ogsaa af Hensyn til dine Forældre, hvem du forlod for min Skyld. Men du resonerer overfladisk som alle Kvinder og tænker ikke paa Fremtiden. Overlad Alt til mig og stol paa min Kjærlighed, saa skal nok jeg bringe Skibet uskadt i Havn.

Naar jeg kommer Imorgen Aften, haaber jeg altsaa, at du har forstaaet mig.

Din Svend.

Et Aar senere.

Kjøbenhavn, 188.

Kjære Emmy!

Jeg er dødstræt af alle dine Bebrejdelser. Jeg tør ikke for nogen Pris i Verden fortælle Far, at jeg er gift; thi da jager han mig simpelthen ud af Huset. Jeg har ikke villet tale noget videre med dig angaaende denne Side af Sagen, jeg mener mit Forhold til Far; thi jeg har altid været bange for at saare dig ved at omtale det; men det er kanske bedst, du ved det alligevel. Far er meget aristokratisk i alle sine Følelser og Meninger, og hvis han hørte, at jeg havde gaaet hen og giftet mig med en Skibsmæglers Datter, vilde han utvivlsomt forstøde mig for bestandig, selv om

hun var en Engel over alle Engle paa Jorden. Den Slags Anskuelser er efter dine Synsmaader meget dumme; men det er nu engang hans Maade at tænke paa, og det vilde være fuldkommen spilt Møje, om man vilde gjøre noget Forsøg paa at forandre ham i den Retning. Jeg ved med Bestemthed, at han vilde gjøre mig arveløs, hvis han hørte om vort Giftermaal, hvad der jo vilde være til Ruin baade for dig og mig. Jeg kan ikke tro, at du skulde ville være saa egensindig og hensynsløs at ville paaføre mig en saadan Ulykke; thi jeg har, oprigtig talt, den største Modbydelighed for Fattigdom. Og desuden bør vi jo Begge tage vor Søns Fremtid i Betragtning og vente af Hensyn til ham om ikke for vor egen Skyld. Vær nu en sød Pige, og lad mig have Fred den korte Tid, jeg er paa Landjorden.

Din S.

Først var det for hans militære Løbebanes Skyld og saa for Faderens Skyld! mumlede hun med Bitterhed, idet hun sukkede dybt.

Hun tog flere Breve i Haanden, men lagde dem atter tilside uden at læse dem.

Derefter aabnede hun endelig et andet.

To Aar senere.

Havre 188.

Kjære Emmy!

Jeg har faaet dine tre Breve, som laa paa Postkontoret her. Vi har havt et stormfuldt Vejr over Nordsøen og kom derfor frem tre Dage senere, end vi havde beregnet. Jeg har Intet imod, at du iværksætter din Plan og søger dig en Plads som Sproglærerinde eller Guvernante; jeg tror, du har Ret i, at det vilde være gavnligt for din Nervøsitet og dit oprevne Sind, om du kunde komme ud blandt Mennesker og faa en regelmæssig Virksomhed for at bortlede Tankerne fra dig selv. Men derimod synes jeg, det er noget Vrøvl at sige, at du gjør det, fordi du finder, »det er uværdigt at modtage Penge af mig, saalænge jeg vedbliver at skamme mig over at være gift med dig.« Men forresten har vi jo ogsaa drøftet dette Sporgsmaal saa ofte, at jeg ikke gider svare paa det. Inden Fars Død kan der aldrig blive Tale om at bekjendtgjøre vort Forhold. Husk dette og plag mig ikke mer med samme Sag! Jeg skal til enhver Tid være rede til at opfylde mine Forpligtelser overfor dig og Olaf; men du maa ikke kræve, at jeg ogsaa skal lade mig berøve min Arv, fordi jeg har begaaet den Daarskab at gifte mig. Ni tiende Dele af Mænd gaar frem paa en langt mindre hæderlig Maade ved at beholde sin Frihed, og du burde have havt mer Forstand end mig i en saadan Sag. Men derom er det jo nu for sent at tale.

Din S. B.

Et halvt Aar senere.

Konstantinopel, 188.

Kjære Emmy!

Jeg er ikke fornøjet over at erfare, at du har faaet Plads som Guvernante hos Hofjægermester Sten Ebbesens. Nærmeste Nabo, Baronesse Rosenkrantz, er nemlig min Tante; min Søster færdes der stadig, og naar jeg er hjemme, plejer jeg ogsaa af og til at rejse derned. Altsaa kunde du neppe have valgt noget uheldigere Sted. Naar jeg kommer tilbage til Danmark, maa jeg altsaa ophøre med mine Besøg paa Rosenskov; thi dernede kan vi umuligt mødes, det bør du vel kunne forstaa. At du finder Familjen usædvanlig elskværdig, begriber jeg; baade Hofjægermesteren og hans Kone har altid været mine gode Venner.

Din hengivne S. B.

Fem Maaneder senere.

Kjøbenhavn, 189.

Kjære Emmy!

Jeg kan ikke tilraade dig at opsige din Plads hos Sten Ebbesens og komme til Kjøbenhavn for at bo her, fordi jeg er bleven Lærer paa Søkadetakademiet. Det vilde være altfor uforsigtigt. Naar du nu i alle Henseender har det godt, saa bliv heller indtil videre, hvor du er. — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — —

Hun afbrødes af en Banken paa Døren, og en af Tjenestepigerne traadte ind og overrakte hende et Brev.

Det var samme Skrift, fra ham! Hun havde ikke hørt fra ham i fire Maaneder, og hun rev Konvolutten op med angstfuld Iver.

Kjøbenhavn, 189.

Kjære Emmy!

Jeg tror, at vi Begge maa være komne til det Resultat, at et Ægteskab som vort er unaturligt, ja, at det er en ligefrem Ulykke. Da vi giftede os, var vi jo næsten Børn eller ialfald for unge til at forstaa Rækkevidden af vort ubesindige Skridt; men jeg vil ikke skjule for dig, at dette Forhold har tynget paa mig med Blyvægt i alle disse Aar, været en Dæmper paa mit Arbejde og ødelagt min Ungdom. For dig har det jo ikke været bedre om ikke værre. Men da vi Begge endnu er i vor kraftigste Alder, synes jeg ikke, der kan være nogen Mening i vedblivende at gaa og sukke under Vægten af vor Ungdoms Galskab, naar der virkelig findes et Middel til at rette det Hele. Jeg mener lovlig Skilsmisse. Tro ikke, at dette er et øjeblikkeligt Indfald fra min Side; nej, det er Frugten af længere Tids alvorlige Overvejelser. Hvis du vil samtykke i at rejse tilbage til England og bosætte dig der, skal jeg give dig en passende Pension for hele dit Liv. Under vore smaa Forhold er Skandalen uoprettelig dødbringende for Enhver, og hvis du gaar ind paa mit Forslag, skal jeg lade undersøge, paa hvilken Maade vort Ægteskab kan blive opløst i England, uden at det bliver bekjendt her hjemme. Det vilde

ogsaa være det klogeste, at du tog Olaf med dig og opdrog ham i England under dit eget Tilsyn. Bevis mig nu, at du endnu er den gode og forstandige Emmy, som jeg altid har havt Agtelse for, og ødelæg ikke mit Liv! Jeg skal selvfølgelig gjøre Alt for at sikre din Fremtid. Lad mig ikke vente for længe, inden du svarer mig!

Din hengivne S.

Hun krammede Papiret mellem sine magre Fingre:

Den engelske Ambassade! Den engelske Ministers Datter! Jeg ved Alt, forstaar Alt, skjøndt Brevet ikke nævner hendes Navn. Fejge, troløse Usling, saa dermed skulde det ende? Derfor skulde min Ungdom ødelægges? Jeg skulde vente, for at du kunde have Vejen aaben for en anden?

Og det maa ske uden Skandale, saa hemmeligt som muligt? Ja, det er jo det bekvemmeste, for at den engelske Lady ikke skal faa Tid til at foragte dig!

Det græd og hulkede i hendes Sjæl, Taarer saa bitre, Tanker saa saare:

Men var der To om at fejle, saa skal der ogsaa være To om at sone, og vil du endelig være fri, saa skal jeg ialfald værge min Søns Ret, Grev Olaf Brahes legitime Ret, overfor sin elendige Far! ....

Da Børnenes Hviletid var forbi, gik Frøken Hassel ind for at gjennemgaa Lektierne til den næste Dag. Senere, efterat de Smaa var komne til Sengs, fulgte

hun de to ældste Døtre ned i Dagligstuen, hvor de plejede at tilbringe et Par Aftentimer sammen med deres Forældre.

I det midterste Rum, hvis brede Glasdøre førte ud til Parken, sad Selskabet samlet, og Guvernanten blev staaende lidt paa Afstand og begyndte at gjennemblade det sidste Nummer af »Illustreret Tidende«. Men mens hun saa paa Billederne, kastede hun af og til et Sideblik hen paa Gruppen omkring Sofaen, og Eleonora Brahes stolte, elegante Skikkelse vakte hendes stumme Had.

Den stakkels, troskyldige Nordmand, der beundrer hende paa en saa aabenlys Maade! — tænkte hun — Om han nu mente det i Alvor, da gad jeg nok vide, hvordan hun vilde behandle ham — hun med alle sine Aner og sin store Arv i Vente.?

Og hun følte Lyst til at raabe:

Tag dig i Agt, hun morer sig kun med at tænde din Følelse; men tror du hende, da ler hun dig ud!

Ved De, hvad jeg tænkte paa Igaar? — sagde Bjørn til Eleonora.

Nej, det er rigtignok umuligt for mig at vide! — svarte hun smilende — En Digter har vel udelukkende skjønne Syner?

Ikke altid; men Igaar var det dog Tilfældet. Det gik pludselig op for mig, at Heltinden i mit Skuespil netop har seet saadan ud som Komtessen. Derfor forekom det mig ogsaa, at der var noget kjendt ved Dem, da jeg første Gang mødte Dem.

Men jeg synes, De fortalte mig, at det er om Katharina den Anden af Rusland, De har skrevet.

Ja, netop!

De vil da vel ikke sammenligne mig med det Uhyre? Den Ære var lidet smigrende.

Ved De ikke, at Katharina var en ganske anden Person inden Statskupet, og inden hun besteg Tronen? Alle den Tids Memoirer er enige i at lovprise hende i hendes første Ungdom som en ædel, sandru og uegennyttig Karakter, der var begejstret for alt Godt og kun ønskede at føre sit Folk fremad og mildne dets ulykkelige Kaar.

Nej, jeg kjender saa lidet til hende, inden hun blev Kejserinde — svarte Eleonora — men da udmærkede hun sig jo altid ved Grusomhed og uværdigt Liv.

Hun var en stærk og genial Natur, som blev forraadt af alle dem, der stod hende nærmest — sagde Bjørn — disse Skuffelser lagde Spiren til hendes Menneskeforagt og udviklede Skyggesiderne i hendes Karakter.

Men jeg har skildret den unge Kvinde med Kjærlighed til Idealet og Trang til at gjennemføre det i Virkeligheden, med Troen paa det Gode og Mod til at bryde alle Skranker, den Katharina, som endnu ikke havde havt Anledning til at prøve sine Vinger, men vansmægtede af Længsel efter at flyve. Det er denne Karakter, som er beslægtet med Komtessens, og jeg tror ogsaa, at hun i Ydre maa have lignet Dem.

Ha, ha! — lo Eleonora — dette er virkelig morsomt!

Det er dog nogle underlige Idéer, som kan opstaa i et saadant Digterhoved! — hviskede Værtinden til Baronesse Rosenkrantz — Og saa denne Maade at sige det lige ud, mens Andre hører paa det!

Aabenlys Tale er mindre farlig end hemmelig Hvisken — svarte Baronessen — Desuden finder man ofte hos Genierne denne Forening af det Troskyldige og Ubændige, dette Dybe og paa samme Tid Udadvendte.

Ja, Komtesse Brahe har vist forresten altid havt Smag for originale Mennesker! — vedblev Hofjægermesterinden.

Det har jeg ogsaa — sagde Baronessen — det vil sige, jeg ynder aldeles ikke den bevidste Søgen efter Originalitet; den maa være det naturlige Udtryk for en stor Begavelse. Disse Overmennesker med deres ejendommelige Livsopfatning og begejstrede Skjønhedsdyrkelse har en personlig Tiltrækning, som altid bliver lige ny og frisk.

Han har nok erobret den hele Familje — udbrød Værtinden smilende.

Ja, min Søn paastaar, at hans Ven ogsaa fra Karakterens Side er et aldeles udmærket Menneske! — fortsatte Baronessen. — Aage er en af hans ivrigste Beundrere.

Jeg kan ikke tillade vore Gjæster at rejse hjem Iaften — sagde Hofjægermesteren, hvis lyse Kjæmpeskikkelse pludselig viste sig i Døren — Det sner, som om alle Norges Snefjelde kom styrtende ned over os. Huset ligger snart begravet under Sneen.

Men vi kan ikke blive her, det er umuligt! — udbrød den gamle Baronesse ganske forfærdet.

Jo, De maa nok finde Dem i det Umulige! — svarte Værten — Jeg har sex Karle ude for at skuffe bort Sneen omkring Huset og skaffe Vej til Hovedindgangen og Kjøkkenet. Men at kjøre i et saadant

Vejr kan ingen Kusk paatage sig. Jeg foreslaar, at vi trøster os med en Whist.

Døren til Spisesalen var bleven staaende aaben bag ham, og den ene Hund kom ind efter den anden og lagde sig paa Gulvet, store og smaa i mange Farver og af forskjellige Racer, Spæt, Tom, Dog, Fin og Max. Den Mindste hoppede op paa en lyseblaa Silkesofa og strakte sin hvide, krøllede Krop med stort Velbehag, mens den Største, gul, korthaaret og med afklippede Øren, tog Plads lige foran Bjørn og begyndte at brøle som et Vilddyr.

Jeg plejer ikke at være ræd — sagde Bjørn — men denne Herre synes at have Lyst til at æde mig levende.

Ha! ha! — lo Hofjægermesterinden — det er, fordi den ikke kjender Dem; men den er nu engang udnævnt til min specielle Vogter. Hvis jeg nu vilde raabe: Tag ham! saa rev den Dem øjeblikkelig i Stykker. Men uden Ordre gjør den Intet. Den er lydig; den er dresseret af mig selv.

Saa Deres Naade dresserer selv sine Hunde? — spurgte Bjørn.

Ja, det vil da sige, kun de enkelte Pragtexemplarer. Denne Max er min Yndling. Jeg benytter den som Hovedpude, naar jeg om Sommeren vil ligge i Skoven og læse.

Forrige Aar laa min Kone ude i Skoven med en Bog i Haanden og hvilte sit Hoved paa Max'es Ryg — fortalte Hofjægermesteren. — Men pludselig for den op, og inden hun fik Tid til at kalde paa den, havde den bidt en fremmed Jæger i Benet, saa han faldt om,

og den havde sikkert dræbt ham paa Stedet, hvis hun ikke havde raabt den tilbage.

Det gjorde Max Ret i — svarte hun — Der stod skrevet: »Ingen Adgang for Uvedkommende,« og naar man saa alligevel trænger ind paa fremmed Ejendom, fortjener man Lærepenge.

For at De ikke skal tro, at min Kone er altfor grusom — sagde Værten — saa vil jeg dog fortælle Dem, at hun lod Jægeren bære hjem til vort Hus og plejede ham med egen Haand i flere Maaneder, og at hun senere har givet ham en liden Understøttelse for Resten af hans Liv.

Mens han talte, rejste Fruen sig, greb en Ridepisk, som laa paa et lidet Bord i Hjørnet af Stuen, slog med den i Luften og raabte:

Kom!

Spæt, Tom, Fin, Dog og Max var øjeblikkelig omkring hende og ordnede sig i en Ring.

Op! befalte hun.

De rejste sig paa Bagbenene.

Frøken Hassel, spil en Polka!

Guvernanten satte sig til Pianofortet, og Dyrene dansede i Polkatakt omkring deres Herskerinde, der blev staaende med opløftet Pisk.

Selskabet lo, og Børnene klappede i Hænderne af Jubel.

Ud! — befalte hun, og de dansende Dyr standsede et Øjeblik, stillede sig derefter i Række, Ulmerdoggen foran og den lille Silkepuddel bagerst, og derefter vandrede de Alle langsomt og i Takt med Musiken ind i Spisestuen.

Forestillingen vakte stor Munterhed, og Fruen

modtog sine Gjæsters Bifaldsraab med en triumferende Mine. Hun satte sig i en Lænestol og tændte en ny Cigar, mens hun beholdt Pisken i Haanden.

Jeg hører, at Baron von Strelitz skal være rømt bort fra sin Kone — fortalte Hofjægermesteren. —

Hvis min Mand opførte sig saadan, da skulde jeg nok tugte ham — sagde Værtinden — Denne her — hun løftede Pisken med en betegnende Bevægelse — er saamænd det sikreste Redskab til at tæmme baade Hunde, Heste og Mænd.

Der ser du, hvad der venter dig, hvis du skulde komme i Fristelse! — sagde Baron Rosenkrantz leende til Værten.

Denne brød ogsaa ud i en godmodig Latter, og hele Selskabet lo.

Spillebordet var nu sat frem, og Baronessen med Søn samt Vært og Værtinde begyndte deres Robbert, mens Bjørn og Eleonora blev siddende paa Sofaen i den anden Ende af Stuen.

Jeg har aldrig i mit Liv kunnet lære den Kunst at huske Kortene — sagde han.

For mig er det kun et Tidsfordriv, naar jeg kjeder mig — svarte hun.

Hvordan vilde De behandle en Mand, som bedrog Dem? — spurgte han.

Sparke ham ud af mit Liv som en Hund — svarte hun ganske rolig.

Og gaa tilgrunde i Sorg?

Nej, langtfra! — sagde hun med løftet Hoved — Jeg finder, at Troløsheden er en saa plebejisk Forbrydelse, at jeg er sikker paa, min Følelse for et saa-

dant Individ øjeblikkelig vilde udslukkes og forvandles til Afsky.

Uden at tænke Dem Muligheden af at kunne tilgive?

Nej, naar man tilgiver saadant, stiller man sig selv paa samme Lavmaal af Moral som den, der har forbrudt sig.

Hun er skabt til at følge sin Ægtefælle som den gode Skytsengel — tænkte Bjørn — og til at opdrage ærekjære Sønner, stærke Mænd.

Frøken Hassel, som sad og læste i deres umiddelbare Nærhed, havde hørt Eleonoras Ord, og hun tænkte:

Ak, om ogsaa Svend havde havt denne Tankens Højhed! Jeg agter hende! Jeg beundrer hende!

Men udenfor steg Stormen i Voldsomhed. Det peb og hvinte mellem Parkens bladløse Træer. Sne og Hagl piskede imod Vinduesruderne.

Da Whistpartiet var færdigt, sagde Baronesse Rosenkrantz:

Jeg tænker med Angst paa Natten; for jeg ved, at jeg ikke vil komme til at lukke mine Øjne. Jeg kan aldrig sove i saadant Vejr.

Saa lad os blive siddende her! — sagde Værtinden. — Vi kan jo holde hverandre med Selskab.

Nej, en saadan Opofrelse vilde jeg dog ikke være egoistisk nok til at modtage! — sagde den gamle Dame.

Dette er rigtig et Vejr til at høre Spøgelsehistorier i! — udbrød Værtinden. — Kom, lad os skrue Lamperne ned og sætte os her i en Ring omkring Sofaen! Baronessen har en rig Samling af Historier.

Mens hun talte, gik hun selv fra den ene Lampe

til den anden og skruede ned, til der blev en passende Tusmørkebelysning i Rummet.

Nej, det, som jeg ved, har jeg fortalt altfor ofte! — svarte Baronessen.

Aa, nej, De husker vist noget mer! — Fortæl! Fortæl! — opfordrede man omkring hende.

Hun begyndte:

Der var engang en ung Kone paa et Gods paa Langeland. Hun sad om Aftenen ved Siden af sit sovende Barn, som laa i en Vugge. Da saa hun pludselig en hvid Skikkelse, som hun ikke vidste hvor kom fra. Den var ligesom dukket op af Gulvet. Men den blev staaende lige foran hende, idet den løftede Armen og pegte paa Taget. Hun følte sig strax overbevist om, at det maatte være et Varsel, og det forekom hende, som om Nogen sagde: »Dit Barn er i Fare!« — Derfor rejste hun sig hurtig, greb Sønnen i sine Arme og gik ud af Værelset. Men i det Samme, hun lukkede Døren, styrtede Taget ned.

Ja, den Historie har jeg allerede hørt i forskjellige Udgaver! — sagde Hofjægermesteren.

Baronessen vedblev:

Paa en anden Herregaard var der et gammelt Spejl, som altid blev taaget, naar en af Familjen skulde dø. Tilsidst tog man det bort, og saa opdagede man bag det en tilmuret Nische. Og da denne aabnedes, viste det sig, at der var skjult et Skelet af en Kvinde.

Den kjender vi ogsaa! — sagdes der.

Herr Bjørn maa fortælle os Noget fra Norge! — bad Værtinden — Thi alle disse danske Historier har vi hørt fra Barndommen af.

Nej, den Fornojelse kan jeg nok ikke skaffe

Damerne, saa gjærne jeg ellers vilde! — svarte Bjørn. — Thi jeg har aldrig havt Hukommelse for den Slags Begivenheder, hvilket sandsynligvis er en Følge af min fuldstændige Vantro i saa Henseende.

Men man kan da umulig benægte, at der virkelig findes saadanne uhyggelige Forekomster — mente Eleonora. — Hvis man ikke skulde tro paa andet end det, man kan forklare sig, da maatte man jo ende med at tvile paa Alt, selv paa vor egen Tilværelse.

Ja, jeg har selv oplevet Noget her i Huset — sagde Værtinden. — Før jeg var gift, boede jeg her nogle Dage i Besøg hos mine senere Svigerforældre. Jeg laa ovenpaa i det blaa Taarnværelse, og begge Nætter i Træk hørte jeg tydelig Nogen gaa frem og tilbage i den store Sal, aabne Skuffer, og en Klirren af Metal og Stene. Da jeg fortalte det, sagde min Svigerfar, at mange Andre havde hørt det Samme, og at det skulde være hans egen Oldemor, som gik igjen. Hendes Diamanter og Smykker var berømte i hele Danmark; men paa hendes Begravelsesdag blev der stjaalet en Del af dem. Og nu troede man, at hun kom igjen hver Nat for at efterse dem.

Bjørn maatte uvilkaarlig le og han sagde:

Tror Deres Naade virkelig, at de Afdødes Sjæle befatter sig med saa materielle Ting som at tælle Penge og passe paa Smykker?

Ja, det er imidlertid et Faktum, hvad jeg fortæller — svarte hun. — Og det er saa bekjendt, at vi nødig tillader nogen af vore Gjæster at ligge deroppe.

Da vilde jeg være Dem meget taknemlig, hvis De vilde gjøre en Undtagelse med mig — udbrød Bjørn med den samme overlegne Mine. — Thi da det nu

engang er mit Kald at undersøge Alt for at kunne skrive om Alt, saa vilde det kanske være lærerigt for mig, om jeg kunde faa Anledning til at gjøre Bekjendtskab med denne aandige Dame. Kommer Spogelset, saa skal jeg ialfald undersøge, af hvilket Materiale det er skabt, om det er af Luft eller Ild.

Med stor Fornøjelse! — svarte Værten.

Ja, vær saa god! — istemte Hofjægermesterinden. — Hvis De selv tør, saa gjerne for os!

Man kan nu alligevel ikke ganske benægte Muligheden af det — mente Sten Ebbesen. — Jeg har selv oplevet noget Saadant, da jeg engang var i Besøg paa en Gaard i Nærheden af Aarhus.

Fortæl! — bad hele Selskabet ivrig.

Ja, gjærne!

Og han foldede Armene over sit mægtige Bryst, hvilte sig magelig tilbage i den lave Gyngestol og lukkede Øjnene som for rigtig at leve sig ind i Erindringen.

Han begyndte:

Det var første Juledag. Vi havde siddet længe oppe om Aftenen og drukket temmelig stærkt. Jeg laa i et stort, firkantet Værelse, som vendte ud til en lang Gang. Der var vist mindst ti eller tolv Gjæstekammere i Række med Døre ud til samme Gang. Da jeg havde sovet en Times Tid, vaagnede jeg og stod op for at aabne Døren; for der var lagt altfor meget i Ovnen, saa jeg var nærved at kvæles. Derefter lagde jeg mig igjen; men jeg kunde ikke falde i Søvn; for jeg syntes tydelig, jeg hørte, at Nogen vandrede med tunge Fodslag op og ned i Gangen udenfor.

Hvem der? — raabte jeg.

Men intet Svar.

Saa blev det stille en liden Stund, men derefter begyndte det paany, og nu hørte jeg tydelig Klirren af Sporer. Jeg tænkte, at det muligvis var en af mine Kammerater, som gik i Søvne, og derfor tændte jeg Lys og gik ud. Men skjøndt der ikke var et Menneske at se, hørte jeg alligevel Skridt foran mig; de fjærnede sig og kom tilbage. Jeg blev naturligvis lidt uhyggelig tilmode, og jeg skyndte mig tilbage til mit Værelse og stængte Døren i Laas. Men i lang Tid hørte jeg endnu Nogen gaa frem og tilbage, mens det klirrede i Stenfliserne som af Ryttersporer.

Da jeg kom ned næste Dag og fortalte, hvad jeg havde hørt, begyndte de andre Gjæster at le og paastod, at jeg havde havt Tømmermænd. Men nogen Tid senere anbetroede Husets Frue mig, at mange Andre havde havt samme Oplevelse, og hun fortalte ogsaa, hvem Gjengangeren var. For flere Generationer siden havde Godset tilhørt en meget despotisk Herre, som var viden berygtet for den Haardhed, hvormed han behandlede sine Underordnede. Han var kommen til Magt og Ejendom gjennem sin Kone, og til Tak herfor plagede han Livet af hende. Hun døde pludselig, og man troede, at hun enten havde forgivet sig selv, eller at Manden havde gjort det. De tre Sønner havde forladt Hjemmet, saasnart de var blevne voxne og boede for det Meste i Udlandet. Jeg saa et Portræt af ham i Familjens Billedgalleri. Han var mager, med krum Næse, stikkende Øjne og sort, kortklippet Skjæg omkring en smal, fast lukket Mund. Hagen var paafaldende spids og fremstaaende. Han var malet i den Tids Ridderdragt, sort Fløjel med Pufærmer og Staal-

brynje, og bredskygget Hat med Strudsfjær. Jeg lagde Mærke til hans højre Haand, hvormed han holdt om Kaarden; den var lang og knoklet som paa en Gorilla. Denne ædle Ridder, Herr Kurt, var som sagt en meget streng Herre, hvis Tyranni endog strakte sig til de erotiske Forhold. I hans Tjeneste var der en ung Jæger, som havde en smuk Kjæreste nede i Landsbyen. Men nu fandt Herr Kurt, at den skjønne Else var en altfor kostelig Perle for en simpel Tjenestekarl, og han gjorde forskjellige, men forgjæves Forsøg paa selv at faa Tag i hende. Da var der en Aften et stort Folkebal ude i Skoven, hvor alle Omegnens Karle og Piger mødte frem i Festdragt og dansede til udover Natten. Paa en aaben Plads var der lagt Gulv af Bredder, og omkring dette stod en Ring af høje Stænger med Tjærefakler. I Skoven udenom Ringen var der ganske mørkt, og derfor kunde det lykkes en af Mændene at faa lokket Else med sig og forsvinde med hende, uden at Nogen bemærkede det. Hendes Kjæreste havde man med Hensigt drukket fuld. Men da Forældrene skulde hjem og ikke kunde finde deres Datter, blev der naturligvis en almindelig Forfærdelse. Og denne steg. da man ogsaa hele den følgende Dag ledte forgjæves efter hende. Men da spredtes det Rygte, at det var Kurt som om Natten havde ladet hende bortføre af en Tjener og selv havde ventet paa hende i Skoven og kjørt hende hjem i sin Vogn. Da hendes Kjæreste, som jeg vil kalde Peter, hørte om Rovet, lagde han sig paa Lur bag Herregaardens store Jernport for at skyde paa Voldsmanden. Men Kuglen, som var beregnet paa Hjertet, naaede kun den venstre Arm, og den ulykkelige Jæger blev øjeblikkelig grebet

og kastet ned i en af de dybeste Kjældere. Her laa han i flere Uger, mens Else holdtes indestængt ovenpaa. Men tilsidst lykkedes det hende at undslippe, og hun fik samlet en liden Flok Bønder, som listede sig op omkring Gaarden i den Hensigt at overrumple Herr Kurt og befri Fangen. Imidlertid havde der været en Forræder imellem dem, og Kurt, som i Hast havde samlet alle sine Mænd, slog Angrebet tilbage. Det lykkedes ham endog med egen Haand at fange Else, som var fulgt med for at befri sin Kjæreste. Da hun hulkede og vred sig i Fortvilelse over ikke at have kunnet frelse den ulykkelige Jæger, blev Kurt saa forbitret, at han besluttede at straffe hende og hævne sin forsmaaede Kjærlighed med størst mulig Grusomhed. Han lod hende lænke med sammenbundne Hænder til en Jernring i en af de dybe Nischer i den lange Gang udenfor Gjæsteværelserne. Og derefter blev Peter bragt op, ogsaa bunden paa Hænder og Fødder, og maatte være Vidne til, at hans Kjæreste blev levende indemuret. Senere lod han Jægeren putte i en Sæk og kaste ud i Dammen. Men siden den Dag fik Forbryderen aldrig et Øjebliks Ro. Han for omkring paa den vildeste Jagt, levede meget udenfor Hjemmet, og efter sin Død vandrede han hver Nat op og ned foran den Nische, hvori han havde begravet den skjønne Else. Og der var det altsaa, jeg hørte ham, da jeg besøgte Gaarden.

Fortællingen var færdig.

Hvor uhyggeligt!

Hvor forfærdeligt! — udbrød Damerne.

Men er nu Herr Hofjægermesteren ganske vis paa at De aldrig havde hørt eller læst om denne Historie,

inden De oplevede den? — spurgte Bjørn endnu tvilende.

Ja. paa Ære! — svarte Værten. — Jeg havde aldrig været i den Egn før, og jeg ved med Bestemthed, at jeg aldrig havde hørt noget Lignende.

Vover De endnu at ligge i det blaa Taarnkammer? — spurgte Eleonora henvendt til Bjørn.

Ja, nu har jeg faaet endnu mer Lyst til det! — forsikrede han.

Strax efter skiltes Gjæsterne for at gaa hver til deres Rum, og Eleonora lagde Armen omkring Baronesse Rosenkrantz's Liv, idet hun hviskede:

Søde Tante, lad Døren staa aaben mellem vore Værelser! Jeg er bleven ganske bange efter denne uhyggelige Fortælling. De siger jo, at der skal spøge saa forfærdelig her i Huset.

Hofjægermesteren fulgte selv Bjørn op paa det runde Taarnkammer, som næsten var halvt udfyldt af en bred, udskaaren Egetræsseng. Han tændte Lysene paa Bordet foran det store Spejl, rakte sin Gjæst Haanden og ønskede ham Godnat.

Imorgen maa De fortælle os, hvad De oplever Inat! bad han smilende.

Det lover jeg! — svarte Bjørn.

Han klædte sig langsomt af og glemte de haarrejsende Gjengangerfortællinger for kun at tænke paa sit literære Arbejde.

Mon »Det kongelige Teater« vilde antage eller forkaste hans Skuespil? Og hvis det blev opført — ah, hvilke herlige Riger aabnede der sig ikke da for hans fremtidige Virksomhed! Han saa de store Mesteres Værker paa Scenen, Schiller, Goethe og Shakespeare

— — — voldsomme Lidenskaber, stærke Brydninger, djærve Farver i Ondt som i Godt — — — det var den Kunst, som laa hans egen Evne nærmest.

Han var færdig, krøb i Seng og slukkede Lyset.

Men Søvnen lod vente paa sig. Der havde været for megen Tale og Rørelse den hele Dag, hans Nerver var hidsede, og han kastede sig fra den ene Side til den Anden, træt og dog lysvaagen.

Stormen rev i Vinduerne, og Taarnet rystede trods de tykke Stenmure.

Men pludselig spidsede han Øren:

Hvad er det?

Det sukker .... tungt .... dybt .... som af en Døende i Aandenød.

Det maa være Vinden, som hviner gjennem Træerne.

Nej! .... Det er ikke udenfor! .... Det er herinde! .... Lige i min Nærhed!

Nogle Sekunders Ophold.

Nu hørtes det paany .... Det græder .... Ynker sig .. . Jamrer lig et Menneske i legemlig og sjælelig Vaande.

Det løb ham koldt ned ad Ryggen. Haanden skalv, idet han greb Fyrstikæsken, som stod paa Bordet ved Siden af Sengen.

Han tænder et Lys, løfter det ivejret og spejder omkring. Men der er Intet at se.

Og alligevel vedbliver det at sukke, stønne og græde. Men det er umuligt at sige, fra hvilken Kant det kommer, det er ligesom inde i selve Væggen.

Bjørn mindedes pludselig, hvad han havde hørt om Hofjægermesterens Oldemor, som skulde gaa igjen

i den store Sal for at vaage over Familjens Smykker. Nej, slig Nar vil jeg dog ikke være! — tænker han, og skjondt han virkelig var bleven mer uhyggelig tilmode, end han selv vilde tilstaa, springer han alligevel ud af Sengen, væbner sig med sin tykke Spadserestok, tager Lysestagen og aabner hurtig Døren til Salen ved Siden af Taarnværelset.

Langs Væggene er der flere Sofaer med hvide Overtræk, Lænestole med hvide Overtræk, to svære Lysekroner med hvide Florskjoler, og alt dette Hvide gjør i Nattens Uhygge Indtryk af Ligsvøb. Ved Siden af Døren staar en gammel Kiste med Sølvbeslag, vist flere hundrede Aar gammel — heri opbevarede formodentlig Oldemor sine værdifulde Smykker.

Bjørn gik ind i Salen og blev staaende midt paa Gulvet for at vente paa den gamle Dame. Kom hun, vilde han gribe hende i Armen for at undersøge, hvad Stof hun var af.

Men nej, hun viser sig ikke!

Han gaar tilbage, men ryster paa Haanden, og Skridtene er ikke fuldt saa sikre som vanligt. Kujon! — Dumrian! — skjælder han sig selv ud, og dog har han ikke længere Magten over sig selv. Det Utrolige er virkelig Tilfældet: Han er ræd, frygtelig ræd.

Han skynder sig at krybe i Sengen, støder i Farten til Lysestagen, saa den ruller henover Gulvet, mens Lyset slukkes — og han bliver liggende i Mørke.

Men han er iskold og varm, stiv og ophidset, og trækker Dynen opover Hovedet ....

Han hører endnu en svag Klynken, en afbrudt, smertefuld Stønnen .... og endelig kommer der lydløs Stilhed.

Men Bjørn faar ikke sove. Endnu lang Tid efter forekommer det ham, at han hører det — og han længes efter Dagens Frembrud.

Da Bjørn den næste Morgen kom ned til Frokostbordet, var han uvanlig bleg, og da man spøgende spurgte ham, om han havde gjort Bekjendtskab med Spøgelset, nægtede han i Begyndelsen at ville svare. Men Hofjægermesteren mindede om hans Løfte at ville fortælle den fulde Sandhed, og derfor maatte det tilsidst frem. Damerne blev hvide i Ansigtet af Rædsel, og Værtinden sagde:

Nu skal det slaaes fast, at herefter faar aldrig nogen af vore Gjæster Lov til at ligge i det blaa Taarnværelse! Herr Bjørn maa altsaa indrømme, at enten man tror det eller ej, kan man lige godt være udsat for den Slags uhyggelige Oplevelser. Og det kunde jo være nok til at gjøre et nervøst Menneske vanvittigt af Skræk.

Jeg vil nu alligevel bede om en Gunst — svarte Bjørn — nemlig at hele Selskabet følger mig derop, for at vi kan undersøge, om der ikke skulde findes en naturlig Grund til dette.

Men tror De da ikke Deres egne Øren? — spurgte Baronessen ganske forarget. — Mændene er dog nogle stivnakkede Tvilere!

Nuvel, hans Ønske blev opfyldt. Værten gik foran, og alle de Andre togede efter.

Man undersøgte Panelet. Det kunde jo tænkes, at Rotter eller Mus havde boret Hul og opført en Koncert ved Nattetid.

Men nej, Alt var lukket og i Orden!

Man trak i Gardinerne. En Flaggermus kunde jo sidde skjult deroppe.

Men nej!

Kanske Oldemor sidder i Ovnen — udbrod Rosenkrantz, idet han ganske rolig aabnede Døren i den svære, blaa Porcellænsovn.

Hvad er det?

Han bojede sig ned, kigede ind og trak Noget frem. Det var et halvt forkullet Skelet af en Ugle.

Ah, ha! Se der har vi jo Oldemor! Spogelset! — raabte han leende, idet han holdt det forbrændte Dyr ivejret. Den stakkels Skabning var altsaa faldet ned gjennem Piben og var bleven stegt langsomt af den halvt udslukte Ild.

Der ser mine Damer, Tvilen kan ofte være den sundeste Medicin for Overtro — sagde Bjørn. — Havde jeg nu slaaet mig til Ro med Nattens Eventyr, saa vilde jeg vel selv hele mit Liv igjennem gaaet rundt som en Overbevist, og dette smukke Værelse vilde være bleven staaende ubrugt.

Det var heldigt, vi opdagede dette — sagde Baronesse Rosenkrantz — thi jeg havde saamænd bestemt, at jeg aldrig mer vilde overnatte her i Huset. Saadanne Historier tager altfor stærkt paa gamle Nerver.

Men nu var den foregaaende Uhygge vegen for almindelig Munterhed, og med lystige Ord gik de ned fra Taarnet.

V.

Idag var det Solskinsvejr med bidende Frost.

De ønskede at se Gaardens Besætning — sagde Værten til Bjørn. — Og hvis De nu vil følge med, skal det være mig en Fornøjelse at vise den.

Han førte sine to Gjæster, Bjørn og Rosenkrantz, ned i Stalden, hvor en dobbelt Række Heste stod i brede Krybber og med uldne Dækkener om Ryggen.

De to Sorte kjøbte jeg forrige Aar, og Føllet har jeg selv lagt til — fortalte han. — Og se her disse to smaa Finske, er de ikke fine i Benene, udmærkede Travere, løber som to Rotter. De tilhører min ældste Datter. Her er gamle Odin, som jeg arvede efter Far, den er stiv nu, stakkel; men den lever kun for sin Fornøjelses Skyld; jeg nænner ikke mer at bruge den.

Bjørn trak frem en Lommebog og nedskrev Alt, hvad han saa og hørte.

Laver De paa en Roman med det Samme? — spurgte Hofjægermesteren leende.

Nej, ikke netop nu! Men jeg samler i Almindelighed paa Alt, hvad der møder mig paa Rejse — svarte Bjørn. — Jeg kan jo aldrig vide, om jeg ikke en Gang faar Brug for det.

De gik videre til den næste Stenbygning, hvor flere hundrede Kjøer stod bundne og drøvtyggede, mens et halvt Snes Piger var beskjæftigede med at malke. De var skidne, med grove Træk og sløve Udtryk.

Hofjægermesteren fortalte om Dyrenes forskjellige Alder, om Stude og Kjøer, Kvier og Kalve, og derefter kom de til Mejeriet, hvor Smørret kjærnedes i nye, engelske Maskiner, og hvide Oste laa i hundredevis paa høje Hylder.

Ejeren talte ustandselig, Rosenkrantz gjorde af og til et Spørgsmaal; men Bjørn skrev:

Det er klart, for at kjende Danmark, maa man først og fremst have seet dets storartede Landhusholdning. Jordbrug og Kvægavl er Folkets Fremtid, dets Kraft og Rigdom.

Dette interesserer mig levende — forsikrede han sin Vært — og De selv ikke mindre. I den Iver og Begejstring, hvormed De stræber efter at forbedre alle disse levende Væsners Livsvilkaar, baade Dyrs og Menneskers, er der noget Ursundt og Beundringsværdigt. Tænke sig, hvor mange Skabningers Velfærd De har i Deres Haand, og med hvilken god Samvittighed De kan gaa til Hvile efter en saadan Dag, som har været anvendt til Nytte for alle Deres Omgivelser! Andre taler og skriver saa meget om Næstekjærlighed; men som oftest er det vel kun den personlige Ærgjærrighed, de tænker paa.

Da de var færdige og paany vendte tilbage til Hovedbygningen, talte Bjørn kun om Heste, Kjøer og Grise, om Mejerimaskiner og Landvæsen, saa Kom-

tesse Brahe stirrede paa ham med stor Forbauselse og udbrød med sit fine Smil:

Men kan en Digter virkelig nedlade sig til at tænke paa saa prosaiske Ting?

Ja, hvorfor ikke? Dette er det sundeste og mest naturlige Liv — svarte han; thi Bjørn tog nemlig Alt med Begejstring, følte og tænkte helt i Alt, hvad der trængte ind paa ham, og derfor var han nu Idag pludselig bleven Landmand med Liv og Sjæl.

Efter Frokosten paastod Baronessen for Alvor, at nu maatte det være nok for denne Gang, og i Hofjægermesterens store Slæde, — Kane — forspændt med fire hvide Heste, prydede med Bjælder og røde Silkenæt, for det hjemover til Rosenskov i stærkt Trav.

Fru Sten Ebbesen fulgte sine Gjæster til Hest. Hun var klædt i en grøn Ridedragt, kantet med gult Ræveskind, og en Barret paa det sorte Hoved, hvis brune Øjne lyste af Sundhed og Livsmod. Hun travede foran eller ved Siden af Slæden, omringet af Spæt, Tom, Fin, Dog og Max, som gjøede omkaps i den kolde, klare Luft.

VI.

Baronen sad i Bibliotheket og læste Dagens Aviser, hans Mor var optaget af huslige Sysler, Eleonora skrev Breve oppe paa sit Værelse, og Bjørn var alene i den store Sal.

Han sad og tænkte paa Komtesse Brahe, vandrede omkring paa Gulvet og tænkte paa hende, satte sig ved Pianofortet og tænkte paa hende.

Jeg tror, Gud hjælpe mig, jeg er forelsket! — udbrød han ganske højt.

Det var ikke hendes Byrd eller Formue, som lokkede ham; da han havde været indtaget i en fillet Fiskerpige paa Capri, havde han besunget hende i billedrige Digte; men da Gjenstanden for hans Begejstring ikke havde kunnet være ham til nogetsomhelst aandeligt Selskab, var Ilden selvfølgelig meget snart udbrændt. I Eleonora Brahe fandt han derimod en farlig Forening af legemlig Skjønhed og aandelig Udvikling, som fængslede ham paa en ganske anderledes alvorlig Maade.

Han vidste, hun var rig; men om Nogen vilde have vovet at sige ham, at han skjænkede denne Side

af Sagen noget Hensyn, da vilde han have vendt sig bort med Forbauselse og Afsky og kjendt sine Følelser saarede, som om en raa Haand havde stænket en ideal Statue. Det var kun Mennesket i hende, som han tænkte paa.

Og da han som skabende Geni var af de Naturer, hvis Indtryk og Følelser strax maa gjenspejle sig i deres Kunst, maatte han ogsaa her uvilkaarlig give sin Stemning Luft i et Digt.

Han tog frem sin Lommebog og begyndte at skrive Ord og Noder, med Fantasien opfyldt af hendes Billede.

Da Eleonora kom ned, var Lampen tændt i den store Sal, og paa Flygelet brændte en trearmet Sølvlysestage. Bjørn sad ved Instrumentet og nynnede en Melodi.

Er Herr Bjørn musikalsk ogsaa? — spurgte hun.

Jo, lidt! — svarte han — Jeg tænkte saamænd engang paa at blive Komponist.

Vil De ikke synge lidt? spurgte hun.

Jo, nu skal jeg synge, hvad jeg netop har digtet og komponeret! — svarte han.

Paa Væggen lige over for Flygelet hang to Malerier, hvoraf det Ene forestillede et norsk Landskab med Snefjelde i Baggrunden, og det Andet en Sommerdag med opgaaende Sol over en spraglet Blomstermark.

Han pegte paa det Første og sang med liden, men velklingende Baryton:

Den Sneen over Nordens Fjeld
Gir Glands til Dal og Bakkeheld.
Naar i dens Spejl sig Himlen ser,

Da smiler, rødmer den og ler.
Den hvide Sne din Sjæl er lig,
Derfor jeg elsker, elsker dig!

Han standsede et Øjeblik, pegte paa Solopgangslandskabet og sang derefter videre:

Naar Solens Kjærtegn Jorden naar,
Den smiler sødt, i Blomst den staar;
Fra Kjærlighedens milde Gud
Den bringer Livets store Bud.
Paa Solskin er din Sjæl saa rig,
Derfor jeg elsker, elsker dig!

Han spillede Melodien endnu engang, sluttede med nogle spredte Akkorder, rejste sig og sagde:

Nu maa jeg skynde mig at skrive ned baade Ord og Noder, ellers glemmer jeg det Hele. Derefter rakte han hende de løse Blade:

Det er til Dem.

Til mig?

Ja, til hvem Anden skulde jeg vel have digtet det?

Hun smilte. En let Rødme skjød op i hendes Ansigt, og Øjet fik stærkere Lysning.

De er da et alsidig begavet Menneske! — udbrød hun uvilkaarlig — baade digter, synger og komponerer Musik!

Men da Rosenkrantz i det Samme traadte ind, forsvandt hun med de løse Blade i Haanden, som om hun var ræd for at vise deres Indhold.

Strax efter sad hun paa sit Værelse og læste Versene om igjen.

Er det en Leg med skjønne Ord, eller mener han noget Mer?

Mange fandt Eleonoras Væsen koldt og afmaalt; men denne ydre Kulde var kun Følgen af en streng, aristokratisk Opdragelse, kun en Isskorpe omkring en varm, længtende Sjæl. Som eneste Datter var hun tidlig bleven indført i Verden og havde levet i en Vrimmel af selskabelige Fornøjelser, der bare havde efterladt Tomhed, og som nu hyppig afbrødes af Perioder fulde af trykkende Kjedsomhed og hjælpeløs Livstræthed. I Romaner og Skuespil havde hun ofte nok læst om disse mægtige, vanvittige Lidenskaber, som kan bringe et Menneske til at trodse Alt for en Andens Skyld; men hun havde ingensomhelst Tro paa saadanne Følelsers Tilværelse; thi selv havde hun ikke mødt en eneste Mand, den hun havde fundet værdig til at lide og ofre Noget for. Mange havde bejlet til hendes Gunst; men hun havde aldrig givet dem Opmuntring til det afgjørende Skridt, og tilsidst havde de Alle kjedet hende.

Men Bjørn var noget ganske Nyt. Han var ingen Verdensmand i dette Ords vanlige Betydning; thi han sagde ofte aabent, hvad Andre helst taug med, og foragtede derimod den dagligdagse Sladder. Men den Begejstringens Storm, der pludselig fyldte Luften omkring hende, klang i hans Digte og glødede i hans Blik, dette Ildpust fra hans flammende Sjæl gjorde hende urolig, den ophedede og brændte hende — denne i Verdens Øjne saa stive og beherskede Komtesse Brahe.

VII.

Da Bjørn kom tilbage til Kjøbenhavn, fandt han paa sit Bord en Pakke, indeholdende Manuskriptet til hans Skuespil, og et Brev, hvori Styrelsen for »det kongelige Teater« meddelte ham, at hans Arbejde var forkastet.

De Idioter! — tordnede Bjørn, idet han rev Brevet i Stykker og slængte det i Ovnen. — Man forkaster mit Drama, mens man stadig opfører de mest værdiløse Produkter, som hverken har dramatisk Bygning, Karaktertegning eller Poesi!

Han gik hen til Hjørnevinduet og stirrede over paa den mørke Bygning, hvis Indgang bevogtes af Holbergs og Oehlenschlägers mægtige Statuer.

Den Dør staar altsaa stængt for mig! Men »Hærmændene paa Helgoland« og »Halte Hulda« blev jo ogsaa forkastede af Heiberg, som svarte de to norske Digtere: »Et norsk Teater vil neppe fremgaa af Laboratoriet for disse Experimenter; det danske trænger heldigvis ikke dertil.«

Han lo haanlig:

Se der Følgen af at sætte Vaudevilleforfattere til

Dommere over den store Digtning, det er det samme som at lade Bethoven bedømme af Visekomponister!

Han tog nogle Vendinger omkring Bordet i kogende Raseri og standsede saa atter ved Vinduet.

En talrig Menneskesværm strømmede fra Østergades smalle Udmunding i skraa Linje over Torvet ned til Bredgade, stolte, selvbevidste Godsejerdøtre, komne ind til Vintersæsonen, smilende Borgerfrøkener, mer skjødesløse i Holdning og Gang og uden noget bestemt Racepræg, elegante Balløver, magre Studenter og vimse Handelsbetjente, en ustanselig Mylren af Herskabsvogne, Omnibusser og Drosker, svære, danske Hunde, smaa, russiske Mopper, gamle Jomfruer med Krøller foran Øret og Altaskeskaabe med Snit fra Oldemors Tid, Strømmen bøjende af henimod Teaterbygningen, hvor man kjøbte Biletter til Aftenens Forestilling, og ligeoverfor Charlottenborg med sine Kunstværksteder og Kunstskatte, jo her var der ogsaa nok af Intriger og ondskabsfulde Baghold, inden Talentet fik Adgang, og senere kom Publikum, der beundrede og nød uden at ane al den Lumskhed og alle de Pinsler, som det ofte havde kostet, inden et Billede havde faaet sin Plads paa en af Væggene — Kampen for Brød og Berømmelse, Kampen med Ild og Sværd opad Olympens hellige Bjerg!

Og man vover at stænge mig ude!

Goddag, kjære Ven! — lød en Stemme bag ham.

Det var Baron Rosenkrantz.

Jeg kommer for at høre, om De vil være med i Rigsdagen? De har jo flere Gange sagt, at De skulde have Lyst til at se den.

Nej, tak, jeg har saamænd faaet Andet at tænke paa! — svarte Bjorn.

Rosenkrantz lagde Hat og Stok fra sig og satte sig i Gyngestolen, mens Bjørn vedblev:

Se her, jeg har faaet mit Skuespil tilbage! — Den Mand, som har tilbragt sit Liv med at skrive Viser for Studenter og Sludder for aandelige Borgerfolk, nægter mig Adgang til Teatret.

Deres Værk hører vel hjemme i højere Regioner, hvortil han mangler Forstaaelsens Nøgle — svarte Rosenkrantz.

Ah, det er en Skandale, det er forbryderisk, at Magten skal ligge i Almuens Hænder, jeg mener den kunstneriske Almue — raste Bjørn videre. — Jeg pakker min Kuffert og rejser strax, til Tyskland, til Italien!

Men betænk Dem dog lidt, inden De tager en saa overilet Beslutning! — sagde Rosenkranz med sit sædvanlig afdæmpede Væsen og sin langsomme Tale. — Der kunde jo kanske findes en anden Vej til at faa det opført.

Et af Sekundteatrene, mener De? Nej, der kræves betydelige Summer for at sætte mit Stykke i Scene! Udstyret er meget kostbart.

Nej, jeg mente ikke det! Men det er jo en kjendt Sag, at man mer end en Gang har gaaet udenfor den officielle Censors Dom og trods denne bragt nye Arbejder til Opførelse.

Fortæl mig da, hvad jeg skal gjøre! — Bjørn brændte af begjærlig Nysgjærrighed.

For Exempel henvende Dem til Kultusministeren.

Skulde det kunne hjælpe? Da gaar jeg strax.

Hvor er min Frakke? — han gjorde sig øjeblikkelig færdig.

Rosenkrantz smilte: Saadan er det at have »le feu sacré« i alle Lemmer — sagde han. — Beslutning og Handling er et.

Ja, hvorfor skulde jeg betænke mig? Jeg skjød gjerne hele Teaterbygningen sønder og sammen, naar mit Stykke ikke faar Lov til at trænge ind. Kom nu, følg mig til den almægtige Minister; dette er langt vigtigere end alle Rigsdagens Debatter.

Jeg skal gjærne vise Dem Huset — svarte Baronen. — Men selv maa jeg absolut i Rigsdagen; thi jeg skriver netop nogle Artikler om Befæstningsspørgsmaalet, som skal frem Idag.

Bjørn tog sit Manuskript, og de vandrede afsted op gjennem Gaderne. Ligeoverfor Børsen, som med sin arkitektoniske Skjønhed minder om de ældste Bygninger i Lübeck, laa en Række høje, mørke Huse, og udenfor et af disse standsede Rosenkrantz.

Her er det! God Lykke! sagde han.

Bjørn vandrede op ad en Stentrappe og ind gjennem en lang, smal Gang, som var opfyldt af Mennesker. Fra denne Gang stod Døren aaben til et firkantet Rum, der tjente som Ventværelse for en kompakt Masse af Ansøgere og Ansøgerinder. Han forsøgte at trænge igjennem, men blev standset af en Mur af menneskelige Legemer

Her gaar hver efter Tur! — hvæste en hvidhaaret Madame, og Bjørn maatte finde sig i den almindelige Skjæbne og vente.

Jeg har indsendt Ansøgning om to hundrede Kro-

ners Tillæg til Friskolen — fortalte en høj, skinmager Mand.

Det faar De vel ogsaa.

Frøken Petersen har havt Stipendium to Gange — sagde en ung Dame. — Men Skuespillerinderne paa Folketeatret bliver altid tilsidesatte. Jeg vilde saa umaadelig gjærne til Paris for at studere med Judic; hun er storartet.

Et Fagskrift af denne alvorlige Art kan umulig bære sig blot ved Abonnementet. Clichéerne maa forskrives fra Udlandet, og Udgifterne er kolossale. Hvis ikke Kirkeministeriet vil give Tilskud, maa Tidsskriftet gaa ind ved Aarets Slutning.

Saaledes blev der hvisket i alle Retninger. Men efter to og en halv Times Venten, kom endelig Turen til Bjørn, og han aabnede den hvide Dør.

En høj, graahaaret Herre modtog ham med Venlighed i et stort Rum, som kun var møbleret med et Bord og nogle Stole.

Jeg kjender naturligvis Deres berømte Navn, og det glæder mig at gjøre Deres personlige Bekjendtskab. Ja, det forbauser mig, at en Forfatter med Deres Talent skulde have skrevet et Skuespil, som ikke var værdigt til Opførelse. Jeg skal lade Sagen undersøge og selv læse Stykket. Jeg har sat mig til Maal at hæve Nationalteatrets kunstneriske Standpunkt.

Dermed var Foretrædet forbi, og Bjørn forlod Rummet.

Nu fulgte der en Uge fuld af Spænding og kvalfuld Uro. I al denne Tid taalte Bjørn knapt at tale med et Menneske. Han kunde heller ikke samle sine

Tanker til noget Arbejde, men tilbragte Dagen med rastløse Vandringer omkring i Kjobenhavn.

Han foresatte sig at ville se hver en Krog i denne gamle By, som med sine mærkværdige, skraa, lige og krumme Gader, sine underlige Torve i Vinkler og Halvcirkler, sine skidne, graa, røde og hvide Huse satte ved Siden af hverandre uden Orden, Skraatage med høje, firkantede Skorstenspiber, Kirker i alle mulige Stilarter, klemte ind mellem de usleste Bygninger, og med grønne og brune Taarne i de mest fantastiske Former, lave og høje, snirklede, runde og spidse, og som trods dette planløse Virvar, eller rettere sagt netop paa Grund deraf, har noget vist hyggeligt, forenet med den højeste Grad af malerisk Virkning.

Bjørn studerte Folkelivet paa Amagertorv, hvor sunde og smilende Bondekoner frembyder sine Blomster og Grøntsager, endnu iklædte de samme Slags Dragter — sort Hovedbedækning og korte, kulørte Skjørter — som da de for flere Slægtled siden indkaldtes fra Holland.

Derefter slentrede han videre nedover til Fiskerbefolkningen ved Frederiksholms Kanal, Konerne i hvide Kyser og grønne Vadmelsskjørter, mens glitrende Fiske sprellede i de store Vandkar, beskuede og bedømte af virksomme Husmødre og en Skare af Kjøbenhavns Kokkepiger — i Baggrunden Baadenes graahvide og røde, lappede Sejl, der var ophængte til Tørring i den kolde Vintersol — alt tilsammen et højst broget og ejendommeligt Stykke Folkeliv.

Bjørn lyttede til disse Menneskers støjende Samtaler og nedskrev sine Indtryk i Lommebogen: Man kan jo aldrig vide, om man ikke behøver det til en Roman.

Andre Gange kunde han tilbringe hele Formiddagen paa den anden Side Kanalen i den ægyptiske Bygning, hvor Thorvaldsen ligger begravet, omringet af sine udødelige Værker. Mellem disse Mure, hvorpaa Roser og Liljer imod himmelblaa Grund, i disse lange Sale, befolkede af Marmorguder, Nymfer og Fauner, i denne hellige Kristushal, hvor Mesteren staar omringet af sine Apostle, i denne Verden af ægyptiske, græske, etruriske og romerske Sager, var der en rolig, høj Stemning, som virkede velgjørende paa Digterens spændte Nerver.

Og han gik videre gjennem Kristiansborgs mægtige Ruiner, og i Fantasien gjennemlevede han Slottets Historie helt fra det tolvte Aarhundrede, da det blev bygget af Biskop Absalon paa en Holme i Sundet mellem Sjælland og Amager. Det opbrændtes af Lybækkerne og ødelagdes fuldstændig af Hansestæderne, opførtes paany af Valdemar Atterdag og udvidedes af hans Efterfølgere. Deroppe i Blaataarn sad den ulykkelige Fange Eleonora Kristine Ulfeldt. Det nedreves og opførtes endnu engang i større Stil af den pragtlystne Kristian VI og Sofie Magdalene, som ønskede en Kongeborg, der i Glans og Rigdom skulde kunne maale sig med Verdens første. Hvor mange begejstrede Kunstnersjæle har ikke her nedlagt Frugterne af sine aarelange Anstrængelser: en talløs Verden af Malerier og Statuer med Motiver fra den hedenske Gudelære og fra den kristne Historie, Byster og Portrætter i Marmor og Bronze, Søjler og pragtfuldt Bohave — alt dette som Ramme omkring de stærkeste Bevægelser i Danmarks Historie — og her ligger det Hele i Ruiner, og gjennem de gabende Vinduer og

de aabne Tage regner og sner det med samme Uerbødighed som paa Fiskerbefolkningen nede ved Kanalen. Sic transit gloria mundis!

Eller han tilbragte den hele Dag i Frederiksborg Slot, studerte de forskjellige Aarhundreders Stilarter i Møbler og Vaaben, i Malerier, Tæpper og Broderier, indtil han endelig var dødstræt af denne Faren omkring og nærved at tabe Taalmodigheden.

Men saa kom der et Brev med den overraskende Meddelelse, at hans Skuespil var antaget til Opførelse paa »Det kongelige Teater.«

Han afsted, over Torvet, hen til Gudernes hellige Tempel, aa hvor han elskede dette Torv, dette Teater, hele Byen, hele Verden, hans Drama skulde opføres! Goddag, gamle Holberg og Oehlenschläger! — han hilste paa de to Kolosfigurer udenfor Teatret — aa jo, Dere forstaar mig nok: Dere har følt det samme engang, den første Gang!

Chefen var ikke tilstede; men paa Kontoret fik han høre, at hans Skuespil først skulde indstuderes i Begyndelsen af April, og nu var man i Februar. Hurtigere kunde det vel heller ikke gaa.

Efter denne Besked skyndte han sig op i Justitsministeriet, hvor Baron Rosenkrantz sad ved en Pult i et næsten tomt Værelse og skrev paa nogle store Ark.

Hurra, du Kjære! Idag maa vi blive Dus! — udbrød Bjørn, idet han traadte ind og med stormende Glæde slog sine stærke Arme omkring den fintlemmede Baron. — Mit Skuespil er antaget paa »Det kongelige Teater.«

Rosenkrantz smilte:

Store Barn! Hvor er De et godt og morsomt

Menneske! — sagde han. — Ja, lad os sige du i Dagens Anledning!

Læg bort alt dette gamle Skimmel og Juristeri! — vedblev Bjørn i samme overgivne Tone, idet han skubbede til Papirerne. — Nu gaar vi ud og drikker Champagne! Jeg er glad, du Rosenkrantz — han gned sig i Hænderne — glad som en ung Student, der har faaet Artium. Kom nu med!

Nej, det er umuligt! svarte Baronen. Jeg kan ikke forlade mit Arbejde. Jeg skal netop ind til Kontorchefen.

Ja, ja, farvel da!

Hvor gaar du hen?

Jeg ved ikke.

Min Kusine forbausede sig forleden Dag over, at hun aldrig saa dig mer.

Vel, saa gaar jeg til Komtesse Brahe! Jeg trænger til at leve i Skjønhed, for nu er jeg glad, og hun er Skjønhed!

Jeg kommer efter lidt senere — meldte Rosenkrantz.

Vel, jeg skal vente paa dig derborte, hvis hun er hjemme.

Da Bjørn var gaaet, tænkte Rosenkrantz:

Han bruger saa stærke Udtryk. Mon det er Kunstnerens Begejstring for hendes ydre Skjønhed, eller skulde det virkelig være noget Mer?

Mon han virkelig skulde være forelsket i min Kusine? .... Hvad vilde Onkel sige til det Parti? .... Stakkels Ven, den Sejr vinder du ikke let! ....

Og Mor, der har levet sig saa ind i den Idé, at Eleonora skulde blive Frue paa Rosenskov, hvad jeg jo ogsaa selv altid har drømt om!

Der kom et Udtryk af Vemod over hans fine, regelmæssige Træk.

Saa var det vel Bestemmelsen, at hun ikke skulde blive min! — tænkte han. — Men forresten er der jo endnu ikke sket Noget, saa endnu er der Haab.

VIII.

Et Kvarter senere stod Bjørn i Grev Brahes Hus paa St Annæ Plads. Komtessen sad alene i Dagligstuen.

Jeg troede virkelig, De havde glemt os! — sagde hun, idet hun rejste sig og smilende rakte ham sin lille, hvide Haand.

Nej, man glemmer ikke Komtesse Brahe, naar man engang har havt den Ære at gjore hendes Bekjendtskab — svarte han.

Vær saa god, kom nærmere! — bad hun. — Sæt Dem ned! Fortæl mig, hvor De har været, siden vi skiltes paa Rosenskov!

I Kjøbenhavn den hele Tid. Men jeg har havt Forretninger og Ærgrelser, og derfor har jeg fundet det mest passende at holde mig paa Afstand. Naar man er i daarligt Humør, er man ingen behagelig Selskabsmand.

Hos Venner er man lige velkommen — svarte hun — enten man er glad eller bedrøvet.

Men nu er da endelig Kampen overstaaet — fortalte han. — Jeg har havt Vanskeligheder i Anledning af mit Skuespil! Men da jeg ikke kunde slippe ind

gjennem Hovedporten, har jeg stormet en Bagdor, og mit Arbejde er antaget.

Ah, virkelig? jeg lykønsker Dem af hele mit Hjærte! Hvor det er morsomt — vedblev hun, — at vi skal faa se Herr Bjorns Drama paa vort Teater!

Ja, jeg tænkte nok, det vilde glæde Dem, — sagde han paa sin ligefremme Maade. — Og derfor gik jeg herop for at fortælle det. Men hvad har saa Komtessen foretaget sig siden sidst?

Aa, lidt af hvert! — svarte hun.

I det Samme brod Solen frem gjennem Sneskyerne og kastede sine Straaler ned over Eleonoras gule Haar, der skinte som det pureste Guld.

Hendes Fagerhed gjorde hans Tænkning varm, og han sagde:

Naar jeg ser Deres Hoved i denne Belysning, maa jeg uvilkaarlig mindes Tassos Digt til Leonora d'Este:

Donna, per cui trionfa Amore e regna
Merti ben tu, che il capo a te circonde
Nobil corona; ma qual fia la fronde
O qual fia l'or, cui tanto onor convegna!

Eleonora smilte og sagde:

Det er heldigt, at man ikke længere er saa grusom, saa man kaster Folk i Fængsel for deres Kjærligheds Skyld. Men saa har vi jo heller ikke den Romantik og de store Følelser, som udmærkede Menneskene for i Tiden.

Jo, vist har vi det! — sagde han. — Menneskenaturen bliver saamænd den samme til evige Tider. Kun de ydre Forhold forandrer sig. En Digter risikerer ikke længere sin Frihed og sit Liv, fordi han vover at

kaste sine Ojne paa en Prinsesse; men deraf følger ikke nødvendigvis, at hans Følelser er mindre stærke, og at Kjærligheden ikke nu som dengang er det virksomste Middel til poetisk Inspiration. Havde Isabella Gonzaga ikke levet, da havde Ariosto sandsynligvis aldrig skrevet sit skjønneste Digt. Husker De det?

Nej!

Han fremsagde langsomt og med Varme:

> Dopo mio lungo amor, mia lunga fede,
> E lacrime e sospiri ed ore tetre,
> Deh será mai che la Madonna impetre
> Al mio leal servir degna mercede!
> Elle vede ch'io moro, e che nol vede
> Finge, come disposta alla mia morte:
> Ah dolorosa sorte,
> Che di sua perfezion cosa si bella
> Manchi, per esser di pietá rubella!

Det er smukt! — sagde han. — Versene har det italienske Sprogs sonore Velklang, og Ordene flammer.

Ja, det var meget smukt! istemte Eleonora.

Det er Kvindens Fortjeneste, at hun til evige Tider kan inspirere til saadan Digtning — sagde han. — Men nu maa jeg gaa!

Han rejste sig og tog sin Hat.

Kommer De til den franske Minister Imorgen? — spurgte hun.

Jeg ved ikke. Er der Selskab?

Nej, kun den vanlige Lørdagsmodtagelse. De burde gaa. Fru de Montambert spurgte efter Dem forleden Dag. Jeg traf hende paa Ballet hos Baron Falkenbergs.

Gaar Komtessen?
Ja, jeg lovede, jeg skulde komme!
Da kommer jeg ogsaa ganske sikkert — svarte han.
De rakte hinanden Haanden:
Farvel!

IX.

Hofjægermester Sten Ebbesen vandrede omkring i Palmehuset i Kjøbenhavns botaniske Have og betragtede de tropiske Planter. Paa de lange Rejser langs Middelhavets Kyster, hvor han havde sejlet med sin egen Jagt, havde han sat sin Stolthed og Glæde i at samle Planter, Stene, Skjæl og Sødyr. Efter Hjemkomsten havde han foræret disse Samlinger til de danske Museer, og den kjæmpehøje Palme i Midten af Glashuset, havde han saaledes medbragt fra Ægypten. Naar han kom til Kjøbenhavn, undlod han sjælden at besøge den botaniske Have for at se, hvordan de sydlandske Gjæster trivedes, og han underholdt sig ofte med de unge Gartnere angaaende Væxternes rette Pleje.

Pludselig vendte han sig; thi han hørte en Røst, der forekom ham kjendt; en Mindelse fra en fjærn Fortid.

To Kvinder kom gaaende Arm i Arm frem under Viftepalmernes brede Bladtag. Den Ældste, der saa ud, som om hun netop var staaet op af en Sygeseng, var afmagret, gulbrun i Ansigtet og pustede med stort Besvær. Hun støttede sig til en Sygeplejerske, der

saa ud til at være mellem de firti og femti Aar, med fine, blege Træk og lyseblaa Ojne i blond Indfatning.

Da Sygeplejersken fik se Hofjægermesteren, lyste et Gjenkjendelsens Glimt i hendes Aasyn; men det Blik, hvormed hun mødte hans, var en sorgfuld Musik.

Han saa paa hende stivt og ufravendt og løftede paa Hatten.

Hun gjengjældte hans Hilsen med en stum Hovedbøjning, men vendte sig i det Samme til den syge Dame og spurgte:

Vil ikke Oberstinden heller gaa denne Vej? — hvorefter de vendte om og forsvandt i en af Havens Gange.

Sten Ebbesen blev uvilkaarlig staaende og se efter hende. Han gjenkjendte disse korte Skridt, dette lidt Svage og Usikre i hendes Holdning, og et Minde, som længe havde ligget begravet, steg lyslevende op, mens gammel Pine stak ham paany.

Hun hed Elna og var Datter af Præsten paa Faderens Gods. Præstegaarden var ussel og forfalden; men Haven bugnede af Blomster og Frugter, og under Bøgetræernes Skygge vandrede den Gejstlige frem og tilbage med sin lange Pibe i Munden og grundede paa de theologiske Spørgsmaal, hvorover han stadig skrev lærde Afhandlinger. Det var en indadvendt, ærefrygtindgydende Mand, hvis Hustru snarere maatte kaldes Husholderske end Veninde, idet hendes Verden indskrænkede sig til Kjøkkenet.

Elna og hendes to Aar ældre Bror fulgte stadig deres Far paa dennes Besøg til Herregaarden, hvis lille Arving, Frederik, var deres trofaste Legekammerat. Om Vinteren byggede han Fæstninger af Sne og

satte Elna derind, idet han sagde, at nu skulde han og hendes Bror være to Riddere, som sloges om Borgfrøkenen. Thi en saadan Historie havde han læst i en gammel Bog med Billeder, som fandtes i Faderens Bibliothek.

Om Sommeren strejfede Børnene omkring i de store Skove, hvor de trods Forældrenes Forbud klatrede op i Træerne og bemægtigede sig Fugleæg, ja undertiden hele Reder, dem den lille Herregaardsmand paa ridderlig Vis forærte sin Dame.

Andre Gange opsporede de Rævens Huler og sad i Timevis paa en afhugget Træstamme for at vente paa, at Dyret skulde vise sig med sine Unger.

Da Frederik var ti Aar gammel, læste han Robinson Kruses Oplevelser, hvad der gav ham Lyst til at følge hans Exempel og drage ud paa Eventyr. Han meddelte sin Plan til Elna: de skulde bare gaa lige frem ad den store Landevej, som førte til en Havn, hvor der laa Skibe, og herfra kunde de sejle over Havet til fjærne Lande med spraglede Fugle, Abekatte, vild Honning og Kokusnødder. Han ejede et Sølvbæger og et Etui med Ske, Gaffel og Kniv af egte Guld, som han havde faaet paa sin Daabsdag. Disse Skatte vilde han tage med, og herfor skulde de kjøbe Billetter til Overfarten. Ja, muligvis vilde han kjøbe hele Skibet.

Hun troede naturligvis Alt, hvad han sagde, og Haand i Haand satte de en Eftermiddag afsted udover Landevejen.

Stor var Forfærdelsen i Præstegaarden som hos Stamhusbesidderens, da Børnene ved Nattens Frem-

brud endnu ikke var komne hjem. Alle Karlene og en Mængde af Omegnens Befolkning sattes i Bevægelse for at søge i Skov og Mark; ja, man undersøgte endog Elve og Damme, da man frygtede, at de muligvis kunde være druknede. Men Alt forgjæves.

Henad Morgenen, da Forfærdelsen havde naaet sit Højdepunkt, og Haabet næsten var opgivet, kom en gammel Brændehugger kjørende med begge de smaa Flygtninge. Han fortalte, at de var komne ind til ham sent om Aftenen og havde tilbudt ham et Sølvbæger for et Glas Mælk og et Stykke Smørrebrød. Han havde strax anet Uraad, og da han fik høre, hvem de var, havde han simpelthen beholdt dem i sin Hytte i den Tro, at deres Forældre var i Nærheden og vilde følge efter samme Vej. Men da dette ikke skete, havde han maattet vente, indtil han kunde faa laane en Hest; thi han var selv for gammel og skrøbelig til at kunne føre dem hjem til Fods.

Sten Ebbesen trykkede Sønnen ind til sig og hulkede af Glæde, uden at det var ham muligt at skjænde paa Barnet, som han allerede havde troet død. Men Præsten, der altid var behersket i Sorg som i Glæde, gav sin Datter en streng Irettesættelse og stængte hende inde en hel Uge til Straf for hendes ubændige Længsler.

Da Frederik var bleven Student, fulgte han sine Forældre til Udlandet, hvor de opholdt sig i flere Aar. Da de en Sommer kom tilbage til Hjemmet, var Præstens Datter bleven konfirmeret, og Frederik kunde neppe gjenkjende sin Barndoms Legekammerat i denne stille, smukke Pige. Venskabet knyttedes

strax paany. Hun havde været i Hovedstaden og lært at male med Vandfarver, og hun foretrak de vilde Markblomster. Han var en ivrig Botaniker og morede sig med at strejfe omkring for at samle Blomster og give hende Raad med Hensyn til hendes Malerier. Om Aftenen sang de Duetter; thi under sit Ophold i Kjøbenhavn havde hun ogsaa taget Undervisning i Sang.

Paa den Tid var der mange Unge i Omegnen, og en Sommeraften gav Præsten stort Selskab i Anledning af sin Datters Fødselsdag. Der blev danset paa en aaben Plads i Haven, og senere sad man sammen i den lavloftede Dagligstue og fortalte Spøgelsehistorier til langt ud paa Natten.

Da Frederik gik hjem, erindrede han, at han havde glemt sin Spadserestok, og han skyndte sig tilbage for at hente den. Da han traadte ind i Forstuen, saa han et lyst Hoved titte ud af en Dør, og Elna spurgte:

Er det dig, Mor?

Nej, det er mig! Jeg havde glemt min Stok og kom tilbage for at hente den — svarte Frederik, og idet han talte, gik han hen til hende, gav Døren et let Spark, traadte ind, forsikrede sig med et hurtigt Blik om, at ingen Vidner var tilstede, og slog Armene om hende.

Men Moderen stod i samme Øjeblik bag dem og udbrød forfærdet:

Herr Sten Ebbesen, men hvordan i al Verden er De kommen ind her i min Datters Værelse?

Undskyld, Frue, jeg havde glemt min Stok! — svarte han forvirret.

Den er vist ikke her inde — svarte hun i en skarp Tone.

Jeg finder den vel en anden Dag! — sagde han, og dermed løb han sin Vej uden at søge efter Stokken.

Den følgende Søndag sad Stamgodsbesidderens Familje som sædvanligt i deres egen Stol ved Alteret. Frederik vidste, at Elna og hendes Mor sad lidt længere nede i Kirken; men han vovede ikke at vende sine Øjne til hendes Side.

Da Gudstjenesten var færdig, og Præsten gik henimod Sakristidøren, gav han Frederik et Vink om at følge med. Da de stod i Sakristiet og Døren til Kirken var lukket, sagde han:

Min Kone har fortalt mig, at hun forleden Aften fandt Dem i min Datters Værelse, og jeg anser det for min Pligt at spørge Dem, hvad der er Deres Hensigt? At en Sten Ebbesen skulde ville opføre sig mindre hæderligt overfor en ung Pige, kan jeg neppe tro. —

Frederik, som altid havde følt den højeste Grad af Respekt for denne lærde Mand, der baade havde døbt og konfirmeret ham, skyndte sig at svare:

Det er naturligvis min Hensigt at forlove mig med Frøken Elna, hvis hun vil have mig.

Det vil hun — svarte Præsten rolig, uden at forandre en Mine. — Jeg har allerede undersøgt hendes Tanker og hendes Tilbøjelighed overfor Dem.

Dermed var Forlovelsen kommen istand. Og skjøndt den unge Sten Ebbesen aldeles ikke havde havt den Plan at binde sig — hans Paagaaenhed hin skjæbnesvangre Aften havde kun været et Øjebliks

letsindige Indskydelse — saa følte han sig alligevel lykkelig ved dette Forhold, som han ganske uventet var puffet ind i. Han blev mer og mer forelsket i sin Forlovede. Man beskyldte hende rigtignok for, at hun under sine Besøg i Kjøbenhavn havde tilegnet sig lidt for meget af Koketteriets Kunster; men i Frederiks Øjne var dette ingen Fejl.

I de følgende Aar opholdt den unge Student sig for det meste i Hovedstaden for efter Faderens Ønske at studere Statsekonomi.

Imidlertid vedblev Præsten at føre et gjæstfrit Hus, og da den ældste Søn var bleven Officer og laa i Garnison i den nærmeste By, førte han stadig sine Kammerater ud til Forældrene. Blandt disse Gjæster var der ogsaa en Løjtnant, som var viden bekjendt for sine Erobringer blandt Kvinderne, og hans Forlovelse gjorde intet Afbræk i hans erotiske Triumfer. Man begyndte at tale om, at han opvartede Frøken Elna mer, end det syntes passende for en forlovet Mand overfor en ung Pige, som ogsaa var bunden.

Nu hændte det en Dag, at Præsten bortjagede en Tjenestekarl, som havde gjort sig skyldig i Ulydighed. For at hævne sig for den lidte Krænkelse meldte den Bortjagede sig paa Herregaarden og anbetroede Stamgodsbesidderen, at den fremmede Løjtnant sent om Aftenen var krøbet ind ad Vinduet til Præstens Datter. Han vilde med Glæde aflægge Ed paa sit Udsagn og lovte i fornødent Fald at skaffe flere Vidner, som kunde bekræfte Sandheden af hans Ord.

Den gamle Sten Ebbesen blev naturligvis rasende. Han havde aldrig yndet dette Parti; thi han fandt, at Sønnen burde gifte sig med jævnere Byrd og større

Formue; men paa Grund af sin Agtelse for Elnas udmærkede Far, havde han alligevel aldrig gjort nogen bestemt Indsigelse. Men nu var det en anden Sag. Nu gjaldt det Familjens Hæder. Og en Person, hvis Rygte var stænket af Folkesladder, skulde aldrig i Evighed faa Lov til at sidde som Frue paa det gamle Stamgods.

Han rejste øjeblikkelig afsted til Kjøbenhavn og kaldte Sønnen ned til sig i Hotellet. Frederik blev tvungen til paa staaende Fod at sende Elna et Brev, hvori han tog Ægteskabsløftet tilbage med klar Angivelse af Grunden til dette Skridt.

Nogle Uger senere kom Elna op i Frederiks Ungkarlslejlighed i Kjøbenhavn.

Hvad vil du? — spurgte han lidt vaklende; thi han elskede hende endnu.

Jeg er rejst hjemmefra uden mine Forældres Vidende og Vilje — forklarte hun. — Jeg maatte tale med dig for at trygle dig om Tilgivelse.

Han:

Hvad er din Mening med dette?

Hun:

Jeg er saa grændseløst ulykkelig.

Han holdt hende ud fra sig ved begge Skuldre, saa hende prøvende ind i Øjnene og sagde:

Fortæl mig, at du er uskyldig, og jeg vil uden Betænkning tro dine Ord trods Alt, hvad man har sagt mig!

Nej . . . jeg er skyldig! Det er netop det, som er saa frygteligt — stammede hun grædende — Men det var et Slags Djævelskab, som jeg ikke kan forklare; thi jeg elsker kun dig, kun dig! . . .

Da blev den unge Mand et Bytte for et kogende Raseri, som han ikke kunde beherske. Han, der ellers var saa hjærtevarm og godmodig, for op som et tirret Rovdyr, der brøler og skummer af vild Hævnlyst. Han stodte hende fra sig med Afsky, greb en Ridepisk, som laa paa Sofaen, og begyndte at prygle hende, idet han skreg:

Bedragerske! Løgnerske!

Da han var færdig, og hun laa afmægtig paa Gulvet med Blodstriber nedover Ansigt og Hals, slængte han Pisken fra sig, greb sit Ydertøj og for ud.

To Dage og Nætter drev han hvileløs omkring i Hovedstaden, og da han kom tilbage til sin Lejlighed, var hun forsvunden.

Senere havde han aldrig gjenseet hende eller hørt Noget om hende. Præsten flyttede Aaret efter bort fra Egnen, Ingen vidste med Bestemthed af hvilken Grund; men man troede, det var skeet paa Stamgodsbesidderens Opfordring.

Da Frederik havde taget sin Examen i Statsekonomi, giftede han sig med sin nuværende Hustru. Han havde seet hendes Dristighed paa Jagt, hun satte over de højeste Forhindringer med en Uforfærdethed som en øvet Kunstberiderske, og denne friske Djærvhed havde vakt hans udelte Beundring.

Hans Sorg over Elna havde i Begyndelsen været meget voldsom; men Foragten og Bitterheden havde frelst ham, og han var ikke af de svage Naturer, som ved stadig Grublen over Skuffelsen river Saaret op paany. Han havde lukket Døren til for Fortiden og var derefter vandret videre udover Livet, idet han

havde søgt og fundet sin huslige Lykke ved en anden Forbindelse.

Men da han nu forlod den botaniske Have, var han greben af en underlig vemodig Stemning.

Saaledes endte altsaa Elna! Sygeplejerske, et Liv i martyrfuld Opofrelse for at sone, hvad hun engang havde forbrudt!

Og han spurgte sig selv:

Var jeg muligvis for streng?

Til hvilken Grad kan et Menneske tilgive Fornærmelser uden at nedbryde Selvagtelsen?

Nej, det maatte ske! — sluttede han. — Thi den, som engang har været troløs, kan ogsaa blive det paany, ialtfald vilde jeg altid have gaaet i Angst for, hvad der kunde hænde, og denne Mistillid vilde have gjort vort Samliv til et Helvede. Jeg vilde have endt med at myrde hende.

I disse Tanker vandrede han ned gjennem Byen. Da han kom i Østergade, saa han pludselig en kjendt Ryg foran sig, og han gav Svend Brahe et venskabeligt Slag paa Skulderen.

Den unge Søofficer vendte sig hurtig:

Er det Hofjægermesteren? Goddag! Tak for begge Deres Indbydelser! Men det har været mig umuligt at modtage dem, da jeg allerede var udbuden.

Ja, det lader til at være vanskeligt at faa fat i Greven! — sagde Sten Ebbesen. — Men siden jeg nu har Dem, slipper jeg Dem ikke.

Han tog Svend under Armen.

Jeg skal netop hjem til Middag, og det vilde glæde mig, om De vilde følge med op.

Jeg takker! — svarte Svend og ledte efter en

Undskyldning; men han fik ikke Tid til at tænke sig om; thi Hofjægermesteren havde ti Mands Styrke og førte ham simpelthen med Magt nedover Gaden og ind i Hotel d'Angleterre.

Se, her bringer jeg den Gaadefulde! — sagde han til sin Hustru, der modtog dem i et elegant udstyret Værelse, som vendte ud til Kongens Nytorv.

Det er vist flere Aar siden, jeg havde den Fornøjelse at se Greven — sagde hun.

Ja, tre eller fire Aar mindst! — svarte han. — Deres Naade har jo rent fornægtet vor muntre Hovedstad.

Landlivets Glæder tilfredsstiller mig langt mer — svarte hun. — Desuden har jeg saa meget at varetage hjemme, først Børnenes Opdragelse, dernæst hele Tjenerskabet og den store Landhusholdning.

Har Deres Naade endnu den ungarske Væddeløbshest?

Ja; men nu er den bleven mig lidt for spag! Da den kom, behagede den mig mer.

Fordi den kastede alle Folk af i Grøftekanten — lo hendes Mand.

Des større var min Triumf over aldrig at blive kastet af — svarte hun. — Det er ikke netop Styrken, det kommer an paa hos Ryttersken, men Rolighed og Mod. Strax man tager Tøjlen i Haanden, føler Dyret, hvem det har at gjøre med.

Frøken Alma traadte ind.

De kjender hende vel neppe igjen? — sagde Faderen til deres Gjæst, som stod op for at hilse.

Nej! — svarte denne. — Det er ikke saa let. Forandringen er stor i denne Overgangsalder fra Barn

til Voxen. Frokenen morer sig vel godt i Kjøbenhavn?

Ja, tak!

Det er blot for hendes Skyld, vi kom hid — fortalte Moderen. — Baron Rosenkrantz var hendes Fortaler. Men nu er Middagen færdig. Herr Greve, Deres Arm!

Bare nu ikke Emmy kommer ind! — tænkte Svend ængstelig. — Skjøndt Guvervanten sidder vel ikke til Bords.

De undskylder nok, at vi lader Børnene spise sammen med os? — sagde Fruen. — Vi plejer altid at have dem hos os til daglig, for at de skal lære gode Manerer.

Man traadte ind i den tilstødende Spisestue, hvor Bordet stod dækket, og hvor den talrige Børneflok ventede med deres Guvernante.

Hofjægermesteren forestillede hurtig:

Frøken Hassel. Grev Brahe.

De To hilste uden at møde hinandens Blik, og Alle satte sig.

Hvorfor opholder Greven sig i Kjøbenhavn i Vinter? -- spurgte Fruen.

Jeg er Lærer paa Søkadetakademiet — fortalte han. —

Ah, saa!

Men igrunden foretrækker De vel at være paa Søen? — sagde Hofjægermesteren.

Ja, jeg vil ikke nægte det! — Landjorden passer mig ikke rigtig. Jeg er ligesom gladere og lettere, naar jeg er ude.

Emmy sad ligeoverfor ham og saa ham stivt ind i Ansigtet.

Jeg vilde ønske, jeg kunde rejse mig og gaa! — tænkte han.

Men Livet paa Land kan vel ogsaa have sine Behageligheder selv for Sømænd — sagde Værten. — Det er jo paa Landjorden, de forelsker sig for at leve paa Minderne, naar de kommer ud paa Havet.

Svend undlod at svare. Han forsøgte at smile; men Smilet blev krampagtigt.

Vi har nok hørt Tale om Deres italienske Erobring — sagde Værtinden. — Vi følger da lidt med, hvad der foregaar i Hovedstaden.

Hun er dejlig! Ja, jeg siger: ligefrem dejlig! — udbrød Hofjægermesteren.

Min Mand var paa Bal med hende Igaar — fortalte Fruen. — Og han er rent forhexet af hendes sydlandske Øjne. Jeg vilde virkelig blive skinsyg, hvis jeg ikke vidste, at hun allerede var saa stærkt optagen af Grev Brahe.

Denne svarte:

Jeg tør ikke smigre mig med det . . . — Men pludselig standsede han; thi Emmys Øjne borede sig ind i hans Aasyn som to forgiftede Pile.

Greven bliver ganske forvirret! — lo Hofjægermesteren med sin godmodige Latter. — Jeg vidste ikke, at det alt var kommen saa langt. Men oprigtig talt, kan jeg godt forstaa, at denne unge Dame sætter Alles Hjærter i Brand. Men som en gift Mand maa jeg desværre flygte fra den Slags Fare.

Ikke alle Gifte har den Samvittighedens Ære! — sagde pludselig Frøken Hassel til stor Overraskelse

for de Andre; thi hun plejede ikke at aabne Munden, naar der var Gjæster, og var ogsaa ellers meget tillukket. Hun smilte sjelden og lo aldrig.

Svend Brahe følte denne korte Sætning som et fiendtligt Knivstik — og svarte Intet.

Nu taltes der om alle de Familjer, som var komne ind fra Provinserne for at overvære Sæsonen. Frøken Hassel sad taus, mens hun kun af og til rettede paa de mindste Børn, bad dem spise pent og ikke slaaes ved Bordet.

Ah, for en Lettelse! — tænkte Svend, da Maaltidet endelig var færdigt.

Skal Børnene være inde? — spurgte Guvernanten.

Ja, hvis de kan holde sig stille! — svarte Fruen. — Greven undskylder vel nok? Dette er den eneste Tid paa Dagen, vi har vore Smaa omkring os. Om Morgenen læser de, og om Aftenen er vi som oftest ude. —

Hofjægermesteren bød Cigaretter, og Vært og Værtinde tog Plads paa hver sin Side af Gjæsten omkring et lavt Bord, hvis Plade var dækket af gult Plysch.

Skjøndt Emmy sad i den anden Ende af Stuen, omringet af Børnene, følte han, at hendes Blik ustandselig laa over ham og forfulgte ham, som en Jæger forfølger det flygtende Dyr.

Han sad som paa Gløder.

Hvorfor i al Verden gaar hun ikke ud? — tænkte han forbitret.

Men hun gik ikke.

Jeg ser af Aviserne Idag — sagde Hofjægermester-

inden — at man har fundet denne saakaldte Grev de la Costa, som forsvandt for flere Aar siden.

Det har jeg ikke læst — sagde hendes Mand. — Hvordan har man faaet fat i ham?

Han skal være greben i en Spilleklub i Paris — fortalte hun. — Han skal have levet der i lang Tid under et falsk Navn og paa den Maade faaet Indgang i en af de fornemme Klubbe. Og her bedrog han for betydelige Summer. Men tilsidst blev han opdaget og kastet i Fængsel, og nu skal han have tilstaaet, at han ogsaa i sin Tid opholdt sig i Danmark under Navnet Grev de la Costa.

Hvad er det for en Mand? — spurgte Svend.

Har De aldrig hørt den Historie? — sagde Sten Ebbesen. — Den vakte dog megen Opsigt her for henved ti Aar siden. Det var en Bedrager, som kom herop og giftede sig med en ung Pige. Men efter nogen Tids Forløb blev han kjed af hende og forsvandt.

Svend ønskede, at han ikke havde gjort noget Spørgsmaal om denne Sag; thi han blev ræd for, at her muligvis kunde være nogen Lighed med hans egne Oplevelser.

Jeg har heller aldrig hørt Tale om det — lagde Frøken Hassel ind.

Nej, det var vist længe før Frøkenen kom til Danmark! — mente Hofjægermesterinden. — Men jeg var netop i Kjøbenhavn den Vinter og erindrer det derfor meget godt. Hendes Far var en Slags Forretningsmand, Vinhandler tror jeg. Han havde ti Børn, hvoraf den Ældste var en Datter, som vakte Opsigt ved sin ualmindelige Skjønhed.

Spanieren gjorde nok hendes Bekjendtskab paa Gaden og friede der — sagde Sten Ebbesen.

Nej — rettede hans Kone — saadan var det ikke! Han gik ind paa Kontoret til hendes Far og forestilte sig som Grev de la Costa fra Spanien. Han fortalte, at han var sysselsat med at skrive en Bog om de skandinaviske Lande, af hvilken Grund han opholdt sig i Kjøbenhavn. Han havde seet Datteren paa Gaden — sagde han — og var bleven dødelig forelsket i hende. Han medbragte sit Pas og nogle Papirer, som skulde bevise, at han var Ejer af store Vinbjerge og Landgodser i Kastilien. Og saa bad han, om han maatte faa Lov til at besøge Familjen i deres Hjem for paa den Maade at kunne gjøre nærmere Bekjendtskab med Datteren.

Herr Petersen, som var en jævn og hæderlig Mand, havde aldrig været udsat for den Slags Eventyr. Og skjøndt han nok syntes, det var en lidt ejendommelig Maade at gaa frem paa, saa faldt det ham alligevel ikke et Øjeblik ind, at den Fremmede var en Bedrager.

Han vilde formodentlig have fat i Herr Petersens Penge? — ytrede Svend.

Nej — sagde Fruen. — Faderen skulde strax have sagt ham, at han ikke ejede Noget, og at det Højeste, han kunde give sin Datter, var et Par tusend Kroner. Men dertil svarte Spanieren, at Penge behøvedes ikke, dem havde han selv nok af.

Ja, tænk, hvor udspekuleret! — sagde Hofjægermesteren. — Han gav den Uegennyttiges Rolle, hvilket naturligvis gjorde, at Forældrene ikke nærede nogen Mistanke. Og da de var ganske tarvelige

Mennesker, følte de sig vel ogsaa smigrede ved Udsigten til, at Datteren skulde blive Grevinde. Som sagt, Spanieren fik virkelig Lov til at besøge dem, og det endte med, at han efter to Maaneders Forløb var gift med den unge Pige.

Var det offentligt? — spurgte Frøken Hassel fra den anden Ende af Værelset.

Ja, naturligvis! — svarte Hofjægermesteren. — Hendes Far var en højst respektabel Mand, som aldrig vilde have tilladt noget hemmeligt Giftermaal. Nej, det skete saamænd ved højlys Dag, først i protestantisk og senere i katholsk Kirke. Thi Brud og Brudgom var af forskjellig Troesbekjendelse.

Og hvordan endte Historien? — spurgte Svend med usikker Røst, idet han drejede sig paa Taburetten, saaledes at han pludselig kom til at sidde med Ryggen til Emmy.

Hofjægermesterinden svarte:

De var vist overordentlig lykkelige. Han forgudede sin Kone og overøste hende med kostbare Gaver. Blandt andet fik hun et meget værdifuldt Uhr, indlagt med Diamanter. Da de havde været gifte et halvt Aar, sagde han en Morgen til hende:

Dit Uhr gaar jo altid for sagte. Det er bedst, jeg bringer det hen til det Sted, hvor jeg kjøbte det, for at det kan blive sat i ordentlig Stand.

Hun tog da Uhret frem og vilde løse det fra Kjæden; men hun kunde ikke faa op Laasen.

Det gjør Intet — sagde han. — Giv mig det med Kjæden! De kan jo tage den af i Butiken, og saa skal jeg bringe den med, naar jeg kommer hjem til Middag.

Hun gav ham altsaa Uhr og Kjæde, og han gik ud, som han plejede at gjore hver Morgen. Men hun ventede forgjæves paa, at han skulde komme tilbage. Han viste sig aldrig mer.

Det var uhyggeligt! — udbrød Svend.

Ja, tænk Dem hendes fortvilede Stilling! — sagde Hofjægermesterinden.

Men man meldte det vel til Politiet og lod anstille Undersogelser? — sagde Frøken Hassel.

Naturligvis! — svarte Fruen. — Da det ulykkelige Menneske saa efter i sine Skuffer, opdagede hun, at alle de Smykker, han havde foræret hende, var forsvundne. Sagen blev først anbetroet det spanske Konsulat, som skrev til Kastilien og fik til Svar, at en grevelig Familje af det Navn havde aldrig existeret der i Egnen. Det blev da meldt til Politiet; thi det laa jo nær at tro, at Manden havde været en almindelig Tyv, og at han havde stjaalet alle disse kostbare Ting, som han først havde foræret sin Hustru og senere frataget hende. Men man fandt aldrig noget Spor efter ham. Og imidlertid blev hun siddende der som Enke, og nogle Maaneder efter hans Bortrejse fik hun en Søn. Men man paastaar, at hendes Hjærne skal være bleven til den Grad rystet, at hun senere har været ganske utilregnelig. Hun flyttede hjem til Faderen, som strax efter spillede Fallit, og Grevinden maatte ernære sig ved Skræddersøm. Men hun gik stadig udenfor Jernbanestationen eller ved Dampskibsbryggen med Barnet ved Haanden for at modtage sin Mand. Thi hun indbildte sig altid, at han vilde komme tilbage.

Det var da et Held, at han endelig blev greben! — ytrede Svend.

Fruen fortsatte:

Han skal være begyndt som Tjener i et Hotel og skal flere Gange have været straffet for Tyveri. Men han dukkede altid op igjen under et nyt Navn. Hvis hans stakkels Kone læser dette, bliver hun vel fuldstændig sindssvag. Jeg kan ikke tænke mig nogen sørgeligere Skjæbne end hendes.

Man burde igrunden aldrig gifte sig med en Udlænding — sagde Guvernanten, som Idag var ualmindelig talende. — Saalænge en ung Kvinde er i sit eget Land og under sin Familjes Beskyttelse, er en Mand tvungen til at tage visse Hensyn. Er han fejg, saa frygter han i det mindste den offentlige Mening. Men er han en Fremmed i Landet, eller har han ført hende med sig hjem, saaledes at hun er fremmed i hans Land, da vil en slet Mand altfor ofte benytte sig af hendes ensomme Stilling til at forurette hende.

Det tror jeg ogsaa — sagde Hofjægermesterinden. — Jeg vilde meget nødig give nogen af mine Døtre til en Udlænding. Ialtfald vilde jeg da først have fuldstændig Sikkerhed for, hvem Vedkommende var.

Frøken Hassel svarte hurtig:

Det er ikke altid nogen Borgen for en Mands Karakter, at han kommer fra en hæderlig Familje. Han kan jo selv være en Undtagelse, en af de raadne Grene, som undertiden findes paa det sundeste Træ. —

Svend blev afvexlende kold og hed. Det forekom ham, som om hvert af disse Ord sigtede paa ham.

Han rejste sig derfor saa snart, som det kunde lade sig gjøre uden at være ligefrem uhoflig.

Jeg maa nok afsted til mit Arbejde — sagde han, idet han saa paa sit Uhr. — Tak for Idag!

Frøken Hassel stod op og forsvandt hurtig.

Da Svend nogle Minutter senere kom ud i Gangen, som førte til den brede Stentrappe, mødte han hende.

Hun stod der som en Dommerske, streng og kold.

Hvorfor sidder du og stirrer paa mig? — spurgte han hvid i Ansigtet af Raseri.

Fordi det glæder mig at gjense dig — svarte hun med et spottende Smil. — Det kan vel ikke forbause dig, naar man ikke har seet sin Mand paa flere Aar.

Lad mig gaa! — han vilde forbi hende.

Tænker du virkelig paa at gifte dig? — spurgte hun.

Ja! — svarte han kort.

Du tager Livet let.

Hvorfor har du ikke svaret paa mit sidste Brev? — spurgte han, mens han saa i en anden Retning, ned ad Trappen.

Jeg foretrak at rejse til Kjøbenhavn for at se med egne Ojne, hvad der foregik. Man løber ikke fra Hustru og Barn med samme Lethed som fra en almindelig Flane.

Han knyttede Hænderne og bed Munden sammen.

Hvad er din Bestemmelse? — spurgte han. — Hvor meget forlanger du?

Der er enkelte Fornærmelser, som aldrig kan

udsones med Penge — svarte hun med isnende Ro. —

Jeg vil ikke høre nogen Bebrejdelse! — afbrød han. — Vi maa faa en Ende paa dette ulykkelige Forhold.

Ja; men vor Opfatning af, hvordan Sagen bør afsluttes, er muligvis meget forskjellig — sagde hun — ligesom vore Begreber om Pligt i Almindelighed har vist sig at være højst forskjellige.

Hvor lang Betænkningstid behøver du?

Jeg ved endnu ikke.

Han:

Vil du, eller vil du ikke?

Hun:

Du skal faa mit Svar senere. Vi mødes vel oftere.

Nej — svarte han — det vil jeg dog ikke haabe!

Han løb ned af den brede Stentrappe og slog Glasdøren i efter sig.

Hun lo med en kort og iskold Latter. Hun var lig en Fisker, der staar og ser paa en Fisk, som spreller paa en Krog, vil af, men kan ikke.

Jo, min kjære Svend — tænkte hun — det skal koste dig Noget, inden du faar kastet mig overbord!

Tænke sig efter saa mange Aars Troskab, urokkelige Tillid, Arbejde og Sorg!

Og hun begyndte at hade denne Mand, for hvem hun havde forladt Slægt og Fædreland, ofret sin Ungdom og ødelagt sit Liv.

X.

Der var Eftermiddagsmodtagelse hos den franske Gesandt, og en Mængde Damer og Herrer af forskjellige Nationaliteter bevægede sig ustandselig ind og ud gjennem de elegante Værelser.

I det inderste Rum sad Værtinden paa en Hjørnesofa og talte nogle Ord med hver af sine Gjæster, mens Tjenere bød omkring The og Keks paa Sølvbret. Herrerne havde lagt Ydertøjet fra sig i Forstuen, mens Damerne sad i Hat og Kaabe.

Ah, Herr Bjørn! — udbrød Fru de Montambert, idet hun rejste sig og rakte ham Haanden. — Vær saa god, træd nærmere! Sid ned her ved min Side! Det er jo en Evighed siden vi havde den Fornøjelse at se Dem. Jeg hører, at Deres Drama skal være antaget til Opførelse paa »Det kongelige Teater«.

Ja, heldigvis! svarte han, idet han tog Plads.

Da faar vi altsaa den Fornøjelse at beholde Dem her i Kjøbenhavn?

Ja, ialtfald i nogle Maaneder!

Det glæder mig! Jeg har nemlig den Plan at faa istand nogle literære Aftenunderholdninger. Vil De give os Deres Raad med Hensyn til Valget af Bøger?

Med Fornøjelse, Frue! Men det kommer da an paa, om min Smag stemmer med Deres.

Det anser jeg for givet. De er Autoriteten, for hvilken vi Andre maa bøje os. . . . Komtesse Brahe, det glæder mig! — hun rejste sig og trykkede Eleonoras Haand.

Bjørn veg tilbage og overlod sin Plads ved Siden af Værtinden til den sidst Ankomne. Eleonora blev siddende her et Par Minutter og gik derefter hen til nogle yngre Damer i den anden Ende af Stuen, mens en ny Gjæst fik Æren af Værtindens Underholdning.

Bjørn havde kun bukket i Taushed til Komtesse Brahe; men nu nærmede han sig, og idet han tog et Kabinetsportræt, som stod paa et blaat Marmorbord, spurgte han:

Hvem er denne Dame?

Jeg ved ikke.

Et klogt Ansigt! — og han satte det tilbage paa Bordet.

Eleonora begyndte med pludselig Iver at undersøge de andre Fotografier; men han blev staaende nær ved hende, saa nær, at han kunde tale lavt uden at høres af Andre.

Hvor lykkelig jeg er ved at træffe Dem! — sagde han. — Jeg kom hid for Deres Skyld.

Saa?

Skal Komtessen deltage i Fru de Montamberts literære Aftenunderholdninger?

Nej, hun har ikke bedt mig! Jeg staar ikke paa den Fod med hende.

Da vil jeg finde en Undskyldning for at blive borte.

Det burde De dog ikke. Det vilde jo blive en Skuffelse for hele Selskabet.

Men hvordan kan De tænke, at jeg har Lyst til at ofre min Tid paa Saadant?

De havde jo Lyst til det før?

Ja; for jeg troede, at Komtessen kom med!

Hun vilde øjensynlig bort fra dette, og hun spurgte:

Kjender De det unge Par, som kom ind der?

Nej!

Han var en ruineret Adelsmand, som nylig har opforgyldt sit afblegede Vaabenskjold med hendes Millioner. Hun er Datter af en af vore første Bankierer.

Væmmeligt! — udbrød Bjørn.

Hvorfor? At han har giftet sig under sin Stand, mener De?

Nej, jeg mener Kjøb og Salg af Mennesker!

Hun trak paa Skuldrene med en ligegyldig Mine:

Samfundsforholdene kræver desværre saa mange af disse Ofre, disse Afslag paa Idealet.

Saadan handler kun den, som med Formuen ogsaa har mistet sin Ære — svarte han.

Men hvad skal da saadan en Mand gjøre?

Arbejde, naturligvis!

Men hvis han nu ikke kan Noget, ikke er opdraget til det?

Da bør han drukne sig eller skyde sig en Kugle for Panden.

Hun smilte: Hvor romantisk!

Har jeg da ikke Ret? — spurgte han.

Jo, De har vist igrunden Ret i Alt, hvad De

siger! — svarte hun. — Men Deres Livssyn er saa nyt, i hvert Fald for mig. Findes der da virkelig saadanne uegennyttige Mænd i vor Tid?

Han saa hende fast ind i Ojnene, forbauset og alvorlig, og sagde i en næsten streng Tone:

Men du store Verden, hvad er det dog for Idéer, Komtessen har om vort Kjøn?

Ja, De er nu Digter! — sagde hun smilende.

Ved De, hvad jeg vilde onske? — sagde han.

Nej!

At finde den Kvinde, jeg elskede, midt ude i Ørkenen, uden nogen Slægt, hvis Raad skulde indhentes, uden en Øre, uden et Smykke andet end sin Skjønhed, og saa vilde jeg fægte for hende paa Livets Kampplads, vinde Guld og Laurbær for at lægge dem for hendes Fødder, og jeg vilde føle mig stolt ved Bevidstheden om, at jeg selv, kun jeg havde skabt hendes Velvære, og at hun skyldte mig Alt.

Den Følelse finder jeg, vidner om altfor megen Forfængelighed, og, undskyld Udtrykket, Egoisme — svarte Eleonora. — Hvorfor skulde Manden alene have den Tilfredsstillelse at fortjene Kvindens Taknemlighed? Hvorfor behøver hun endelig at staa saa lavt, at ikke ogsaa han skulde kunne skylde hende Noget?

Jo, seet fra den Side kan De muligvis have Ret! — svarte han.

Men hun tænkte:

Hvor velgjørende at træffe en Mand, der er saa uegennyttig, saa stolt og saa fintfølende! Hvilken For-

skjel paa ham og disse Spekulanter, som kun gaar paa Jagt efter Ens Penge!

Trods sin megen Flakken om i Verden havde Bjørn beholdt den Følelsens Umiddelbarhed, den Sjælens Hvidhed og den poetiske Opfatning af Kvinden som Mandens ideale Fylgje, der findes saa sjælden hos Hverdagsmenneskene i de store Kulturlande, men des oftere hos de højest udviklede, de fineste og de mest geniale Aander. Og denne hans stærke Hævden af Følelsens, Lidenskabens og Poesiens Berettigelse som en virkelig Livsmagt i Modsætning til kold Beregning virkede berusende paa hendes Sind lig Vaarluften i en ung Skov, eller som en Højfjeldsbestigning virker paa Blodet og Lungerne.

Var De paa Teatret Igaar og saa Valkyrien? — spurgte hun.

Ja! — svarte han. — Den gik noksaa bra! Men naar man først har hørt den i München, sunget af de Kunstnere, som har studeret med Wagner, og saa med Levis overjordisk herlige Orkester, da falder den rigtignok igjennem baade her i Kjøbenhavn og alle andre Steder.

De er saa vanskelig! — udbrød hun.

Ja, i Kunst er jeg en Lækkermund — svarte han. — Enten det Bedste eller Intet. Middelmaadig Kunst er en Uting, en Parodi, en brutal Krænkelse af Geniets Værker. Men ved Komtessen, hvad jeg tænkte paa under hele Forestillingen?

Nej!

At De ligner en saadan Valkyrie. I Aanden saa jeg Dem sidde paa en sort, skummende Hest, der for gjennem Luften. De var klædt i Brynje og med

forgyldt Hjelm paa Hovedet, Skjold og Spyd i Haanden, rustet til Forsvar for de Ædleste blandt Jordens Sønner og førende de tapre Kjæmper til Valhal.

Hun lo.

Aa, nej, jeg passer ikke til Noget af alt dette! forsikrede hun.

Jo, De gjør! —

Men jeg er slet ikke poetisk. Det har jeg sagt Dem for.

Poesien bestaar ikke i sygelig Overspændthed eller Unatur — sagde han — men i sjælelig Renhed.

Lad os nu ikke tale mer om mig! — bad hun.

Hvad skal jeg da tale om? Jeg tænker paa Dem hele Dagen, og Tanken paa Dem er at bade sin Sjæl i Højhed og Lys. Og naar jeg ser Dem, maa det ud. Det kommer ganske af sig selv.

Hun lod Ytringen gaa forbi og sprang over i noget Andet.

Ved De, at Tante Rosenkrantz er kommen til Kjøbenhavn? — spurgte hun.

Nej!

Jo, hun kom Igaar og er taget ind i Lindemands Hotel.

Da skal jeg strax opsøge hende. Hun er en elskværdig og aandfuld Dame.

Ja, det er vist! — istemte Eleonora. — Og min Fætter ligner hende i Alt.

Ja, han er prægtig! — sagde Bjørn. — Jeg holder umaadelig meget af ham. Der er rent Metal i den Karakter. Hvordan er Dere i Familje?

Min Mor var en Søster af Rosenkrantz.

XI.

Bjørn stod ved Vinduet i sit Hjørneværelse paa Kongens Nytorv og tænkte:

Dernede gaar jo Herr Hofjægermester Sten Ebbesen, hvis jeg ikke tager fejl! Jo, saamænd! Høj, bredskuldret, prægtig bygget og et pragtfuldt, lyst Skjæg. En udmærket Type paa germannisk Skjønhed og mandig Kraft! En smuk Repræsentant for Danmarks mægtige Jorddrotter, som igrunden er Nationens Marv og Kjærne. Skovdrift, Agerbrug og Kvægavl er den sikreste Formue trods alle Bankierer og Byspekulanter, og det er Visdom, at man her i Danmark har sikret de store Godsers udelelige Bevaring ned gjennem Slægterne, saaledes at Ejendommene ikke kan tabes, selv om en enkelt Person viser sig uværdig til deres Besiddelse. Udstykning vilde forarme Landet og umuliggjøre alle de Foretagender, hvortil der kræves større Kapitaler.

Naar jeg nu tænker paa denne Sten Ebbesen, med hvilken Iver og Begejstring han gik op i sit

Arbejde, hvordan han studerte og fulgte med i alle de nye Opfindelser i England og i Amerika, prøvede Alt og lod sine Underordnede nyde Godt af sine Kundskaber, da siger jeg: En saadan Mand er en af Folkets Kraftstammer, en nyttig Borger! Og hvilken jævn, hyggelig Tone i hans Hus, denne Omhu for Børnenes Opdragelse, denne solide Orden, denne Respekt, hvormed Familjen bygger videre paa den Grundvold, Fædrene har opført, og hvormed de har forfægtet sin fremskudte Stilling i Samfundet!

Hofjægermesteren skraar over Torvet og forsvinder i Tordenskjolds Gade. Han skal kanske besøge Baronesse Rosenkrantz. Hun og Sønnen er udprægede Æsthetikere. For dem er al praktisk Virksomhed igrunden en fremmed Verden. Inden de kjøbte Rosenskov, har de jo ogsaa levet mest i Hovedstaden, hvis literære Luft er smittende. Min Ven Aage tænker kun paa at fægte med Aandens Vaaben i Rigsdagen, mens Moderen lever mest gjennem Bøger. Hun er lidt ømtaalig for ethvert Udtryk, der kunde støde hendes Øren, men har en uendelig fin Skjønhedssans. At sidde dernede i Hotellet, hvor hun saa meget som muligt har indrettet sig en privat Dagligstue, og læse højt af den nye Literatur — først og fremst det europæiske Tidsskrift »Revue des deux Mondes« — er en sand Fornøjelse. I Særdeleshed naar Grev Brahe og hans Datter er tilstede. Der hersker en sleben Tone, som virker lig mild Musik paa Ens Nerver. Aldrig noget paatrængende Spørgsmaal om Ens private Forhold, aldrig noget uhøfligt Svar, fordi man vover at være af en anden Mening.

Man vandrer som paa et blødt Grønsvær og gaar hjem rolig og forfrisket.

Denne gamle Grev Brahe kan jeg igrunden svært godt like, skjønt jeg paa ingen Maade deler hans bestemte Hævden af al Autoritets guddommelige Udspring. Hvad var det nu, han sagde forleden Aften? Han var slet ikke sikker paa, »at Stavnsbaandets Løsning i Danmark, Livegenskabets Ophævelse i Rusland og Slaveriets Afskaffelse i Amerika havde været til Gavn for Menneskeheden. Denne Menneskerettighedernes Proklameren var en Epidemi, som vilde ende med at forrykke alle naturlige Forhold mellem Herre og Tjener. Men med sine ejendommelige Begreber er han ialtfald en fuldendt Hædersmand, som i Væsen og Handling strengt gjennemfører: »Adelskab forpligter«. Dette skal han efter Sigende have bevist i hele sit Liv, idet han ved energisk Arbejde og uplettet Vandel har hævet sig til høj Embedsstilling og betydelig Formue. Dernæst er han alsidig dannet og staar i Kundskaber paa Højde med Samtidens Første. Altsaa er hans personlige Stolthed fuldt berettiget.

Igrunden kunde vel Komtesse Brahe ikke have havt nogen anden Far end netop en saadan som denne, eller være opvoxet i et andet Hjem end her i denne Atmosfære af uplettet Hæderlighed og streng Ansvarsfølelse.

Han afbrødes i sine Betragtninger af en Tjenestepige, som bragte ham Dagens Post. Snart efter sad Bjørn paa Sofaen fordybet i Læsningen af norske Blade, eget Konsulatvæsen og stormende Møder i Studentersamfundet, Literatur og Teaternyheder, og

hans Tanker var pludselig helt hjemme i Fædrelandets Anliggender.

Derefter læste han Korrektur paa en af sine første Bøger, en Bondenovelle, der skulde udkomme i anden Udgave, og han arbejdede uafbrudt til henimod Aften.

XII.

Eleonora Brahe sad i Skumringen inde paa sit Sovekammer. Hun havde skrevet et Par Breve; men nu var det bleven for morkt til at fortsætte, og hun gad ikke rejse sig for at ringe paa Pigen og beordre Lampen bragt ind.

Hun tændte en Cigaret, lagde sig paa Chaiselongen og tænkte.

Et mørkhaaret Hoved, et aandfuldt Aasyn, en stærk Pande og to kloge, lysende Øjne stod levende for hende. Aftenen forud havde hun paany mødt ham hos Baronesse Rosenkrantz.

Efterat han havde endt Oplæsningen af en norsk Bog, havde Eleonora sagt:

Denne Digter har en saa smuk Opfatning af Kvinden, derfor er han en af mine Yndlingsforfattere.

Han har formodentlig havt en god Hustru — havde Bjørn svaret.

Nu gjennemgik hun atter alle hans Ord og tænkte:

Der findes igrunden intet Større paa Jorden end at kunne inspirere en Digter til hans Arbejde. Faar

han en simpel og daarlig Hustru, da er han altfor tilbøjelig til at dømme hele vort Kjøn efter denne Ene. Og en saadan Bog spredes nu omkring i tusende Hjem, kommer til ensomme Sjæle, til Sygelejer, til Unge og Ubefæstede som til Gamle og Trætte, bringer Hvile og Solskin, Opmuntring, Lyst til ædelt Virke, Troen paa gode Magters Tilværelse og kan derved kaste Sæden til de skjønneste Handlinger — eller den fremviser kun smudsige Billeder, som udbreder den moralske Pest, vækker Livslede og Modbydelighed. Og derved kan den endog opmuntre til Laster, føre til Vanvid og Selvmord.

Og naar man spørger om Grunden til dette Digterens eget Standpunkt, der uvilkaarlig afspejler sig i hans Værker, da skyldes det muligvis kun en eneste bedragerisk Ven, eller en eneste daarlig Kvinde, som han har været saa ulykkelig at holde af.

Visselig, den, som vækker en saadan Mands Tillid og Følelse, har et alvorligt Ansvar!

Hvilket ophøjet Maal, hvilket herligt Kald at kunne følge som den gode Engel paa et saadant Menneskes Livsbane! Det maatte være det mest Storartede, som kunde leves paa Jorden!

Hun lukkede Øjnene og smilte, idet hun tænkte paa ham, der havde kaldet hende sin Valkyrie. Hans Stemmes varme Vellyd sang for hendes Øren, hans umiddelbare Følelsers Stormangreb forvirrede hende og rykkede hende langt ud fra hendes vanlige Veje, ind paa nye, lysende Baner, op imod Solens straalende Rige!

XIII.

Der var Solskin og blaa Himmel over den blanke Isflade paa Kastelgraven omkring de gamle Volde. Skøjtebanen var indrammet af en Række hvide Stænger, hvorpaa Vimpler og Flag, og ved Indgangen stod flere Opsynsmænd for at efterse Adgangstegnene.

Der var Solskin over hundreder af unge Mennesker, som strøg forbi hverandre i lange, buede Linjer, Damer og Herrer, Voxne og Børn, enkeltvis og parvis eller i lange Rækker og iklædte Pelsværks Kaaber og andre Beskyttelsesmidler imod den stærke Kulde.

Svend Brahe laa paa Knæ foran en af Bænkene og skruede Skøjterne fast til Lady Wellingtons smaa, højvristede Fødder.

Hendes Far, den gamle Lord med det sorte, graasprængte Haar, det ædle, glatragede, lidt rødmussede Ansigt, stod ved Siden af og røg en Cigar.

I min Ungdom var Skøjtesporten endnu ikke bleven saa almindelig — sagde han. — Men det er en sund Fornøjelse, som jeg vilde ønske, jeg havde lært.

Endnu er det ikke for sent — mente Svend Brahe.

Aa jo — svarte Lorden — i min Alder lærer man ikke mer, ialtfald ikke legemlige Kunstfærdigheder. Desuden har jo Greven Besvær nok med min Datter.

Nu kan jeg snart gaa ganske alene — sagde denne smilende.

Desværre for mig! — hviskede Svend.

Hun gjorde nogle Skridt og faldt. Han løftede hende op, og de lo Begge.

Ja, se der, et saadant Fald kunde i min Alder let koste Livet! — sagde hendes Far.

Svend var klædt i en kort Søofficers Frakke og Lue med Guldbaand paa Hovedet, hun var i en lyserød Ørehat med hvidt Slør og egte Sælhundsjakke. Det var et smukt Par, som vakte Opmærksomhed, idet de svingede nedover Banen.

Han talte Takten højt: en, to! en, to! — for at de kunde gaa i regelmæssige Buer.

Dette er ulige mer morsomt end at være Lærer for Kadetterne — sagde han.

Synes De virkelig?

Tviler De om, at jeg altid mener, hvad jeg siger? — spurgte han.

Nej — sagde hun — jeg haaber, De aldrig skal give mig Grund til at tvile paa Dem!

Han svarte Intet.

Efter en kort Tids Forløb kom de tilbage til deres Udgangspunkt; men hendes Far vandrede nu midt ude paa Banen sammen med en anden, ældre Herre.

Der kom stadig flere og flere Mennesker, blandt andre ogsaa Sten Ebbesen med sin voxne Datter, tre mindre Smaapiger og to kjække Gutter.

Hofjægermesteren bandt Skøjterne paa sin ældste

Datter, mens de Smaa fik hjælpe sig selv. Guvernanten var ogsaa med.

Sten Ebbesen raabte til Svend Brahe:

Hallo, kjære Ven! Saa De er ude og giver Undervisning?

Goddag, Herr Hofjægermester! — svarte Svend, idet han nærmede sig og hilste paa militær Vis med Haanden til Luen.

Jeg troede, De var paa Kadetskolen om Formiddagen?

Nej, ikke hver Dag! .

Lovlige Forhindringer? — lo Sten Ebbesen med et Blik paa Lady Wellington.

De blev alle Tre staaende og talte sammen paa engelsk.

Svend opdagede pludselig Frøken Hassel, og der gik en Rykning gjennem hele hans Legeme.

Det er da uhyggeligt, at hun altid skal komme mig i Vejen! — tænkte han.

Skal vi ikke fortsætte? — spurgte han Lady Wellington.

Jo, lad os det! — hun rakte ham Haanden.

Vi kan jo følges ad? — mente Hofjægermesteren.

Og han raabte til sin Datter:

Alma, skynd dig hid! Frøken Hassel og Børnene ogsaa!

De kjender vist min Datter? — sagde han til Lady Wellington.

Ja, — svarte denne med Liv — vi talte sammen paa Ballet forleden Uge.

Han fandt det overflødigt at forestille Guvernanten.

Nu gaar alle Børnene foran! — kommanderte han. — Og vi Voxne efter! De tre Damer i Midten, Brahe og jeg paa hver vor Fløj!

Damerne rakte hverandre Haanden, hvorefter Hofjægermesteren greb Lady Wellingtons og sagde: Greven maa gaa over paa den anden Side til Frøken Hassel.

Svend maatte følge Opfordringen og række Emmy Haanden, og saaledes sejlede de alle Fem i lige Linje udover den blanke Is.

Emmy vendte sig og saa ham stærkt ind i Ansigtet.

Hende er det altsaa? — hviskede hun.

Ti stille! — hvæste han mellem Tænderne, mens han undgik hendes Blik.

God Smag! — vedblev hun med et bittert Smil. — Men det maa være lidt underligt at gaa saadan mellem sin lovlige Hustru og hendes tilkommende Stedfortræderske.

Hun saa, det bed.

Han slap pludselig hendes Haand, vendte Ryggen til, løb pilsnart nedover Banen og forsvandt.

Først nogle Minutter senere bemærkedes hans Fravær af Hofjægermesteren og Ladien, som havde talt ivrig sammen.

Men hvor blev der af Greven? — spurgte Sten Ebbesen forbauset.

Han gik pludselig bort — svarte Frøken Hassel.

Han er bleven saa mærkværdig menneskesky i den senere Tid — udbrød Hofjægermesteren, idet han saa sig spejdende omkring, men uden at kunne opdage den Forsvundne.

Der forestaar sandsynligvis en eller anden stor Begivenhed i hans Liv — tilføjede han smilende.

Lady Wellington forstod Hentydningen og smilte ogsaa, saa hendes Tænder skinte lig hvide Koraller under de røde Læber.

Men i Emmy var der et voldsomt Opkog af Skinsyge, Foragt og Had — derefter Stivhed og Kulde.

XIV.

Nogle Timer senere traadte Svend Brahe ind i den engelske Ministers Hus og spurgte, om Familjen tog imod.

Jo, Damerne er hjemme; men Mylord er gaaet ud! — svarte en engelsk Tjener i graat Livré og pudret Haar.

Han førte den unge Søofficer ind i en stor, trefags Sal med brede Vinduesfordybninger og hvide, lakerede Møbler med lyseblaat Silkedamaskes Betræk, samt paa Væggene høje, forgyldte Spejle med røde Marmorkonsoler.

Husets Datter, Beatrice, kom ind fra det tilstødende Rum, gik ham hurtig i Møde og rakte ham Haanden med et solvarmt Smil. Der var over hendes Væsen en Utvungenhed, den hun havde arvet efter sin italienske Mor, og som er ligesaa forskjellig fra den engelske Kvindes afmaalte Stivhed som Sydens Sol fra Englands taagede Himmel.

Det glæder mig at se Dem, Herr Greve! — udbrød hun. — Jeg var bange for, at De skulde være bleven syg, siden De forsvandt saa hurtig.

Hun var iført en enkel, lyseviolet Silkekjole, som lod hendes Haar synes endnu mer ibenholtsort og hendes Hud endnu marmormattere og hvidere.

Jeg kommer for at gjøre Undskyldning, fordi jeg forsvandt saa pludselig — sagde han. — Det var jo i højeste Grad uhøfligt.

Hun spurgte:

Men hvad gik der dog af Dem?

Han:

Jeg blev syg.

Syg? — hun saa paa ham med et ganske bedrøvet Udtryk i de sorte Gazelleøjne

Vilde det virkelig gjøre Dem ondt, om jeg blev syg? — spurgte han lidt tvilende.

Ondt? — Ja, det tror jeg nok!

Det er intet af Betydning — sagde han i en let Tone. — Lidt Hjærteklemmelse. Gigt, tænker jeg. Blev Mylady længe paa Skøjtebanen?

Nej, kun en halv Times Tid! Men vi var Alle saa forbausede over Deres pludselige Forsvinden, og siden har jeg ikke tænkt paa Andet, saa det var godt, De kom.

Paa Bordet laa nogle friske Blomster, som netop var bragte ind.

Hvor de er smukke! — udbrød han og lugtede til Buketten.

Hun løsnede en rød Nellike og sagde smilende:

Lad mig faa Lov til at sætte den i Deres Knaphul, stygge Desertør!

Idet hendes Haand berørte hans Bryst, føg der Ild og Flammer igjennem ham, og han gjorde en Bevægelse som for at gribe den mellem begge sine;

men i det Samme hørtes en Raslen af Silke over Gulvet i Sideværelset, og hendes Mor traadte ind.

Hvor ulykkeligt — tænkte Beatrice — nu vilde han vist have talt!

Hvor heldigt — tænkte Svend — thi nu havde jeg vist nær forglemt mig!

Han blev siddende et Kvarters Tid og underholdt sig med de to Damer, der talte om Skøjtebanen og om dansk Sport i Sammenligning med den engelske.

Derefter rejste han sig og sagde Farvel.

Kom snart tilbage!— bad Husets Frue. — De er altid hjærtelig velkommen.

Da Svend gik ned ad den brede, hvidmalte Trappe, tænkte han:

Enten hende eller Døden!

Han havde mistet Magten over sig selv, og fra nu af laa hans Skjæbne i Tilfældets Haand.

Jeg søgte dig paa dit Værelse — sagde Moderen, da den Fremmede var gaaet. — Var du alene med ham længe, inden jeg kom?

Nej, kun nogle faa Minutter!

Sagde han Noget til dig?

Nej, Mama, han siger aldrig Noget! — svarte Beatrice med et mismodigt Udtryk. — Jeg tror ikke, han mener det alvorlig.

Aa, det skal du ikke sige! Men her i disse kolde Regioner er Mændene ganske anderledes end i mit Fædreland.

Føler de da Intet? — spurgte Datteren forbauset.

Jo, det gjør de vist, men paa en anden Maade. De er mer kjølige og langsomme. De har ikke Liden-

skabens Vulkan, men kun stille Følelse. Det Hele er et Klimatspørgsmaal. Kjærligheden udvikles med Solen.

Jeg tror ikke, han holder af mig — hviskede Beatrice, idet hun støttede sit Hoved til Moderens Skuldre. — Jeg vilde ønske, vi snart skulde rejse!

Han kommer nok i sidste Øjeblik, naar han hører, vi skal bort — trøstede Lady Wellington. — Ellers forstaar jeg virkelig ikke, hvad han mener. Han tilhører jo en af Danmarks fornemste Slægter, saa han kan da ikke gaa og lege med en ung Piges Hjærte uden hæderlig Hensigt. Imorgen mødes vi jo forresten paa Hofballet, kanske han erklærer sig der. Du maa gjøre dig rigtig smuk.

Ja, ja, — svarte Datteren ivrig. — Jeg vil overstraale alle de Andre, for hans Skyld! Han skal ikke faa Lov til at se paa nogen Anden! — —

XV.

I de Gader, som fører frem til den runde Plads med Frederik den Femtes Rytterstatue, hvoromkring Amalienborgs fire Paladser knejser i ren Rococostil, var der i Aften en livlig Færdsel af Vogne, elegante Herskabsekvipager og tarvelige Drosker. Den kongelige Residents ligesom Kristian den Syvendes Palads var begge straalende oplyste, saa det gav Dagens Klarhed til hele Pladsen udenfor.

Talrige Gjæster strømmede opover de brede, tæppebelagte Trapper, prydede med høje Viftepalmer og andre Planter, og hvor Gardens Soldater holdt Vagt i røde Gallauniformer.

Da Klokken slog otte, var den lange Række af stilfulde Rum opfyldte af en straalende Samling af rige Dametoiletter og pragtfulde Uniformer, tilhørende Officerer fra Hær og Flaade, Garden i Rødt, Husarerne i Lyseblaat med Sølv og over den ene Skulder en kirsebærrød med Sølv og Astrakan kantet Dolmen. Elefant riddere med blaat Skulderbaand og en Emailleelefant hængende ved den venstre Side, Dannebrogsmænd, hvis røde Baand, Stjerner og Kors lyste omkaps med

Kammerherrernes røde, guldbroderte Kjoler, hvide Kachemirsbenklæder med brede Guldstriber og forgyldt Nøgle, Ministre og andre civile Embedsmænd i guldbroderte Kjoler, — Alt, hvad den danske Hovedstad ejede af fornem Elegance, Lensadel og Stamgodsbesiddere, Hofmænd og højere Rangklasser samt alle de fremmede Landes Repræsentanter.

De Ældre samledes i de inderste Rum, mens de Unge vistes ind i Gobelinsgemakket og Fløjelsgemakket. Tjenere i røde, sølvbroderte Livréer, gule Knæbenklæder, hvide Strømper og sorte Ankelsko med blanke Spænder, bante sig behændig Vej ud og ind, idet de bød Theen omkring paa store Sølvbret.

Paa Slaget otte aabnedes en Dør, og Kongen og Dronningen, fulgte af Kronprinsen med Gemalinde samt alle de øvrige Prinser og Prinsesser, traadte ind og hilste med nedladende Venlighed paa deres Gjæster. Hans Majestæt bar over Brystet en Kjæde bestaaende af smaa Elefanter, sammenholdte med Frederik den Syvendes Navnebogstaver, mens Dronningen, klædt i hvid Moiré, straalte af Blomster og egte Stene, Diamanter i Diadem paa Hovedet.

Efterat Majestæterne havde taget Plads paa en Forhøjning i den hvide, guldsirede Dansesal, spillede Musiken op, og Polonaisen begyndte.

Sten Ebbesen, der saa udmærket ud i den grønne, sølvbroderte Hofjægermesteruniform, bukkede for Eleonora Brahe og bød hende Armen. Hun var i flødegul Silke, besat med højrøde Kameliaer, majestætisk lig en født Fyrstinde, lysende fager som Dagen og Solen. Hun modtog hans Indbydelse og lagde Haanden paa hans Arm.

Hendes Bror havde for længst sikret sig Lady Beatrice, der var i hvid Atlask, indvirket med Sølvblomster, og med en enkelt Rad store Brillanter omkring den formskjønne Hals.

Vi To begynder og ender nok altid sammen — sagde den unge Søofficer, idet han saa hende smilende ind i de sorte Øjne, der tindrede lig Nattens Stjerner.

Alma Sten Ebbesen blev ført af Baron Rosenkrantz, der helst havde ønsket at gaa med sin Kusine, men som til sin store Ærgrelse var kommet for sent.

Det er altsaa første Gang, Frøkenen er paa voxent Bal? — begyndte han.

Ja, og det skylder jeg Baronen! — svarte hun. — Havde ikke De gaaet i Forbøn hos Far og Mor, saa var vi vist aldrig komne herind i Vinter. Mine Forældre foretrækker bestandig Landet.

Med det blonde Haar, det barnlige Udtryk og den spæde Figur, klædt i Hvidt, lignede hun en frisk, uberørt Lilje. Ansigtet var smukt med lige Drag og frimodige Øjne. Hendes stille, nøgterne Væsen var en paafaldende Modsætning til den engelsk-italienske Beatrice Wellingtons farlige Hengivelse i Øjeblikkets Stemning.

Lig et skinnende, spraglet Baand bevægede de talløse Par sig op gjennem Salen, langsmed hvis Vægge der var opstillet højrøde Lænestole, hvorpaa de ældre Damer havde faaet Plads.

Efterat Polonaisen var færdig, begyndte Valsen, og Kronprinsens ældste Søn aabnede Ballet med en af de kongelige Prinsesser.

I Forvirringen og de hurtige Bevægelser, i denne hvirvlende Fart omkring paa det bonede Gulv lignede

de dansende Par en Samling metalglinsende Kolibrier mellem tusende, mangefarvede Sommerfugle, der syntes at forlænge sig i endeløse Rum paa Grund af alle de store Spejle.

En høj, bredskuldret Herre med snehvidt Haar og rene Træk, med Dannebrogsbaand og Stjerne nærmede sig Baronesse Rosenkrantz, der var i nedringet, vinrød Fløjelskjole, besat med spanske Kniplinger.

Kom, sid ned her, Grev Brahe, og lad os beundre vore Børn! — sagde hun med sit elskværdige Smil, idet hun pegte paa en tom Stol ved sin Side.

Greven tog Plads.

Jeg stod netop og tænkte paa vor Ungdom — sagde han — paa dem, som dengang levede her i Slottet. Først var det Kristian den ottende som Prins og Konge og senere den yndige Enkedronning Karoline Amalie. Ja, disse Sale har nok af historiske Minder!

Det er et Held — sagde Baronessen — at det danske Folk ikke er bleven smittet af de franske Revolutionsidéer; men at det endnu sætter sin Ære i at vise Kjærlighed og Troskab til Kongehuset.

Det maa De nok sige!

Eleonora er dejlig Iaften! — vedblev hun, idet hendes Øjne fulgte Komtesse Brahe, som nu dansede med Baron Rosenkrantz.

Ja, det finder jeg ogsaa! — istemte Faderen med Stolthed.

Maatte det snart ske, hvad vi Begge har ønsket saa længe! — udbrød hun.

Ja! — svarte han med et bekræftende Nik. — Der er jo Mange, som har imod Egteskab mellem Fætter og Kusine; men naar Begge er sunde og stam-

mer fra stærke Slægter, har det vist Intet at betyde. At gifte sig ind i en svag Familje er altid en Fare, hvad enten man er beslægtet eller ej.

Naar der bare ikke kommer Noget i Vejen! — sagde hun.

Hvad skulde det være? — spurgte han. — De to Unge ser jo ud til at synes godt om hinanden, og jeg kan i det Hele taget ikke begribe, hvorfor det ikke er skeet for lang Tid siden.

Aage har altid været saa langsom af sig. Og nu i Vinter tror jeg, muligvis han er ræd for, at hun skal have fæstet sig ved en Anden.

Eleonora? — sagde han og spilte Øjnene op. — Hvem skulde det være? Ieg har aldrig seet Noget, som kunde tyde paa det.

Har da ikke Greven lagt Mærke til hende, naar hun er sammen med den norske Digter?

Herr Bjørn?

Ja, netop! Hun er ganske aandsfraværende, saasnart han træder ind i Værelset. Men han er jo ogsaa et af de Mennesker, som uvilkaarlig samler al Opmærksomhed paa sig

Herr Bjørn! — gjentog Greven. — Den Mand er unægtelig meget aandfuld og underholdende; men fra Selskabsmand til Egtefælle er der et meget langt Spring, og i Brahes Slægt har man aldrig yndet Eventyr i det daglige Liv.

Hun svarte:

Der er Magt i hans Personlighed, og saadanne Mænd er farlige for begavede Kvinder.

Ah! udbrød Greven — den Fare frygter jeg ikke! — Men han fandt det ikke Umagen værd at gaa nær-

mere ind paa denne Sag, der forekom ham saa aldeles umulig.

Baronessen tilføjede:

Skjøndt jeg selv har meget stor Sympathi for Herr Bjørn baade som Menneske og Digter, saa synes jeg heller ikke, det vilde være noget passende Parti for en Komtesse Brahe.

Her er en utaalelig Varme! — sagde Eleonora til Baron Rosenkrantz. — Kom, lad os gaa ud i et af de andre Værelser!

Han bød hende sin Arm, og de forlod Salen og vandrede langsomt ud mellem de talrige Gjæster, endnu længere ud, hvor der blev tommere, og flere Stole stod ledige.

Hun tog Plads og begyndte at kjøle sig med sin hvide Fjærvifte. Han blev staaende oprejst ved hendes Side og lænte sig til en sort Sokkel med en liden Amor af hvidt Marmor.

Svend Brahe strøg langsomt forbi med den skjønne Beatrice under Armen. Hun saa paa ham med uafbrudt Smil og Latter.

Eleonora hilste paa Ladien, hvorefter Parret forsvandt i det tilstødende Rum.

Jeg undres, om det skal ske i Vinter! — sagde Eleonora. — Svend er dødelig forelsket; men det har han været saa ofte, og det bliver aldrig til Alvor.

Han vover vel ikke det afgjørende Skridt — sagde Rosenkrantz.

Vove? Hvorfor i al Verden skulde han ikke vove? Jeg har aldrig mærket, at han er frygtsom i nogen-

somhelst anden Retning. Og desuden plejer ikke Herrerne at være saa modløse.

Der findes dog dem, som er det — sagde Rosenkrantz langsomt.

Saadanne Mænd har jeg aldrig truffet.

Du dømmer efter alle dem, som har erklæret sig; med du ved sandsynligvis Intet om de Andre, som kunde have Lyst til at gjøre det, men som ikke er komne saa langt. For Exempel jeg.

Aa du! — sagde Eleonora leende. — Nej, ved du hvad, vi To har da kjendt hinanden altfor godt helt fra Barndommen af!

Da frier man ikke, mener du?

Nej, naar man er som Bror og Søster, forsvinder alt den Slags.

Nej, det forsvinder ikke! — sagde han bestemt.

Hvad er det, du taler om Aage? — spurgte hun forbauset, idet hun vendte sit Ansigt lige imod ham.

Jeg svarer kun paa din Bemærkning og paa din Tvil angaaende de modløse Udgaver af vor Kjøn. Jeg selv er en af dem, og det er altsaa det bedste Bevis paa, at den Slags dumme Individer virkelig existerer.

Men har du da tænkt paa at erklære dig til Nogen? — spurgte hun. — Og har du ikke vovet? Anbetro mig, hvem det er!

Ja, gjærne! Det er dig selv.

Nej, ved du hvad! — og hun lo og viftede sig.

Har du da aldrig anet det?

Nej, det har jeg rigtignok ikke! Og jeg tror det ikke nu heller.

Det er dog sandt. Kunde du ikke tænke dig Muligheden af at gifte dig med mig?

Men vi er jo Fætter og Kusine!

Hvad gjør det? Fætter og Kusine gifter sig jo hver Dag her i Landet. Jeg har ikke hørt, det er forbudt andre Steder end i England.

Lad os gaa ind og danse! — sagde hun hurtig, idet hun rejste sig. Denne Samtale havde taget en Vending, som hun ikke ønskede.

Men han blev staaende ubevægelig.

Er det dit Alvor, Eleonora?

Har da du talt i Alvor? — spurgte hun.

Ja!

Da er mit Svar ogsaa i Alvor.

Tillad mig et andet Spørgsmaal! — sagde han lidt nølende.

Vær saa god!

Er der nogen Anden, du foretrækker?

Han saa stivt paa hende.

Hun blev lidt rød, men svarte dog fuldstændig rolig:

Nej!

Jeg tror det alligevel — paastod han.

Jeg kan ikke hindre dig i at tro, hvad du vil — svarte hun ligegyldig.

Der lagde sig en stiv Maske over hans fine, blege Træk. Han vilde adlyde og føre hende tilbage til den store Sal, men standsede, idet Kronprinsen kom henimod dem. Hans kongelige Højhed rakte smilende sin Haand til Komtesse Brahe, vexlede nogle Ord med hende, indbød hende til Dans, og de forsvandt Arm i Arm.

Efter nogle Timers Forløb standsede Dansen, og de kongelige Værter med deres Gjæster vandrede ud gjennem den overbyggede Gang, der hviler paa joniske Søjler og fører ind til Kongens private Bolig. I den store Riddersal med de brede Vinduer og de mægtige Lysekroner var der dækket et langt Bord, hvoromkring den kongelige Familje tog Plads, mens Damer og Herrer af første Rangklasse spiste staaende bag Majestæternes Ryg. De øvrige Gjæster af lavere Rang ligesom alle de unge Dansende var henviste til de andre Værelser.

Efterat Maaltidet var færdigt, og Selskabet paany var kommen tilbage til Kristian den Syvendes Palads, hviskede den engelske Ministerfrue til sin Datter:

Har Grev Brahe erklæret sig Iaften?

Nej, Mama! — svarte hun ganske fortvilet. — Han har ikke engang fortalt mig, at jeg tager mig godt ud.

Jeg faar nok hjælpe ham lidt — tænkte hendes Mor.

Strax efter nærmede den unge Søofficer sig.

Lord Wellington skal jo forlade sin Post i Kjøbenhavn — sagde han.

Ja, Herr Greve — svarte Beatrices Mor.

Og hvad synes Mylady om at skulle flytte til St. Petersburg?

Udmærket! — svarte den livlige Dame, hvis sorte, spillende Øjne, varme Bleghed og formfuldendte Rørelser strax røbede Sydlændingen. — Jeg holder meget af Kjøbenhavn, det er en hyggelig, liden By, og dens Befolkning behager mig i høj Grad. Men . . .

Men?

Men for at være oprigtig maa jeg tilstaa, at jeg altid har betragtet Kjøbenhavn som et midlertidigt Forvisningssted, eller rettere sagt, som en nødvendig Gjennemgang til noget Bedre.

Det kan jeg meget vel forstaa — svarte Svend Brahe. — Naar man er vant til Europas store Hovedstæder, maa man jo føle adskillige Savn her. For os Danske er det naturligvis noget Andet. Fædrelandet bliver altid det Kjæreste, hvor trange Forholdene nu end kan være. Naar skal Rejsen finde Sted?

Jeg antager, min Mand fratræder om to Maaneder.

Jeg er glad — sagde Svend — at vi har den Fornojelse at beholde Dem her endnu en Tid.

Hun sænkede sin Stemme lidt og spurgte:

Vil Greven savne os, naar vi rejser?

Kan Mylady tvile paa det?

Jeg er ikke ganske sikker paa det. Greven har min Datters fulde Sympathi, og hvis intet Andet er ivejen, saa vil jeg sige Dem, at min Mand og jeg er enige om at give Dem vort Samtykke.

Svend Brahe blev synlig forlegen.

Jeg forstaar hende — tænkte han. — Men hvordan skal jeg komme ud af denne Knibe? Hvis jeg bare vidste, at Far vilde betale Emmy, saa jeg snart kunde blive skilt; men det er netop dette, som jeg ikke er sikker paa.

Jeg haaber, Mylady anser mig for en Mand af Ære? — sagde han stammende.

Selvfølgelig, Herr Greve!

Og at De ikke tviler paa, at mine Følelser for Deres Datter er oprigtige?

Det tror jeg fuldt og fast. Greven tilhører jo

Danmarks gamle Aristokrati, altsaa kan De kun handle som en Mand af Ære.

Mylady vil altsaa ikke misforstaa mig, naar jeg beder om en kort Tids Udsættelse, inden jeg besvarer det smigrende Tilbud, som De paa en Maade har gjort mig.

Men Herr Greve . . .

Jeg elsker Deres Datter.

Men hvad holder Dem da tilbage?

Der er en Familjeaffære, som først maa ordnes, og som jeg kanske senere vil blive nødt til at anbetro Dem. For Øjeblikket er det til ingen Nytte at tale om det. Men Sagen staar saadan, at jeg endnu ikke tør anholde om Deres Datters Haand. Skulde disse Forhold afvikles paa den Maade, jeg helst ønsker, da vilde Forbindelsen med Lady Beatrice gjøre mig til den lykkeligste Mand paa Jorden.

Vel, jeg vil ikke plage Dem med paatrængende Spørgsmaal! — sagde hun. — Men jeg vil dog gjøre Dem opmærksom paa, at min Datter ikke har engelsk Karakter. Hun er helt igjennem en romansk Natur, og De ved sandsynligvis, at for Sydens Kvinder kan Spøg med den Slags Følelser være et Spørgsmaal om Liv og Død.

For mig gjælder det her visselig det Samme — svarte han. — Tvil ikke paa det!

Jeg tror Dem! — sagde hun.

Min kjære Ven — sagde en frisk og munter Stemme, og Prins Valdemar tog pludselig Svend Brahe under Armen — Prinsesse Marie ønsker at føre Kotillonen op med dig. Skynd dig, hun venter med Utaalmodighed!

Svend bukkede dybt for Lady Wellington og gik.

Hofjægermesterinde Sten Ebbesen kom gaaende med en ældre Herre. Hun gjorde et imponerende Indtryk i sin hvide Atlaskeskjole, prydet med Strudsfjær, og Hoved, Hals og Arme straalende af Slægtens hundredeaarige Smykker, der lynte omkaps med hendes mørke Øjne.

Hvis Baronen ikke har nogen Dame til Kotillon — sagde hun til Rosenkrantz — saa er De vist saa elskværdig at danse med Alma.

Med stor Fornøjelse, Deres Naade! — svarte han, idet han skyndte sig at opsøge hendes Datter.

Rosenkrantz havde ikke været ude paa Gulvet siden Ballets Begyndelse, da han dansede med sin Kusine.

De unge Par ordnede sig langsmed Væggene i den store Sal, Musiken spillede op, og Kotillonen begyndte. Til en af Turene var der mægtige Kurve, fyldte med Blomster fra Nizza, røde Roser og Liljekonvaller, gule Roser og Violer. De var sammenbundne i smaa Buketter med hvide Silkebaand, hvorpaa en forgyldt Kongekrone.

Rosenkrantz rakte sin Buket til Eleonora Brahe.

Det glæder mig! — sagde hun, idet hun stod op for at danse rundt med ham. — Jeg ser altsaa, at vi er lige gode Venner?

Ja, fra min Side skal der ikke være nogen Forandring — forsikrede han.

Efter Kotillonens Begyndelse trak Kongen og Dronningen sig tilbage, mens de Unge vedblev at danse til henved Klokken to. Da standsede endelig Musiken, hvilket gav Selskabet Tegn til at forsvinde.

De store Sale blev tomme, Vognene kjørte frem udenfor Paladset, og deres Rullen gjenlød ustandselig i alle de tilstødende Gader.

Da Komtesse Brahe ved Faderens Arm traadte hen til deres Vogn, styrtede en sortskjægget Mand frem mellem den brogede Vrimmel af Soldater, Tjenere og Tilskuere, bøjede sig dybt ned og kyssede hende paa Haanden.

Er De gal? — udbrød hun.

Ja, jeg er! — hviskede han og forsvandt.

Hvor heldigt, at ikke Far saa det! — tænkte hun, idet hun bøjede sig tilbage i Vognen og lukkede Øjnene.

Er du meget træt, mit Barn? — spurgte Greven.

Ja! — svarte hun som i Søvne. Men hun kjendte tydelig Bjørns Læber paa sin Haand, glemte Aftenens Begivenheder og tænkte kun paa den dristige Nordmand.

Lysene slukkedes i de gamle Paladser, Gardesoldaterne marcherte af, Portene sloges i med et dumpt Drøn, og Maanen kigede ned paa Frederik den Femtes Rytterstatue, der nu stod ensom paa den runde Plads.

XVI.

Svend Brahe sad i sin egen Lejlighed i Faderens Hus. Det var to smaa, etfags Rum, som vendte ud til Gaarden. I det Første var Væggene dekorerte med Kaarder, Sabler, Brystharnisk og lignende Krigsredskaber, mens Bohavet kun bestod af et Skrivebord, en Sofa og nogle Stole. Gjennem den aabne Dør saa man en smal Jernseng i det tilstødende Sovekammer. Fra Trappen var der fri Indgang til hans Værelser.

Det bankede.

Kom ind!

Han gik selv hen og lukkede op.

Du her? — udbrød han forfærdet, idet han fik Øje paa Emmy, som stod udenfor med en liden Gut ved Haanden.

Jeg ønsker at tale med dig — sagde hun bleg og rolig, idet hun traadte ind. — Jeg tænkte, du kunde have Lyst til at se din Søn.

Svends første Indskydelse var at bede hende om øjeblikkelig at gaa; men han betænkte sig og laaste Døren.

Hils paa din Far! — sagde hun til Olaf, som sky og usikker rakte Haanden frem.

Svend førte Gutten ind i det tilstødende Sovekammer og sagde:

Vent her! Mor og jeg maa tale alene sammen.

Havde hun troet, at Synet af deres Barn skulde have rørt ham, saa tog hun fejl; thi Faderen følte Intet for denne Søn, som han saa sjelden havde seet, og hvis Tilværelse i de senere Aar havde pint ham saa meget, fordi Baandet mellem ham og Emmy derved blev langt vanskeligere at løse.

Jeg finder det højst uforsigtigt og hensynsløst, at du kommer op her! — begyndte han, da de var ene. —

Han blev staaende midt paa Gulvet, mens hun satte sig paa Sofaen.

Jeg kjender ikke noget andet Sted, hvor vi kunde tale sammen mer uforstyrret — svarte hun.

Hvad vi har at afhandle kan godt ske skriftlig — paastod han.

Det finder jeg aldeles ikke! — svarte hun. — Det er naturligt, at Mand og Hustru afgjør sit Mellemværende mundtlig.

Han stønnede tungt.

Men du synes ganske at have glemt, at du er min Egtefælle — vedblev hun. — Vort Giftermaal er gyldigt og burde respekteres ligesaa meget, som om det var kjendt af Alle.

Ethvert Giftermaal kan opløses — sagde han.

Det ved jeg godt — svarte hun — det vil sige, naar begge Parter er enige, eller naar den Ene kan bevise den Andens Troløshed. Altsaa kunde jeg

muligvis tvinge dig til Skilsmisse, men du derimod aldrig mig.

Hvad mener du med denne Indledning? — spurgte han haardt, idet han stirrede stivt ud af Vinduet.

Jeg har været i stærk Tvil med Hensyn til, hvad der her var rigtigst at gjøre — svarte hun. — Jeg har forst og fremst tænkt paa vort Barn, til hvem du ikke engang synes at have en Fars naturlige Kjærlighed. Men jeg er kommen til den Overbevisning, at det er bedre slet ikke at kjende sin Far end at se ham føre et uhæderligt Liv.

Svend for op.

Jeg fører intet uhæderligt Liv! . . .

At leve som Ungkarl for Verden og gjøre Kur til en ung Pige, som med fuld Ret tør tro, at du tænker paa at gjøre hende Egteskabstilbud, er uhæderligt — svarte Emmy spidst og koldt.

Det er jo dig selv, som tvinger mig til dette løgnagtige Væsen, fordi . . .

Hvorfor?

Nu ja, fordi du ikke vil give mig fri!

Jeg vil give dig fri — svarte hun endelig. — Men jeg kræver, at du skal erkjende, at du først og fremst har Pligter overfor mig, hvem du i mange Aar har opholdt med tomme Løfter, og hvis hele Liv du har knust og odelagt.

Svend pressede Haanden til Panden, og hans Ansigt fortrak sig som i fysisk Smerte.

Emmy, gjør mig ingen Bebrejdelser! — bad han lidt blødere. — Husk, jeg var saa ung!

Hun kjendte pludselig en voldsom Trang til at slaa Armene om ham og knuge ham ind i sin bund-

løse Fortvilelse. — Men nej, denne milde Stemning for hurtig forbi. Denne Mand var bleven hende en Fremmed.

Jeg var ogsaa ung — sagde hun. — Men nu er vi Begge gamle nok til at handle klogere. Jeg har et Barn, hvis Krav til dig som dets retmæssige Far, jeg agter at forfægte til min sidste Stund. Du er Arving til en stor Formue, og jeg giver dig din Frihed tilbage, hvis du kan bevæge den gamle Greve til at udbetale dig i Forskud Halvparten af din Arv, som derefter overdrages til vor Søn.

Det er for meget! — svarte Svend hurtig og bestemt. — Det gjør han aldrig.

Du maa forsøge at overtale ham.

Det nytter ikke. Far har aldrig modtaget Raad af sine Børn.

Saa skilles vi heller ikke.

Emmy, du maa ikke ødelægge mit Liv! — jamrede han.

Du har allerede ødelagt mit — svarte hun. — Nu gjælder det for mig kun at kjæmpe for min Søn. Det er det Eneste, jeg har at leve for.

At jeg skulde faa Far til at udbetale mig flere hundrede tusend Kroner! . . . Nej, det gjør han ikke! . . . Og hvor skulde jeg henvende mig for at laane en saa betydelig Sum?

Kan ikke Sagen ordnes paa denne Maade — sagde hun klart og forretningsmæssig — da er det unyttigt at forfølge mig med flere Breve. Jeg vil ikke alene nægte at skilles; men jeg agter ogsaa at tage min Afsked som Guvernante, at bosætte mig her i Kjøbenhavn, tage Olaf til mig og bære dit Navn.

Det skulde du vove? — udbrød han forfærdet.

Det gik rødt for hans Øjne, og han kjendte en satanisk Fristelse til at kaste sig over hende og kvæle hende.

Jeg vovede mer, da jeg som attenaarig Pige flygtede fra mine Forældres Hus for at følge dig til et fremmed Land.

Hun rejste sig, aabnede Døren til Sovekammeret og sagde:

Olaf, nu kan du komme! Vi gaar.

Gutten kom ind og skottede sky hen paa Faderen, der stod midt paa Gulvet og stirrede ud for sig.

Sig Farvel til din Far! befalte Emmy.

Svend vendte sig og trykkede Sønnens Haand, men uden at se hverken paa Mor eller Barn.

Døren lukkede sig efter dem, og den unge Officer sank ned paa en Stol, hvorpaa han blev siddende længe med et Udtryk af slap Haabløshed.

Svend sad fast som i en Skruestikke.

Jeg maa gaa til Far! Jeg kjender Emmys Ubøjelighed; hun hader mig og viger aldrig.

Men han gjor det ikke! Nej, aldrig gjør han det! Jeg tør ikke fortælle ham det, og dog er dette den eneste Udvej til Frelse.

Han rejste sig endelig og gik ind med et Fortvilelsens Mod, som naar den Skibbrudne styrter sig i Søen.

Du kommer tidlig hjem Idag! — sagde den gamle Greve, da Sønnen traadte ind i hans Værelse, hvor han sad foran et Chatol og skrev. — Er der Noget, du vil mig?

Ja, jeg maa tale med dig om en Sag af stor Vigtighed . . .

Du trænger til Penge sandsynligvis? — sagde Faderen, idet han drejede sig paa den runde Stol og vendte Ansigtet lige imod Sønnen.

Ja, det er baade Penge og noget Andet, som er endnu alvorligere!

Hvad er da det?

Ser du, Far, man er ikke altid saa klog, som man burde være, især naar man er tyve Aar gammel. Og da jeg var i den Alder, begik jeg en Fejl, som stadig forfølger mig, og som nu truer med at knække mig for Resten af Livet.

Men Gud bevares, hvad er det da, du har gjort? — spurgte den Gamle, idet han fæstede sine gjennemborende Blikke paa Sønnen, der stod foran ham bleg og skjælvende.

Jeg . . .

Nu? Hvad er det?

Jeg gik hen og giftede mig.

Giftede dig? Da du var tyve Aar? Taler du i Vildelse? — Han stirrede paa ham som himmelfalden af Forbauselse. — Og dette fortæller du mig først nu?

Svend havde en Følelse, som om han stod for Retten og skulde skrifte en Forbrydelse. Han stammede, og med mange Afbrydelser fik han endelig fortalt den hele Historie. Han endte med at gjentage de Vilkaar, som Emmy havde stillet for at indvilge i Skilsmisse.

Hun har Ret, du er en Pjalt! — tordnede den gamle Greve med et gnistrende Blik. — Og hvad er nu din Hensigt?

At bede dig betale hende denne Sum og kjøbe mig fri.

Jeg, jeg Grev Stefan Brahe, skulde hjælpe min Søn til at udføre en saa lumpen Streg? Er du fra Forstanden? Eller hvordan tør du vove at bede mig om noget Saadant?

Det gjælder min Ære — sagde Svend. — Jeg er næsten forpligtet overfor Lord Wellingtons Datter. Jeg kan ikke længere trække mig tilbage . . .

Fra din lovlige Hustru og fra dit Barn kan du ikke trække dig tilbage. Hvad er dette for Bohemevæsen? Er du bleven smittet af de moderne Idéer, hvorefter man hverken behøver at vise Agtelse for Familjebaand eller Religion?

Du vil altsaa ikke hjælpe mig? — sagde Svend i en klynkende Tone.

Nej, paa den Maade, du ønsker, gjør jeg det aldrig! — og Faderen stod op og begyndte at vandre frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen, idet han vedblev:

Jeg maa sige som en fransk Forfatter, jeg har ikke mer tilovers for det successive Flerkoneri end for det samtidige. Ligesom Flerkoneriet er Orientens Kræftskade, saa er Skilsmissen vore Landes farligste Samfundsonde. Den er et Led i dette oprørske Nedbrydelsesværk, som er Tidens Ulykke. Det er et Særkjende for Demokratiet dette, at man ikke længere skal bøje sig under Orden og Pligt hverken i Stat eller i Familje.

Sønnen pillede med nervøs Iver paa sin Uhrkjæde.

Du vil altsaa ikke hjælpe mig, Far? — spurgte han atter engang.

Jo, jeg skal redde dig! Du har levet i hemmeligt Egteskab under Paaskud af, at du frygtede, jeg skulde gjøre dig arveløs, hvis jeg fik Sandheden at vide. Og hvis du som Kadet havde meddelt mig, at du ønskede at gifte dig med denne Skibsreders Datter, da vilde jeg ganske vist have søgt at hindre dig i din Daarskab ved at true dig med at gjøre dig arveløs. Men du kjender ikke din Far, hvis du et eneste Øjeblik har kunnet tro, at jeg skulde ville støtte dig i at gjøre Noget, som efter mine og alle hæderlige Menneskers Begreber maa kaldes fejgt og æreløst. Din Hustru har arbejdet og opført sig anstændig, altsaa har du ingen Grund til at beklage dig over hende. Du har kun en Ting at gjøre, nemlig at udsone, hvad du har forbrudt, tage Hustru og Barn til dig og aabent vedkjende dig dit Egteskab!

Aldrig! Nej, aldrig! — udbrød Svend.

Faderen fortsatte med urokkelig Bestemthed:

Gjør du, som jeg siger, da skal jeg udbetale dig Halvparten af din Arv, for at du ikke mer skal kunne undskylde dig med, at du ikke har Raad til at leve overensstemmende med din Stand. Men gjør du det ikke, da faar du aldrig en Øre. Tvertimod, jeg agter at bortgive Alt, hvad der ellers vilde tilfalde dig.

Sønnen stod bleg og taus, med et fortvilet Udtryk i de mørke Øjne.

Hvad man har syndet, maa man sone — sluttede den stolte Patricier. — Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan gjenvinde Agtelsen for sig selv og fortjene Andres Agtelse.

Svend havde været forberedt paa Faderens For-

bitrelse; men at han skulde tage det paa denne Maade, var aldrig falden ham ind.

Er dette dit sidste Ord, Far?

Ja!

Sonnen aabnede sagte Døren og forsvandt.

Da Faderen var bleven ene, satte han sig ned og sukkede dybt.

Dette er Arv efter min Kones Mor — tænkte han. — Hun forlod sin Egtefælle, en hæderlig og agtet Mand, og flygtede til Berlin med en Anden. Men Manden rejste efter og hentede hende tilbage. Han sendte hende nogle Maaneder paa en Sygeanstalt for at indbilde Verden, at hun havde været sindssvag. Men Ingen troede paa denne Sygdom. Det er Bedstemorens Letsind og tøjlesløse Lidenskaber, som gaar igjen i min Søn. Efter min Familje har han det ikke. Der kjender man ikke saadanne Eventyr.

Men heldigvis er da min Datter støbt i et ganske andet Metal. Hun er helt igjennem en Brahe, og den Slægt har bestandig foragtet alle plebejiske Tilbøjeligheder, aldrig gaaet paa Akkord med Æren og sat sin Stolthed i at opretholde sit Navns historiske Glans. Hun er en Brahe; paa hende kan jeg stole.

XVII.

Da Eleonora traadte ind i Dagligstuen, kom Tjeneren hende imode med et lidet Sølvbret, hvorpaa der laa et Visitkort.

Hun kastede et hurtigt Blik paa Kortet og befalte: Lad ham komme ind!

Et Minut senere stod Bjorn ligeoverfor hende.

Goddag, Komtesse!

Goddag! — hun rakte ham sin Haand, der skalv, saa han uvilkaarlig maatte mærke det.

Komtessen er saa bleg! Er De ikke frisk?

Aa, jo! — Hun var urolig, men søgte at dække det med en ligegyldig Mine.

Jeg pligter nok at gjøre Undskyldning for min Ubetænksomhed forleden Nat udenfor Amalienborg! — sagde han smilende.

Ja, De skræmte mig virkelig! — svarte hun.

Jeg forstaar det, og derfor beder jeg ydmygst om Tilgivelse! Faar jeg den?

Ja!

Tak! — sagde han med det samme Smil.

De kom og forsvandt som et Lyn — sagde hun. — Vil De ikke sidde ned?

Hun pegte paa en Lænestol; men han blev staaende og hun ligeledes.

Jeg gik som en urolig Aand udenfor Slottet hele Aftenen — fortalte han — Og jeg saa Dem i Fantasien bevæge Dem omkring i de oplyste Sale. Aa, hvor jeg misundte alle dem, som kunde være deroppe i Komtessens Selskab!

Hvilken Idé! — sagde hun.

Jeg var bestemt paa at ville se Dem, naar De rejste hjem, og derfor ventede jeg ved Porten.

Vil De ikke sidde ned? — gjentog hun endnu en Gang.

Nej, jeg kan ikke sidde rolig! — svarte han — Jeg kan i det Hele taget ikke holde ud at gaa saadan. Komtessen maa vel kunne begribe det. De er jo ellers saa forstandig . . . .

Hvad taler De om? Jeg forstaar Dem virkelig ikke. — Hendes Røst skalv.

Om dette ikke at vide med Bestemthed, hvad De egentlig tænker og føler; jeg mener, ligeoverfor mig.

Hun stod taus med nedslagne Øjne; men de buede Læber dirrede i Mundvigerne.

Sig det, og pin mig ikke mer! — bad han med en ejendommelig blød og indsmigrende Stemme, idet han traadte lige ind til hende.

Hun rakte ham Haanden uden endnu at svare og vendte Hovedet halvt bort; men han slog pludselig sine Arme omkring hendes ranke, fine Skikkelse, drog hende ind til sig med en overstrømmende voldsom Lidenskab og kyssede hende talløse Gange over hele Ansigtet.

De holdt hinanden omslyngede i jublende Samfølelse.

Du er min, du er min, Eleonora! — udbrød han. — Ikke sandt, du elsker mig?

Det var lig en kogende Lavine, der strømmede ned over hende og gjorde hende saa fortumlet og forvirret, at hun ikke kunde faa et Ord over sine Læber. Hun lod ham gjøre, hvad han vilde, hørte ikke mer, hvad han sagde, men følte kun en navnløs, aldrig forhen anet Lykke Hvilken stærk Tryghed ved denne Mands Bryst, som stod der ligesaa stø og urokkelig som selve Nordens Fjelde, hvorfra han var kommen!

Pludselig aabnedes Døren bag dem, og den gamle Greve viste sig paa Tærskelen. Han blev staaende som forstenet og glemte at hilse.

Hr. Greve! — Bjørn bukkede lidt forlegent.

Min Herre, jeg maa bede Dem forlade mit Hus — sagde Eleonoras Far — og aldrig mer vise Dem for mine Ojne!

Hr. Greve, maa jeg ikke faa Lov til at forklare mig og bede om Deres Samtykke?

Til hvad?

Til min Forlovelse med Komtessen.

Nej, mange Tak! — svarte hendes Far i en spottende Tone. — Den Ære maa jeg af flere Grunde give Afkald paa.

Gaa! — sagde Eleonora, idet hun vendte sig til Bjørn. — Vi maa tale om det en anden Gang.

Bjørn bukkede først til Greven, som neppe gjengjældte hans Hilsen, og derefter til Datteren.

Han gik.

Det er i Sandhed en Glæde, jeg har af mine

Børn! — udbrød den Gamle. — Man skulde tro, at Verden pludselig stod paa Hovedet. Jeg overrasker dig i en saadan Stilling med en fremmed Mand!

Han er ikke længere nogen Fremmed — svarte Eleonora. — Jeg holder af ham!

Og vil kanske gifte dig med ham? — spurgte Greven i en spydig Tone. — Jo, det manglede bare! Det er ingen daarlig Spekulation, han gjør.

Han er ingen Spekulant! — svarte hun hurtig og med Overbevisningens stærke Harme; thi hun følte, at hans Aands klare Højhed blev krænket og tilsmudset ved denne Mistanke. Bjørns Skjønhedsdyrkelse var ren lig Bønnen i en Kirke, hans Kjærlighed hellig Tilbedelse. — Han har aldrig ofret mine Penge en eneste Tanke, det er jeg vis paa. Han holder af mig for min egen Skyld.

Ja, det indbilder unge Piger sig altid! — udbrød Greven. — Men jeg kjender Menneskene bedre end du og lever heldigvis endnu for at kunne beskytte dig.

Men Bjørns aandige Styrke havde staalsat hendes Sjæl; hans Kraft var bleven hendes.

Ham egter jeg eller ingen Anden! — sagde hun med trodsigt Mod.

Som en mægtig, despotisk Natur havde Grev Brahe altid krævet ubetinget Underkastelse i sit Hjem, og han kunde ikke komme sig af sin Forbauselse ved uventet at opdage, at begge hans Børn havde vovet at gaa deres egne Veje bag hans Ryg.

Glemmer du, hvem du er, at dine Fædre gjennem mange Slægtled har været blandt de Første i Landet? — spurgte han. — Og du skulde nedlade dig til en

Forbindelse med et Menneske, som gjærne kan stamme fra Bonder?

Han kommer fra et Land, hvor der ikke findes nogen Adel — svarte hun. — Han tilhører et Folk, blandt hvem den Dygtigste er den Største.

Saadanne Lande, hvori Pøbelen regjerer, ligger udenfor Kulturen og har ingen Fremtid! — sagde Greven strengt. — Thi Orden og Lydighed er de første Vilkaar for et dannet Samfundsliv. Og denne Mand skal aldrig i Evighed faa min Datter til Egte.

Bjørn er et Geni — sagde hun.

Det hjælper ikke!

Men, kjære Far, du har jo altid før syntes saa godt om ham!

Syntes godt om? Ja, det er noget Andet! Men i Egteskabet er der flere Hensyn at tage. Du ved, jeg holder ikke paa Blandingsracer hverken blandt Mennesker eller Dyr. Livet bestaar ingenlunde af store, rystende Begivenheder, men af Smaating, hvoraf det daglige Velbefindende afhænger. To uensartede Væsner har ikke de samme Vaner og ikke den samme Opfattelse af det sociale Livs Fordringer. Dette fører til daglige Rivninger, og slige Forbindelser ender næsten altid med Skuffelse og Misnøje.

Men Bjørn er ikke i Noget som andre Mennesker! — vovede hun endnu at indvende.

Det gjør det kun endnu værre! — svarte Greven i samme Tone. — I fornemme Slægter taales ingen Afvigelse fra Regelen.

Middagen er færdig! — meldte Tjeneren og slog Døren op.

XIX.

Svend Brahe kom vandrende hurtig opover Nygade med Hænderne dybt ned i Frakkelommerne og seende ud for sig uden at bemærke, om det var Fremmede eller Bekjendte, som strøg ham forbi. Folderne omkring Munden var endnu dybere, Ansigtets Udtryk uroligt og forpint.

Han standsede pludselig og saa sig om. Jo, han havde gaaet lidt for langt op i Gaden; men det var heldigt; thi han fik pludselig Øje paa sin Far, som han nødig vilde have mødt netop nu og netop i denne Port.

Den gamle Greve steg op i en Vogn og kjørte bort, mens Sønnen gik ind i samme Hus, hvorfra Faderen var kommen ud. Han steg to Trapper op og bankede paa en Dør, hvorpaa et hvidt Porcelænsskilt med »*Niels Garben. Overretssagfører.*«

I det første Værelse stod to unge Kontorister ligeoverfor hinanden ved en høj Pult; men idet han nævnte sit Navn, kom Garben selv ud fra det tilstødende Rum.

Vær saa god, træd indenfor, Hr. Greve! — sagde han og lukkede Døren efter sig.

Det var et temmelig mørkt Rum med et eneste Vindue ud til den trange Gade, og hvis Bohave kun bestod af et stort Skrivebord og et Par Stole.

Din Far har netop forladt mig — sagde han, da de Begge havde sat sig.

Svend:

Jeg saa ham i Gaden, og jeg er meget glad over, at jeg ikke traf ham her.

Garben:

Det kan jeg forstaa. Det lader til, at der er temmelig stærke Rivninger i dit Hjem.

Talte han om det?

Ja, det var netop Grunden til, at han søgte mig!

Hvad agter han at gjøre? — spurgte Svend ivrig.

Han gjentog bare, hvad han allerede har sagt til dig selv. Han vil ikke udbetale noget Forskud paa Arven, hvis du ikke samtykker i at tage din Hustru til dig og opgive Tanken paa den Anden.

Det er umuligt! Det kan du vel forstaa efter Alt, hvad jeg har anbetroet dig.

Garben smilte saa smaat, idet han svarte:

Du har oftere vist mig den Ære at anbetro mig, at du var dødelig forelsket. Men efter en kort Tids Forløb gik det jo altid over.

Før var det kun Tidsfordriv — sagde Svend — men denne Gang er det virkelig Alvor. Lord Wellingtons tager det ogsaa selv paa en Maade, som gjør, at jeg umulig kan trække mig tilbage. Det er en Æressag.

Din Far finder imidlertid, at din Ære netop binder dig til din Kone og til dit Barn.

Svend blev utaalmodig og svarte hurtig:

Far er gammel og har glemt, hvad det vil sige at være halvt vanvittig af Kjærlighed.

Garben spurgte i en ganske nøgtern og tør Tone:

Hvad agter du da egentlig at gjøre?

Jeg maa skaffe Penge — svarte Svend hurtig — og ordne Sagen uden Fars Indblanding. Du maa laane mig Pengene imod høje Renter!

Flere hundrede tusend Kroner? — udbrød Niels Garben ganske forfærdet. — Men hvordan skulde det kunne ske, efterat Greven netop har erklæret, at han vil gjøre dig arveløs, hvis du forskyder din Kone for at gifte dig med en Anden?

Svend med mørkt Udtryk:

Jeg forstaar, at det er vanskeligt, naar jeg ikke kan stille nogen Sikkerhed; men hvad i al Verden skal jeg da gjøre? Du har hjulpet mig i saa mange Aar, saa du maa virkelig ikke svigte mig nu, naar Hovedslaget skal staa!

Du skylder allerede meget betydelige Summer paa din Arv — svarte Garben — mer end du sandsynligvis selv aner, og derfor er det lige vigtigt for os Begge, at denne Sag ordnes.

Haaber du da at kunne faa overtalt Far?

Nej, du ved jo, at Greven aldrig taaler Modsigelse! Hvad han har bestemt, det sker. Altsaa vilde det være til ingen Nytte at indlade sig paa nogen Strid med ham. Og det gjør mig saa meget mer ondt, som hans Misfornøjelse med dig ogsaa virker paa hans Forhold til Komtessen.

Hvordan det?

Jo, han har taget den Bestemmelse, at han

ikke vil give hende nogen Kapital. Han vil indsætte hendes Arv i Overformynderiet og sikre hende en Rente for Livstid.

Men hvorfor skal da dette ske? — spurgte Svend — Hun har jo Intet at gjøre med min Historie.

Han vilde skjærme hende imod Egteskabsspekulanter og fattige Testamentjægere — sagde han. — Og mine Indvendinger var til ingensomhelst Nytte.

Spekulanter? — udbrød Svend — Ah, nu forstaar jeg! Eleonora havde Igaar Besøg af en Person, som Far ikke ønsker, hun skal se, og som han simpelthen viste Døren. Og det er sandsynligvis til Straf for hendes Ulydighed, at han vil gjøre dette.

Garben trommede paa Bordet med sine korte, tykke Fingre og kom i en ophidset Stemning, da de begyndte at tale om Eleonora. Ogsaa hun havde flere Gange henvendt sig til ham, naar hendes Maanedspenge ikke strakte til. Og at betjene hende var den største Fest i hans Liv. Dertil kom, at han netop i disse Dage havde den løbske Fantasihest jagende omkring i Hjærnen værre end nogensinde. Hun var hans trolovede Brud, og han gik med løftet Hoved, stolt og mægtig. Han var i Besiddelse af hele hendes Formue. som under hans Behandling skulde voxe til Millioner. Hvilken Forfærdelse derfor, da hendes Far netop Idag anbetroede ham, at hendes Arv skulde baandlægges! Garben havde en Fornemmelse, som om det var hans egen, lovlige Ejendom, der skulde fraroves ham, og han havde strax besluttet at ville hindre Planens Udførelse.

Hvis jeg var dig, vilde jeg raadspørge en Læge

— sagde han. — Jeg frygter nemlig, at din gamle Far er bleven sløv eller sindssyg.

Svend skvat op og spurgte overrasket:

Men hvordan i al Verden har du faaet den Idé?

Man berøver ikke sine Børn deres lovlige Arv uden at være utilregnelig — sagde Sagføreren med stor Bestemthed — Dig stiller han Vilkaar, som det er umuligt at gaa ind paa, og Komtessens Penge skal sættes i Overformynderiet! Hvis jeg var dig, da vilde jeg virkelig raadspørge en Læge — gjentog han endnu engang.

Hvad skulde han gjøre?

Erklære Greven for utilregnelig, faa ham indlagt til Iagttagelse paa Hospitalet. Saa vindes der ialtfald nogen Tid til at lægge Planer og tage de nødvendige Forholdsregler.

Svend blev uhyggelig tilmode.

Dette var en rædsom Fristelse.

Han følte, han stod overfor en ond Magt, som bød ham Frelsen gjennem Fortabelsen af det Bedste i hans Natur. Men Garben havde jo altid vist sig som en retskaffen Mand, og Svend kunde ikke komme sig af sin Forbauselse over at høre netop ham fremsætte et saadant Forslag. Og da han saa paa Garben, forekom det ham, som om denne pludselig havde faaet et ganske andet Ansigt. Det var, som om han sad fast i et Syn og stirrede paa Noget langt borte.

Mon Garben havde drukket for meget? Nej, det plejede han jo aldrig, og desuden var hans Tankeudvikling ganske klar.

Det kan umulig lade sig gjøre — svarte Svend

efter nogle Ojeblikkes Betænkning. — Med Fars Forstand er der saamænd Intet ivejen.

Sindssygdom ytrer sig paa tusend forskjellige Maader — svarte Garben. — En af vore Slægtninge sad paa Hospitalet i mange Aar, fordi han vilde forurette sine Børn til Fordel for Fremmede. Det var hans Galskab, noget Andet havde der aldrig fejlet ham. Men da han paa Grund af sit Ophold i Anstalten blev erklæret umyndig, blev Formuen paa den Maade frelst for hans Nærmeste.

Dette er et farligt Middel, meget farligt! — mumlede Svend eftertænksomt.

Jeg skal gjærne kjøre ud og tale med Huslægen, hvis du selv finder, det er pinligt at gjøre det.

Wedel er ikke længere vor Huslæge — fortalte Svend. — Far paastod nemlig, at han ikke havde forstaaet Mors Sygdom og selvfølgelig havde behandlet hende galt, hvad der ogsaa viste sig ved Obduktionen. Derfor fik Wedel Afsked. Det er nu to Aar siden, og senere har vi ikke behøvet nogen Læge, da ingen af os har været syge.

Men naar Dr. Wedel engang har kjendt din Far, saa er jo det nok — svarte Garben. — Jeg skal forklare ham den hele Sag, og saa faar han selv afgjøre, om han kan give en Attest eller ej.

Tror du virkelig? — Svend begyndte at vakle.

Ja, det tror jeg ganske sikkert! Her er altfor meget, som staar paa Spil, til at man ikke burde forsøge de yderste Midler.

Skulde du ville spørge Lægen?

Ja, jeg skal opsøge ham strax, og senere skal du faa høre fra mig! Men hvis Planen lykkes, maa du

aldrig nævne til din Søster, at jeg har hjulpet dig. Og det vilde næsten være bedst, om hun var ude af Huset.

Svend:

Hun plejer at besøge Baronesse Rosenkrantz hver Lørdag Aften, og formodentlig gaar hun did Idag ogsaa.

Garben:

Det var heldigt. Her er ikke et Øjeblik at tabe. Skal det ske, maa det ske strax!

De hilste uden at se paa hinanden, Begge lige blege, nervøse og urolige.

Strax efter kjørte Niels Garben ud til et nyt Hus paa Nørre Boulevard. Idet han steg op af Trappen, tænkte han:

Doktoren græmmer sig vel over den Ydmygelse, han har lidt ved at blive afskediget som Huslæge, og han vil sandsynligvis hellere end gjærne tro, hvad jeg fortæller.

Han fik strax Indtrædelse til Lægen, som netop stod ifærd med at gaa ud i Praxis.

Goddag, Hr. Sagfører! Vær saa god, træd nærmere!

Han førte Garben ind i sit Modtagelsesværelse, et lunt og hyggeligt Rum med Tæppe paa Gulvet og lave, tyrkiske Lænestole og Sofaer, mørke, uldne Gardiner for Vinduerne og et stort Egetræs Skrivebord midt paa Gulvet.

Han lukkede Døren efter sig og sagde:

Tør jeg spørge, hvormed jeg kan være til Tjeneste?

De satte sig ligeoverfor hinanden ved Skrivebordet, og Lægens røde Ansigt med den klumpede Næse, der stod som en Hummerklo over det korte, graa Skæg, fik Garbens graalige Bleghed til at fremtræde endnu stærkere.

Jeg kommer ikke i eget Ærind — sagde han. — Det er fra Grev Brahes.

Lægen spidsede Øren.

Jeg har staaet i venskabeligt Forhold til denne Familje fra min Barndom af, og derfor har jeg paataget mig at gaa herop for at bede om Doktorens Raad og Hjælp i en meget pinlig Sag. Det gjælder den gamle Greve.

Hvis det er ham, som er syg, saa ønsker han vist ikke at se mig!

Jeg tror ikke, hans Vilje bør tages i Betragtning — svarte Garben. — Eller at man i det Hele taget kan lægge nogen Vægt paa hans Dom.

Nej, hans Meninger er ofte temmelig ensidige — indrømmede Lægen med Glæde. — Det er den ufejlbarlige Pave, som skal afgive sit Skjøn selv overfor Fagmænd.

Garben nikkede med Hovedet.

Netop! Og hans Egensind og Tyranni har nu naaet en saadan Højde, at man virkelig bør skride ind, for at han ikke ganske skal ødelægge sine Børn.

Er da ikke Forholdet mellem ham og Børnene meget godt? Det troede jeg dog.

Aa nej, det er nok langt mindre end godt; men de er saa fine, at de søger at dække over det, for at ingen Fremmede skal faa se Misforholdet. Komtessen er et yndigt Menneske, og det er i Særdeleshed

hende, som lider frygtelig under hans Tyranni. Han nægter hende at omgaaes hendes bedste Venner, saaledes at hun maa skrive til Personer, som hun har kjendt i flere Aar, og bede dem om ikke at komme derned, da hun frygter for, at hendes Far kan kaste dem paa Døren.

Det forbauser mig — sagde Doktor Wedel; — thi Greven er jo ellers en fuldendt Verdensmand. Han maa jo være bleven gal.

Ja, det er jo det, jeg siger! — udbrød Garben ivrig. — Han maa være gal, der er ingen Tvil om det. Og det er netop derfor, jeg kommer op for at bede Doktoren om at udtale sin Mening og kanske i fornødent Fald give en Attest for det.

Sagføreren mener? — spurgte Lægen, som blev synlig overrasket.

Jeg mener, at han burde indlægges paa Hospitalet.

Aa, det gaar nu ikke saa let — sagde Wedel — skjøndt der visselig kan være adskillige Sindssygetegn i, hvad De fortæller. Hans Mistænksomhed, Trættekjærhed, Tyranni og Egoisme . . . .

Men det Vigtigste har jeg endnu ikke fortalt Dem — sagde Garben — nemlig om hans Gjærrighed . . .

Gjærrighed? Jeg troede ellers, han var meget velgjørende og rundhaandet.

Ja før, men ikke nu længere! Han skjænder paa sin Datter, fordi hun er saa elskværdig at hjælpe de Fattige, og for at straffe hende for hendes kjærlige Hjærte har han bestemt, at hendes Arv skal baandlægges i Overformynderiet. Han hader hende, fordi hun er god og barmhjærtig imod sine Medmennesker.

Ja, hvad Sagføreren der fortæller er højst mistænkeligt — syntes Lægen. — Specielt naar man tager Hensyn til, at han før i Tiden var ganske det Modsatte, naar det gjaldt Pengesager.

Og Sønnen vil han nok helst ikke give Noget. Han har nemlig tilbudt ham et betydeligt Forskud i hans Arv, men paa et Vilkaar, som det er aldeles umuligt for den unge Greve at gaa ind paa.

Hvad er da det?

Ak, det er af den Beskaffenhed, at det kan ikke engang omtales. Det er det rene Vanvid. Han gjør kun dette Forslag for at finde en Undskyldning for ikke at efterlade Sønnen en Øre. Han vil give bort Formuen til en Anden.

Ja, dette er højst mistænksomt! — gjentog Lægen endnu engang. — Jeg skulde fristes til at tro, at den Gamle lider af Paranoja, en Art Sindssygdom, som udvikler sig meget langsomt, men sikkert, og som i ni af ti Tilfælde er uhelbredelig.

Garben drev paa:

Man kan ikke vide, i hvilket Øjeblik et Menneske, der har saa forrykte Idéer, kan blive rasende og overfalde sine Børn. Og dette burde forebygges, jo før des heller.

Ja, det vilde vel kanske være det forsigtigste at lade ham undersøge af Fagmænd — sagde Lægen. — Skade kan det jo i alle Tilfælde ikke.

Men det maatte ske strax — sagde den Anden endnu engang — for Imorgen kan han have foræret bort Alt, hvad han ejer, eller taget andre Bestemmelser for at ruinere sine Børn. Og Komtessen er i Livsfare derhjemme hver eneste Dag.

Børnene ønsker det altsaa? — spurgte Lægen.

Ja, jeg har netop talt med Sønnen og lovet ham at søge Deres Hjælp. Men efter hans Mening burde Datteren helst ikke vide Noget om det, inden det var skeet, for hun kunde ellers faa Skrupler og ikke nænne at paatage sig Ansvaret.

Doktoren trak ud en Skuffe, tog et Papir, hvorpaa hans eget Navn og Adresse og skrev:

Grev Stefan Brahe, født 1826, bedes indlagt paa Hospitalet paa Grund af Sindssygdom som farlig for sine Omgivelser, eventuelt ved Politiets Hjælp.

G. Wedel.
Dr. med.

Kjøbenhavn, 6. Marts 189.

Ønsker Sagforeren, at jeg selv skal sende dette op paa Hospitalet? — spurgte han.

Nej, det er bedst, jeg afleverer den selv — sagde Garben — for at være sikker paa, at Ordren bliver udfort ojeblikkelig

Lægen fulgte ham til Døren og hilste høflig.

Med Seddelen i Lommen kjørte Garben triumferende afsted til Hospitalet. Han talte kun nogle faa Ord med Overlægen, som ikke havde nogen Grund til at betvile sin Kollegas Evne til at bedømme den Syge.

Det kan ske Iaften mellem Klokken otte og ni — sagde han, idet han paa staaende Fod underskrev en Ordre, som oversendtes til Kontoret.

Dermed var Sagen i Orden.

Da Garben kom hjem, skrev han et Brev saalydende:

Kjære Svend!

Jeg har opfyldt mit Løfte, og Doktor Wedel viste sig at dele min Mening angaaende din Fars Sindstilstand. Iaften mellem Klokken otte og ni bliver han afhentet til Hospitalet, hvor han maa opholde sig den første Maaned til Iagttagelse. Sørg endelig for, at din Søster er ude af Huset Iaften! Jeg raader dig ogsaa til snarest muligt at ansøge om, at din Far maa blive erklæret umyndig, hvorved han tvinges til at skifte med sine Børn.

Jeg forbliver din hengivne Ven

Niels Garben.

Han sendte Brevet afsted med Befaling til kun at overrække det i Grev Svend Brahes egne Hænder.

I de følgende Timer var Garben et Bytte for den mest febrilske Ophidselse. Han røgte Cigaretter og drak det ene Glas Champagnekognak efter det Andet.

Hvad han ikke er nu, kan han blive — tænkte han. — Mange bliver sindssyge bare ved at mistænkes derfor. Og skulde dette hænde, da er vi frelste.

Hans smaa, blanke Øjne glinsede, som om han var beruset.

Hvad gjør det, om denne gamle Mand sidder

indestængt i en eller anden Anstalt for Resten af sit Liv? Han kan jo have det meget godt der! — Mens Eleonora og jeg . . . . mens Svend, Eleonora og jeg . . . .

Han gned sig i Hænderne af Fryd, fordi han indbildte sig at have hindret sin Brud fra at blive ruineret af en haard og tyrannisk Far.

XX.

Det var Aften. Gasblussene blafrede i den stærke Vind, Regn og Sne fog op gjennem Gaderne, som begyndte at blive tomme, mens Butikkerne en efter en lukkedes.

En Droske holdt stille udenfor Politistationen i Store Kongensgade. Indeni sad der tre Mænd, hvoraf den Ene sprang ud og traadte ind i Kontoret.

Jeg kommer fra Overlægen paa Hospitalet for at anmode om Politiets Hjælp for at hente en Sindssyg — forklarte han, idet han fremviste et Kort.

Assistenten er netop gaaet ud — svarte en Overbetjent — og jeg kan for Øjeblikket ikke forlade Kontoret. Men jeg skal sætte en af Betjentene til Deres Raadighed.

Ledsaget af denne Betjent gik den unge Læge atter ud, steg ind i Vognen, som kjørte videre, og standsede foran Grev Brahes Hus paa St. Annæ Plads.

En ung, mørkhaaret Mand drev urolig frem og tilbage mellem de bladløse Træer midt paa Pladsen Det var Svend Brahe.

Dette gaar aldrig! — tænkte han. — Man kan da

umulig berøve en Mand hans Frihed og erklære ham for sindssyg, hvis han ikke er det — ikke her i Landet ialtfald, og ikke i vort Aarhundrede . . .

Bare en Maaneds Indespærring . . . Umyndiggjørelse . . . saa vilde jeg strax kunne betale, hvad Emmy fordrer, og gifte mig igjen.

Men det gaar ikke! Det gaar ikke! Det vilde jo være en Forbrydelse, javist, en lumpen Forbrydelse!

Men forresten ved jeg jo, at ingen Læge i vor Tid skulde vove at erklære en Mand for sindssyg, hvis han ikke virkelig var det. Hvorfor skulde Lægen ville udsætte sit Navn og Rygte ved en saa farlig Spøg?

Men kanske Fars mærkværdige Forslag til mig og hans Halsstarrighed virkelig er Tegn paa Sindssygdom? Det maa da Lægen selv bære Ansvaret for og ikke jeg. Jeg er ikke Fagmand og har aldrig studeret den Slags Spørgsmaal.

Der standser en Vogn!

Fire Mænd stiger ud!

Den Ene er en Politibetjent!

Skulde dette Utrolige da virkelig kunne ske?

Vognen blev staaende udenfor Porten, som om den ventede paa de hemmelighedsfulde Mænds Tilbagekomst, og Svend Brahe holdt sig imidlertid i Nærheden for at se, hvad der nu vilde ske.

Der blev ringet paa Grev Brahes Dør, som strax aabnedes, og Lægen. som anførte, leverte sit Visitkort og bad om at faa tale med Husets Herre.

Pigen kom tilbage efter nogle Minutters Forløb og lod de Fremmede træde ind. Lægen bad sine Ledsagere om forelobig at vente i Entréen, mens han

lod Døren staa aaben, saaledes at de kunde se og høre Alt, hvad der foregik i Dagligstuen.

Er det Grev Brahe, som jeg har den Ære at tale med?

Ja! — den Tiltalte rejste sig fra Sofaen, hvorpaa han havde siddet og læst Aftennummeret af »Berlingske Tidende«. Han saa paa den fremmede Herres Visitkort og sagde:

De er Assistent paa Hospitalet, ser jeg? Tør jeg spørge, hvad De ønsker?

Jeg kommer for at bede Greven om at have den Godhed at følge med os — sagde Lægen med fast Stemme og en lidt overlegen Mine, som strax mishagede.

Følge med? — udbrød Greven forbauset. — Hvorhen? Til hvem?

Til Hospitalet. De er syg, og Deres Familje har ønsket, at De skulde indlægges.

Greven blev mer og mer forbauset.

Syg? Jeg syg? Er De afsindig? Jeg er fuldkommen rask baade paa Legeme og Sjæl. Hvad skulde der være ivejen? Hvad er det for en Sygdom, jeg skulde lide af?

Sindssygdom — oplyste Doktoren. — Og De bør helst følge os med det Gode. — Han saa ud i Forstuen som for at betegne, at han havde Hjælp til at udføre sin Trusel, saafremt Greven gjorde Indvending.

Ellers tager De mig kanske med Magt? — sagde Husets Herre med et vantro Smil. — Nej, ved De hvad, denne Spøg er temmelig uforskammet. Jeg befaler Dem at forlade min Bolig øjeblikkelig!

Han ringte i det Samme, og Stuepigen, der var

bleven nysgjerrig ved at se Politibetjenten, og som af den Grund havde holdt sig i Spisestuen, traadte hurtig ind.

Bed min Søn komme hid! — befalte han.

Greven har ikke været hjemme siden Middag — svarte hun.

Sig da til Per, at han skal komme ind! —

Per var Tjeneren.

Han er heller ikke hjemme. Han har netop fulgt Komtessen bort til Baronesse Rosenkrantz.

For en Ulykke! Jeg staar altsaa ganske værgeløs! — udbrød den gamle Mand fortvilet. — Man siger, jeg er gal!

Greven gal? Gud bevares, hvem vover at beskylde Greven for saadant? — udbrød Pigen med vidt opspilte Øjne.

Gaa ud! — befalte Lægen hende med en bydende Haandbevægelse. — Den Sag forstaar De Dem ikke paa.

Hun blev ræd og forsvandt.

Tør jeg bede Dem vise mig den Ordre, hvori Øvrigheden befaler min Paagribelse! — sagde Greven. — Da jeg selv har været Dommer, kjender jeg heldigvis Landets Love og ved, at Ingen kan berøve sin Medborger Friheden uden med Øvrighedens Samtykke.

Jeg er ikke i Besiddelse af nogen saadan Ordre — svarte Doktoren, som virkelig troede, at han stod overfor en Sindssyg. — Men De skal ikke destomindre indlægges paa Hospitalet. Og denne Betjent er tilstede for at tvinge Dem, hvis De ikke følger med uden Modstand.

Jeg agter ikke at gaa med Dem — svarte Greven bestemt. — Dette er en fræk Krænkelse af min Frihed, et forbryderisk Overfald!

Lægen blev utaalmodig. Han vendte sig til Politibetjenten, som stod i den aabne Dør, og skreg højt:

Træk Deres Skilt frem og vis ham det! Grib ham!

Grev Brahe vidste, at man aldrig kunde gjøre Modstand overfor Politiet, og at det bedste Bevis paa hans normale Tilstand vilde være, at han trods Alt beholdt sin Fatning og tog Sagen med Ro.

Kom mig ikke nær! Vov ikke at røre mig! — — sagde han med en Værdighed, der uvilkaarlig vakte Respekt, saa Betjenten standsede. — Bring mig min Frakke og min Hat, som hænger derude! Jeg følger med frivillig. Men jeg tager Eder Alle til Vidne paa, at jeg her kun giver efter for at undgaa personlig Vold, og at jeg senere vil kræve alle Deltagerne i dette Overfald straffede efter Loven.

Efterat have trukket Yderfrakken paa sig tog han sin Hat og gik selv foran ned ad Trappen. Med Undtagelse af Politibetjenten, som vandrede hjem til sin Station, tog Alle Plads i Vognen og kjørte bort.

Da Svend Brahe havde seet Faderen rejse afsted, skyndte han sig ind i Huset, op paa sit Værelse og pakkede i Hast nogle Klæder i en Haandkuffert. Han kunde ikke sove i Ro under dette Tag, ikke staa Ansigt til Ansigt med sin Søster og svare paa hendes forfærdede Spørgsmaal, han blev jaget af ond Samvittighed og følte sig hvileløs som en Forbryder. Han vilde over til Kristianshavn, ligge i

Hotel, ja kanske helst rejse bort fra Kjøbenhavn i de førstkommende Dage.

Imidlertid var Vognen kjørt op gjennem Gaderne og standsede udenfor en stor, imponerende Bygning, hvis brede Porte øjeblikkelig aabnedes. Den kjørte videre ind i en firkantet Gaard, omringet af høje Mure. Ligeoverfor det almindelige Hospital laa et afsondret, to Etages Hus, paa hvis Dør Lægen bankede. Fangen førtes ind, opad en Trappe og videre gjennem en Gang med Døre til begge Sider. Overalt var der tykke Matter og Tæpper for at dæmpe Lyden af de uhyggelige Hyl, som af og til gjenlød i Nattens Stilhed.

Endelig stod man ved Maalet: en smal Celle med et Vindue øverst under Taget, mens Bohavet kun bestod af to Stole, et Bord og en smal Seng, opstillet midt paa Gulvet som en Ligkiste, og med hemmelige Reb til i fornødent Fald at binde den Rasende. Det Hele gjorde Indtryk af en almindelig Tvangscelle.

Den gamle Mand spurgte sig selv, om han ikke vandrede i en ond Drøm? Og dog forsøgte han at tale rolig:

Tør jeg anmode Dem om at bede Overlægen komme herind?

Nej, Dr. Smith er aldrig tilstede paa denne Tid!

Saa kald paa Inspektoren!

Hans Kontortid er ogsaa forbi.

Ah . . . saa!

Forresten har De jo Alt, hvad De behøver — sagde den unge Læge kort, hvorefter han vendte sig

til de to Betjente: Sørg for, at Greven kommer til Sengs! — befalte han og gik derefter bort uden at sige Godnat.

Jeg er vant til at hjælpe mig selv — sagde Fangen, idet han langsomt trak Klæderne af og lagde sig i Sengen.

Den ene af Betjentene saa sporgende paa den Anden. Man behøver vel ikke at binde ham?

Aa nej, han ser ikke farlig ud!

Og de gik.

XXI.

Eleonora sad i Lindemands Hotel hos sin Tante, hvor hun var fast Gjæst hver Lordag Aften.

Aage var endnu ikke kommen, da Bjørn traadte ind. —

Det er da morsomt, at De ikke svigter os! — udbrød Værtinden. — De er vel saa optaget, at det snart er et altfor ubeskedent Forlangende at bede Dem sidde her alene med os.

Nej, jeg forsikrer Baronessen, at disse Aftener er de hyggeligste, jeg tilbringer i Kjobenhavn! — svarte han i en Tone, som ikke tillod nogen Tvil om Sandheden af hans Ord.

Idet Værtinden gik ind i det tilstødende Værelse for at hente en Bog, hviskede Eleonora hurtig:

Fik du mit Brev?

Ja, jeg har det her! — svarte Bjørn med Haanden paa Hjærtet.

Baronen kom senere, og den lille Kreds sad sammen i flere Timer, drak The, læste højt og talte om Hovedstadens sidste Nyheder.

Men hendes Øjne stod fast i hans.

Da Klokken var henved ti, blev der meldt, at Komtesse Brahes Vogn ventede.

Bjørn sagde Farvel paa samme Tid, og de fulgtes ned af Trappen.

Da de stod i Portrummet, gav hun ham et Vink til at følge efter hende ind i Vognen og sagde:

Lad Kusken kjøre lidt omkring i Gaderne, for at vi kan tale sammen!

Udover Østerbro og Strandvejen! — raabte Bjørn til Kusken. — Vi skal senere sige Dem, hvor De skal standse.

Han satte sig ved hendes Side, lukkede Vogndøren og trak Glasvinduet op.

Dermed kjørte de.

Tak, fordi du skrev til mig, at jeg skulde komme Iaften! — begyndte han. — Jeg tænkte, kanske din Far havde forbudt dig at se mig igjen.

Det har han ogsaa — svarte hun

Men du gjør det alligevel? — spurgte han med et lykkeligt Smil.

Ja, Far giver aldrig efter i Noget. Altsaa kunde jeg ikke gaa og vente paa det.

Og du giver heller ikke efter?

Nej, jeg heller ikke! Vi har lidt af den samme Karakter. Vi er lige halsstarrige begge To. Det ligger til Braherne.

Saa kan jeg altsaa stole paa dig for Fremtiden, du min fagre, herlige Eleonora! — udbrød han, idet han tog hende i sine Arme.

Ja, det kan du sikkert! — sagde hun. — Jeg

befalte Tjeneren at sende en Vogn, men ikke selv følge med; for jeg vilde tale med dig uforstyrret.

For at sige mig dette og berolige mig?

Ja, jeg vilde sige dig, at jeg er din for bestandig, og at ingen Magt paa Jorden skal faa rive dig fra mig.

Efter flere Minutters Taushed, fortsatte hun:

Jeg vilde ønske, at vi nu kunde kjøre ud i den vide Verden, lige ned til Italien eller Afrika og aldrig komme tilbage!

Havde du virkelig Mod til det? — spurgte han overrasket og lidt tvilende. — Kunde du virkelig bryde med Slægt og Venner for min Skyld?

Ja, jeg har Mod til Alt! — svarte hun stærkt og klart.

Da vilde jeg ogsaa ønske, vi var paa Vejen! — sagde han.

Lad os gjøre det! — bad hun.

Han svarte lidt nølende:

Men mit Skuespil? Glemmer du det?

Er det da ganske nødvendigt, at du er tilstede, naar det skal opføres?

Det er baade nødvendigt og ikke nødvendigt! — svarte han. — Du kan vel forstaa, at jeg har megen Lyst til at se det, siden det er første Gang. Og desuden er det altid en stor Hjælp for Skuespillerne, naar de kan prøve under Forfatterens Vejledning.

Lad os da vente! — sagde hun med et Suk. — Men jeg vilde helst have rejst Imorgen.

Om en Maaned kan det ske! — sagde han.

Hun:

Saa skal det ogsaa ganske bestemt ske om en Maaned!

En ny, lang Pause.

Derefter:

Eleonora, du ved vel, at jeg er fattig, og at du maa føre et tarveligt Liv som min Hustru? Har du Mod til at give Afkald paa al den Luxus, som du er vant til?

Ja, jeg har! — svarte hun. — Far bliver naturligvis saa forbitret, at han gjør mig arveløs. Men saa kan du jo indbilde dig, at du virkelig har fundet mig i Saharas Ørken uden anden Ejendom end min Skjønhed, saaledes som du engang ønskede . . .

Eleonora! Eleonora! Eleonora! — jublede han saa styrtende glad som en ung Gut, og han var for glad til at finde flere Ord. Men der var over hans Væsen en tindrende Sejrsstyrke, Erobrerens, som har vundet et Kongerige.

De var imidlertid komne langt udover Strandvejen. Vognhjulene knirkede i den kramme Sne, mens Vinden var stilnet af, og Himlen hvælvede sig over dem med Myriader af Stjerner, Guld i dybeste Blaat. Langsmed Jordens Flade saaes hist og her nogle spredte, sorte Punkter; det var Huse med Trægrupper omkring. Søen laa lænket under tommetyk Is. Men enkelte røde og blaa Lanterner lyste i lange Afstande over til Sverige.

Nu maa vi hjem! — sagde hun pludselig — Det er vist meget sent. Giv Kusken Ordre til at vende!

Da de var komne tilbage til Byen og drejede

ind paa St. Annæ Plads, saa de, at Lysene var slukkede i alle Huse undtagen i Grev Brahes.

Hvad kan det betyde? — udbrød hun. — Mon Far er oppe for at vente paa mig? Bliv siddende i Vognen! — befalte hun. — Jeg er bange for, Nogen skal faa se dig, hvis du stiger ud!

Eleonora gik ind i Huset, og Vognen kjørte videre.

XXII.

Hvad er det, De siger, er Far bleven bragt paa Hospitalet? — udbrød Eleonora forfærdet, idet Pigen hjalp hende Kaaben af ude i Forstuen.

Ja! — svarte Lena — Her kom fire Mænd for at hente ham. De sagde, han var sindssyg.

Det er umuligt! — gjentog Eleonora med stigende Forbauselse. — De narrer mig. Eller ogsaa har det Hele været en Spøg.

Ak, nej, nej! Greven vilde i Begyndelsen ikke gaa med dem. Men tilsidst maatte han vige for Overmagten, og her var jo ingen Mand i Huset til Hjælp. Per havde fulgt Komtessen og var endnu ikke kommen tilbage.

Men var der da hændt Noget, siden jeg gik bort?

Nej, ikke det mindste, saa vidt jeg ved!

Havde Far intet Anfald? Var han ganske som ellers?

Ja!

Og Grev Svend?

Han var ikke tilstede. Han har ikke været hjemme siden Middag.

Nu maa han være kommen. Gaa ind i hans Værelse og hent ham!

Pigen gik, men kom strax efter tilbage og meldte:

Greven er ikke derinde; men paa hans Skrivebord laa et Brev til Komtessen.

Eleonora aabnede det hurtig, i stærk Spænding, og læste:

Kjære Søster!

Far blev Iaften pludselig syg, i hvilken Anledning en Læge maatte raadspørges, og denne mente, at Far øjeblikkelig burde indlægges paa Hospitalet, da han troede at opdage bestemte Tegn paa Sindsforvirring. For at undgaa mulige Farer for hans Omgivelser var det forsigtigst, at denne Forholdsregel toges øjeblikkelig. Far er altsaa nu paa Hospitalet, og vi maa afvente Resultatet af Lægernes Undersøgelser. Da Historien er meget pinlig, vil jeg helst rejse bort nogle Dage, og det samme synes jeg ubetinget, at du burde gjøre. Tag ud paa Landet til en eller anden af dine Veninder, og naar jeg kommer tilbage til Kjøbenhavn, skal jeg strax skrive til dig og fortælle, hvorledes Sagerne udvikler sig.

Svend.«

Der stod ingen Adresse.

Jeg tror det ikke! Nej, Far er ikke gal! — gjentog Eleonora. — Der har aldrig været det mindste Tegn paa det i hans Opførsel, og det ligger heller ikke i Slægten. Han var fuldstændig rask, da jeg gik hjemmefra Klokken syv.

Hendes første Indskydelse var at vende tilbage til Tanten for at søge Raad og Hjælp; men hun opgav

snart Idéen, thi hun vidste, at det vilde være umuligt at faa Indtrædelse i Hospitalet paa denne Tid af Døgnet.

Eleonora kastede sig paa Sengen fuldt paaklædt og blev liggende saaledes den hele Nat uden at kunne sove. Hun følte sig overbevist om, at hendes Far var bleven Offer for en Forbrydelse; men hvem var den Skyldige, og hvad havde voldt det? Hvem kunde have Fordel af, at Faderen blev erklæret for utilregnelig?

Hun vægrede sig ved at svare, og dog laa det snublende nær at tænke paa Broderen, hvis pludselige Bortrejse ogsaa forekom hende mistænkelig.

Hvad vilde været naturligere, end at han var bleven hjemme for mundtlig at meddele sin Søster, hvad der var skeet? Ja, han burde jo strax være gaaet hen til Tanten for at fortælle det.

At det ikke hang rigtig sammen med denne Sindssygehistorie, derpaa var hun fuldstændig sikker.

Gid Timerne vilde gaa hurtig, gid det var Dag!

Den følgende Morgen traadte en ældre Mand med spidse Ansigtstræk og Guldbriller ind i Grev Brahes Celle.

Godmorgen, Herr Greve! Nu, hvordan har De det?

Tak, der fejler mig aldeles Intet! — svarte han med fuldstændig Ligevægt. — Jeg har aldrig lidt af nogen Hjærnesygdom. Det er ganske imod min Vilje og kun for at undgaa et voldeligt Angreb paa min Person, at jeg har samtykket i at følge med hid.

Deres forrige Læge, Doktor Wedel, som er be-

kjendt for sin Dygtighed, har erklæret, at De lider af sindssygt Had til Deres Børn.

Greven kunde ikke tro sine egne Øren.

Jeg, som aldrig har havt noget højere Maal end at arbejde for mine Børn? Og hvorpaa støtter han dette Udsagn?

Sandsynligvis paa Deres Børns Udtalelser.

Umuligt! Umuligt! Mine Børn elsker og ærer mig.

Men pludselig kom han til at mindes de Forviklinger, hvori Sønnen for Øjeblikket sad fast, og han indsaa klart, at hans Indespærring kunde hjælpe Svend til at faa sin egen Vilje frem. Imidlertid var den Tanke ham altfor pinlig, at Sønnen virkelig af egennyttige Hensyn skulde have gjort sig skyldig i en saa unaturlig Forbrydelse som at lade sin Far gribe og indespærre, og han vægrede sig i det Længste ved at tro det.

Her maa være en Fejltagelse — paastod han. — Tillader De, at jeg læser Doktor Wedels Attest?

Det er imod vore Regler at fremvise Attesterne til de Syge — svarte Doktor Smith.

Men jeg fordrer at blive løsladt øjeblikkelig. Hverken Politiet eller Borgermesteren kan have beordret min tvungne Indlæggelse, og altsaa er den ulovlig.

Lægen trak kun paa Skulderen.

Om nogle Uger eller en Maaned skal jeg meddele min Mening om, hvorvidt De bør løslades eller oversendes til en Sindssygeanstalt. Og min Kjendelse kan ikke indankes for nogen højere Domstol.

Da Grev Brahe i Embeds Medfør ofte havde havt at gjøre med Sindssygelæger, kjendte han For-

holdene og vidste derfor, at Doktor Smiths sidste Ord var sande, og at han selv stod retløs overfor denne medicinske Magthaver. Det gjaldt altsaa kun at beherske sig for ikke at give nogensomhelst Undskyldning for det Overgreb, hvorfor han var falden som Offer. Skjøndt han fandt det i højeste Grad uforskammet, at denne fremmede Mand blandede sig i hans private Pengesager, undlod han dog ikke at besvare hans Bemærkninger.

De vil betale Deres Søn et betydeligt Forskud i Arv, men paa Vilkaar, som skal være ganske uantagelige?

Angaaende Benyttelsen af min Formue skylder jeg Ingen Regnskab — svarte Greven stolt.

Og De vil ikke give Deres Datter nogen Kapital, men indsætte den i Overformynderiet? Dette er jo et Udtryk for det mest unaturlige Had.

Jeg har mine Grunde — svarte Greven i samme Tone. — Og mine Handlinger er i saa Henseende fuldkommen lovlige.

Jeg kan ikke erkjende det for lovligt.

Doktoren er heller ikke Jurist. Jeg ønsker at bevare min Datters Kapital, saa den ikke kan frastjæles hende af Fremmede. Dette er ikke Had, men Klogskab.

Alle gale Folk indbilder sig, de er kloge.

Doktoren tror da vist selv, at De er klog; men altsaa skulde dette være det sikreste Tegn paa, at De er gal?

Lægen sendte ham et uvenligt Øjekast. Denne Logik smagte ham ikke, og han tog sin Hat for at gaa.

Vil De have den Godhed at sende mig noget Papir, Pen og Blæk? — bad Greven.

Det behøves ikke — svarte Doktor Smith. — Thi saa længe De er i Celle, vil alle Breve fra eller til Dem blive samlede paa mit Kontor. De kan heller ikke modtage Besøg. Den Syge maa være upaavirket af fremmed Indflydelse. Har De Noget at beklage Dem over, saa sig det kun! — Farvel, jeg ser herind Imorgen! — og han forsvandt.

Det er heldigt, at jeg er paa en Iagttagelsesanstalt, hvor man blot kan beholde mig en kort Tid — tænkte han. — Havde det været et Sindssygehus, var jeg muligvis bleven levende begravet for Resten af mit Liv.

Ud paa Formiddagen blev de Syge førte ned i Haven for at trække frisk Luft.

Det var en stor Plads, omringet af høje Mure, som stængte for enhver Udsigt. Her vandrede stinkende Alkoholister og brølende Diliranter om hverandre, Nogle askegraa, Andre kobberrøde i Ansigtet, slappe og sløve, eller med Udtryk som rasende Vilddyr. De var iførte en fælles Hospitalsuniform med lange, blaa Kapper. Vogterne gik omkring enkeltvis eller flere sammen.

Grev Brahe fandt heldigvis en gammel Avis i sin Lomme og begyndte at læse, skjøndt han for længst kjendte Indholdet. Men det var ham en Lettelse at slippe at se paa sine Omgivelser; thi han frygtede uafladelig, at nogen af dem kunde faa isinde at styrte sig over ham.

Efter en Times Forløb begyndte det at sne

temmelig stærkt, hvorfor de Syge blev førte tilbage hver til sit Rum.

Eleonora var staaet op ved Daggry og havde skyndet sig hen til Tanten, som modtog hende paa Sengen.

Hvad er det, du fortæller? — spurgte Baronessen forbauset. — Er din Far sendt paa Hospitalet som sindssyg? Paa hvad Maade har da det ytret sig?

Jeg ved Intet om det — svarte Eleonora. — Her kan du faa læse Svends Brev. Pigerne ved ikke noget Andet, end at han blev afhentet af Politiet og af tre andre Mænd.

Baronessen blev saa overvældet af denne uventede og sørgelige Nyhed, at hun ikke vidste, hvad hun skulde sige for at trøste den Ulykkelige. Hun skyndte sig at staa op og sendte Bud til Aage, at han skulde komme hen i Hotellet, inden han gik til sit Arbejde i Ministeriet.

Saasnart Mor og Søn var færdige, blev der hentet en Vogn, og alle Tre kjørte afsted til Hospitalet.

Er Overlægen tilstede? — spurgte Baronen, idet han traadte ind i Kontoret, ledsaget af de to Damer.

Ja, han er netop kommen!

Giv ham disse Visitkort! — sagde Baronen til en Betjent. — Og bed ham have den Godhed at modtage os i et vigtigt Anliggende!

De førtes videre gjennem en lang Gang hen til Lægens Modtagelsesværelse.

Efter faa Minutters Forløb traadte Dr. Smith ind og hilste med en alvorlig Mine.

Det er Komtesse Brahe? — han saa paa Visitkortene og bukkede.

Ja! — sagde Eleonora. — Og jeg kommer for at faa Oplysning om, hvorfor min Far er bleven ført til Hospitalet?

Det er jo hans egen Familje, som har ønsket det — sagde Lægen.

Familjen bestaar kun af hans to Børn — svarte hun. — Og jeg vidste Intet om det.

Det var besynderligt! Saa maa det Hele hvile paa Deres Bror. Han har sandsynligvis villet skaane Komtessen og derfor selv taget alt Ansvar paa sig.

Men man kan da ikke indlægge en Mand, som aldrig har vist Tegn paa Galskab — udbrød Baron Rosenkrantz. — Og Onkel er ligesaa klog som alle vi her.

Var han det, kunde Dr. Wedel vist neppe have givet Attest for det Modsatte — svarte Overlægen ganske rolig. — Men forresten er jeg nu ifærd med selv at gjøre mine Iagttagelser.

Da maa vel Overlægen øjeblikkelig kunne høre, at Far er ganske klar i Hovedet — sagde Eleonora.

Sindssygdom viser sig ofte kun i en eneste fix Idé — svarte Lægen. — Og jeg har Mistanke om, at Greven lider af Forfølgelsesvanvid. De faa Ord, som jeg vexlede med ham netop nu, tydede stærkt paa det. Desuden hader han jo sine Børn.

Hader sine Børn? — udbrød Eleonora. — Han som altid har været den kjærligste Far!

Visse Bestemmelser, som Komtessen sandsynligvis endnu ikke kjender, tyder paa det Modsatte — svarte Dr. Smith. — Men jeg maa bede mig undskyldt; min

Tid er stærkt optagen, og det er netop min Inspektionstime.

Han bukkede som for at antyde, at Foretrædet var forbi.

De maa tillade mig at se Far! — sagde Eleonora. — Jeg er kommen for at hente ham.

Indlæggelsen er skeet under alle lovlige Former — svarte Lægen ubevægelig. — Og det er en Regel, at i de første Uger tillades det ikke den Syge at have nogensomhelst Forbindelse med Slægt eller Venner.

Doktoren bukkede paany, og da Selskabet endnu ikke gjorde Mine til at ville gaa, forsvandt han uden videre Undskyldning.

Her staar vi ganske magtesløse — sagde Rosenkrantz. — Lad os heller kjøre hjem og senere overlægge, hvad der bør gjøres!

Mens de to Damer kjørte tilbage til Hotellet, gik Baronen ud til Dr. Wedel; men denne var ikke tilstede. Senere paa Dagen kom der et Brev fra ham, hvori han begrundede sin Tro paa Grevens Sindssygdom og erklærte, at Attesten var udstedt efter Ønske af hans egne Børn.

Altsaa maa Svend have været hos ham! — sluttede Eleonora.

Det kan jo være muligt, at Onkel virkelig er syg — sagde Baronen — thi man kan da ikke antage, at en anseet Læge skulde ville sige det uden at være sikker paa det. Det vilde være en altfor alvorlig Sag for ham selv. Og Overlægen lod jo til at være overbevist om det.

Ja, det er jo muligt! — begyndte nu Baronessen ogsaa at tro. — Det kan jo ofte komme saadan gan-

ske pludselig. Og fejler der ham Intet, saa slipper han vel snart ud igjen.

Jeg tror det ikke! Jeg tror det ikke! — gjentog Eleonora uophørlig.

Hendes Fætter maatte imidlertid afsted til Ministeriet, og Baronessen samtykkede i at flytte hen i Grev Brahes Lejlighed, for at hendes Niece ikke skulde være ganske alene

Eleonora gik hjem iforvejen, og da hun tog Hatten af sig, fik hun pludselig en Idé.

Hun skrev paa sit Visitkort:

»Kom herhen snarest muligt! Jeg behøver dig i et meget vigtigt Anliggende.«

Hun stak Kortet i en Konvolut og skrev udenpaa:

Herr G. Bjørn
Thunes Hotel
Kongens Nytorv.

Gaa strax afsted med det og vent paa Svar! — befalte hun Tjeneren.

En halv Time senere traadte Bjørn ind i Stuen.

Det var en glad Overraskelse! — udbrød han smilende. — Jeg havde ikke troet, at jeg oftere skulde sætte Foden indenfor denne Dør. Du er saa bleg? — Han stirrede paa hende, pludselig urolig. — Er du syg?

Ja, syg og ulykkelig!

Hvad er det? Tal! — Han førte hende bort til Sofaen og tvang hende til at sætte sig ved sin Side.

Det er noget meget Alvorligt. Far er bleven overfaldt i sit eget Hus og ført bort med Vold — og hun fortalte ham, hvad hun havde oplevet, siden hun skiltes fra ham Igaar.

Men du store Gud, er vi da midt inde i Rusland? — udbrød Bjørn. — Du paastaar, at din Far er ligesaa frisk som en af os To, men at man alligevel har stængt ham inde i et Hospital under Paaskud af Sindssygdom?

Ja, saadan er det, og du skal frelse ham!

Jeg?

Ja, du kan det! Du har Geniets Myndighed til at optræde, og du har den største Magt, som findes paa Jorden, din Pen.

Befal, min Dronning, og jeg adlyder! — sagde han. —

Du skal . . . ja . . . nu har jeg det! Du skal gaa til alle Byens første Mænd, fortælle dem, at Far er bleven overfaldt, at man holder ham indespærret og kræve, at Sagen strax bliver undersøgt! Du skal gaa til Politidirektøren, til Borgermesteren, til Justitsministeren.

Ja, ja, til Politidirektøren, til Borgermesteren, til Justitsministeren — gjentog Bjørn — gjærne til selve Kongen og Dronningen! De skal nok faa Lov til at slippe ham los igjen, hvis der virkelig er begaaet en Forbrydelse. Naar man hører en slig Historie, maatte man tro, at man var i det Inderste af Asien!

Gaa strax! — bad hun indtrængende. — Vi har ikke Tid til at tale om noget Andet.

Hun ringte og befalte Tjeneren at hente en Droske.

Bjørn førtes ind paa Kontoret og blev modtaget med udsøgt Høflighed af Politiets Hoved.

Det er den norske Digter?

Ja, rigtigt!

Og hvad ønsker De? Vær saa god, kom nærmere og sid ned! Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab.

Jeg beder Herr Politidirektøren om at sende Bud til Hospitalet og give Ordre til, at Grev Brahe øjeblikkelig sættes paa fri Fod.

Grev Brahe? Hvilken Grev Brahe? Men vær saa god, vil De ikke tage Plads?

Gamle Grev Stefan Brahe paa St. Annæ Plads — oplyste Bjørn. — Igaar Aftes har man trængt ind i hans Hus, kastet sig over ham og med Magt ført ham ud til Sindssygeafdelingen, skjøndt han ikke fejler det mindste.

Umuligt!

Jeg forsikrer Dem . . .

Da maa han jo altsaa være bleven sindssvag.

Nej, Sagen er netop, at han slet ikke er syg!

Men her i Danmark berøver man ingen Mand hans Frihed uden Grund.

Nej, det burde ikke kunne ske i et civiliseret Land! — sagde Bjørn. — Og det er jo i højeste Grad oprørende.

Det forholder sig vist ikke saa — sagde Politidirektøren. — Saadant sker ikke paa staaende Fod. Der maa iagttages visse Former, og Overlægen paa Hospitalet maa være underrettet iforvejen.

Hvis disse Former er iagttagne, ligger der et eller

andet Bedrageri til Grund for det Hele — paastod Bjørn.

Politidirektøren saa lidt mistroisk paa ham.

Derefter gik han ganske rolig hen til Telefonen, raabte et Nummer, Navnet paa Hospitalet og bad om at faa tale med Dr. Smith.

Han spurgte i Taleroret:

Forholder det sig saa, at Grev Brahe Igaar Aften er bleven indlagt paa sjette Afdeling?

Han lyttede og vedblev:

Jasaa! . . . Altsaa indlagt paa sædvanlig Maade? Efter Lægens Ansøgning? . . . Vel, jeg forstaar! . . . De kan endnu ikke afgive Deres Erklæring, men tviler ikke paa, at den første Læges Udsagn er rigtigt. . . . Tak! . . . Farvel!

Han vendte sig til Bjørn.

Jeg har nu talt med Overlægen, som siger, at Greven virkelig er syg. Altsaa kan der ikke være Tale om at lade ham komme ud. Ialtfald har jeg ikke Magt til at gjøre det, inden der foreligger Beviser paa, at man har gjort ham Uret. Men tør jeg spørge, fra hvem er De egentlig Udsending?

Fra hans egen Datter, som paastaar, at Greven er ganske frisk.

Ah saa! — udbrød Politidirektøren, som om han mente: ikke Andet! — Ja, det hænder saa ofte — tilføjede han — at unge Damer forstaar mindre at bedømme Sygdomme end en Læge.

Men Komtesse Brahe er en ganske ualmindelig udviklet Kvinde, det kan jeg forsikre Dem!

Det betviler jeg aldeles ikke.

Bjørn vedblev uforsagt:

Og jeg havde selv den Ære at tale med Greven samme Formiddag; men jeg mærkede aldeles Intet, som kunde tyde paa Sindsforvirring.

Men derfor kan Manden være lige gal — mente Politidirektøren. — Hvis Herr Bjorn nogensinde har besøgt et Sindssygeasyl, maa De vist have erfaret, at man ofte kan tale lang Tid med en Syg uden at mærke, at der mangler ham det mindste paa Forstanden. — Herr Bjørn har jo skrevet et Skuespil, som skal opføres her i Kjøbenhavn? — Og Politimesteren begyndte pludselig at tale om Kunst og Teater.

Direktøren vil altsaa ikke lade denne Sag nærmere undersøge? — spurgte Bjørn.

Men, Minherre, den er jo allerede undersøgt — svarte han, idet han pegte paa Telefonen.

Det kalder jeg ikke Undersøgelse — sagde Bjørn. — Det er Politiets Pligt at ransage og straffe ethvert Lovbrud, og Anfald paa Borgernes Frihed er et af de groveste.

Jeg formoder ikke, Herr Bjørn er kommen til Kjøbenhavn for at lære mig mine Embedspligter! — svarte den gamle Herre med en krænket Mine.

Jeg har kun udtalt, hvad der stemmer med min egen Forstand og Samvittighed — svarte Bjørn. — Farvel!

Han tog sin Hat og gik.

Da han var borte, smilte den ærværdige Embedsmand og tænkte:

Saadanne Digtere er dog nogle mærkværdige Mennesker! Her kommer han stormende ind paa mit Kontor og fordrer, at jeg øjeblikkelig — tænk, øje-

blikkelig! — skal give Ordre til, at en vanvittig Mand løslades, bare fordi en ung Dame ikke tror paa Lægernes Udsagn! Men han er sandsynligvis forelsket i Komtesse Brahe. Hun er ogsaa unægtelig meget smuk og indtagende, saa hun kan nok snart opflamme en saadan ustyrlig Kunstnerfantasi, og i sin Rus sætter han hende til Dommer over Fagmænd og Specialister! — Politidirektøren lo. — Ha! ha! ha! Jeg skal øjeblikkelig aabne Hospitalets Port! — Hans Skuespil hed vist Katharina den Anden. Det maa være en interessant Karakter at behandle.

Han stillede sig paany foran en høj Pult og begyndte at gjennemse en Protokol.

Bjørn kjørte imidlertid videre og søgte om Foretræde hos Justitsministeren. Denne modtog ham med samme Venlighed som Politidirektøren og hørte med spændt Opmærksomhed paa hans Fortælling.

Derefter:

Jeg finder det ikke klogt at blande mig i Sagen paa dens nuværende Standpunkt. Man maa først afvente Overlægens Erklæring. Og hvis Greven ikke er gal, da staar det ham frit for at indsende Klage over det formente Misgreb.

Derefter begyndte Ministeren at tale om Norges politiske Kamp, om Bjørnson og Sten, om Kong Oscars vanskelige Stilling, om den sørgelige Slaphed i Norge overfor Majestætsforbrydelser og endelig om Estrup og de provisoriske Love i Danmark.

Bjørn sukkede fortvilet.

De har jo faaet et Skuespil antaget paa »Det kongelige Teater«? — endte han.

Ja, Deres Excellence!

Er Prøverne allerede begyndte?

Ja, Deres Excellence, netop i disse Dage!

Men altsaa kan Grev Brahe ikke blive fri Idag?

Nej, umuligt! Han maa, som sagt, være der, indtil Overlægen har udtalt sig. Men jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa Sagen. Grev Brahe er en højt anseet Mand, der har vist sit Land store Tjenester, og uden Grund skal Ingen faa Lov til at angribe hans Person.

Nu, det var da altid et Løfte!

Da Bjørn var gaaet, tænkte Excellencen:

Den Mand maa utvilsomt have en Skrue løs. Det skal jo forresten ofte være Tilfældet med store Genier, hvis Hjærner altid er overanstrængte. Bare han nu ikke maa bringes paa en Anstalt, inden hans Stykke er opført!

Bjørns sidste Forsøg gjaldt Borgermesteren; men desværre opnaaede han ikke mer her end hos de to Første. Ærgerlig og mismodig vendte han tilbage til Eleonora, og naar han ikke strax medbragte hendes Far som den befriede Fange, var det visselig ikke hans Skyld.

Baronesse Rosenkrantz og hendes Søn var ogsaa tilstede i Dagligstuen, da Bjørn traadte ind. Efterat han havde gjentaget de tre Embedsmænds Udtalelser, sagde Baronessen:

Det kunde jeg vidst paa Forhaand. Den ene Øvrighedsperson er naturligvis bange for at svække Tilliden til den Anden, og derfor vover de knapt at udtale en Tvil, selv om den findes der.

Men jeg opgiver ikke denne Sag! — lovte Bjørn, hvis stridbare Natur var bleven egget ved denne

Modstand, og hvis Retsfølelse var i højeste Grad opbragt ved Tanken paa Muligheden af en saadan Forbrydelse.

Eleonora takkede ham med et Blik, som sagde: Jeg stoler paa dit Ord, og jeg tror paa din Magt!

Til Fætteren vedblev Eleonora at staa i samme venskabelige Forhold som før. Han var lige stille og agtsom i Ord og Rørelser; kun hans Øjne havde faaet et eget Tungsind.

To Dage senere forlod Eleonora Kjøbenhavn og rejste til Rosenskov med sin Tante, der pludselig maatte hjem i Anledning af en Forretning.

XXII.

For Grev Brahe gik den ene Dag som den Anden uden Forandring.

Hvordan har Greven det nu? — spurgte Overlægen en Formiddag, idet han traadte ind i hans Værelse.

Tak, efter Omstændighederne godt!

De har Madlyst og sover godt?

Ja, begge Dele! Men jeg er nysgjærrig efter at faa vide, hvor længe jeg skal være her, og hvad der egentlig er Hensigten med mit Ophold i dette Hus?

Hensigten er at undersøge Deres Helbredstilstand — sagde Dr. Smith. — Og naar jeg har udtalt min Mening, vil der blive taget en Bestemmelse om Deres fremtidige Bolig.

Min Fremtid afhænger saaledes af fremmede Menneskers vilkaarlige Beslutninger?

De er jo sindsforvirret — svarte Lægen utaalmodig. — Altsaa kan De ikke selv tage nogen Bestemmelse.

Han gik.

Gud i Himlen staa mig bi! — mumlede den gamle

Mand fortvilet, idet han holdt begge Hænder om Hovedet, hvori det bankede, som om Hjærnen skulde sprænges. — Bare jeg ikke ender som sindssyg!

Da Overlægen var færdig med sine Morgenbesøg, gik han tilbage til sit Kontor og udfærdigede flere Attester. Blandt Andre ogsaa En, der begyndte saadan:

»Ifolge mine Iagttagelser her paa Afdelingen maa Grev Stefan Brahe betragtes som sindssyg. Hans Had til Børnene har naaet en saadan Højde, at det berøver ham Evnen til at handle efter fornuftigt afvejede Grunde, og udsætter hans Nærmeste for Fare . . . .

— — — — — — — — — — — —

Den næste Dag sagde Greven til Doktor Smith: Jeg ønsker at se en dygtig Tandlæge.

Greven skal blive fremstillet for Hospitalets Tandlæge.

Fremstillet for Tandlægen? — udbrød Grev Brahe forbauset.

Ja, jeg sagde fremstillet. Her paa Afdelingen er der ingen Rangsforskjel.

Skal jeg fremstilles, saa foretrækker jeg ikke at se ham.

Jo, nu skal De se ham! — befalte Overlægen med Myndighed. Han kaldte paa en af Betjentene og sagde:

Klokken to ledsager De Grev Brahe over til Tandlægen!

Jeg har nogle Aktier, som maa sælges netop i disse Dage — sagde Greven — og det vilde paaføre

mig et betydeligt Tab, hvis jeg ikke kunde give min Mægler Bud om at besørge det for mig.

Afdelingens Syge har ikke Tilladelse til at drive Forretninger, saa længe som de opholder sig her — svarte Doktor Smith i en affærdigende Tone. — De har vel Intet at klage paa Forplejningen, haaber jeg?

Nej!

Lægen gik.

Da han var borte, fortalte den samme Betjent, som netop havde faaet Ordre til at føre den Syge til Tandlægen:

Der skal være sendt Greven en Kasse fin Bordvin fra Komtessen; men Overlægen skal have nægtet at modtage den og ladet svare, at her i Hospitalet drikker Alle den samme Vin og spiser den samme Mad.

Greven kvalte sit Forbitrelsesudbrud. Et langt Liv som Dommer havde lært ham Selvbeherskelse, og han indsaa, at hvis han kun en eneste Gang gav sig hen til sin Vrede, vilde dette strax blive betegnet som Vanviddets Raseri.

XXIII.

Det var paa Rosenskov.

Eleonora var netop staaet op og havde endt sin Paaklædning. Derefter gik hun hen til Vinduet, trak Gardinerne tilside og lod Øjnene vandre fra den blanke Sø yderst ude i Horizonten til de graa Sandbanker, en gulbrun Mark, hvor Sneen næsten helt var bortsmeltet, og over de store, sorte Trægrupper i Haven, som omgav Huset.

Vaaren begyndte at komme med fine Spirer hist og her paa Træer og Buske, og Sangfuglene vendte i Skarevis tilbage fra Middelhavets Kyst.

Det var en Solskinsmorgen med klar Luft.

Det bankede paa Døren, og Pigen traadte ind med nogle Breve. Eleonora kjendte Skriften paa dem Alle. Det Ene var fra Bjørn, og dette aabnede hun først, mens hun vedblev at staa oprejst midt i Værelset.

Han skrev:

Min dejlige Eleonora!

Hvordan du kunde nænne at forlade Kjøbenhavn

netop nu, kan jeg ikke forstaa. Det var grusomt gjort af dig; men saadan behandler jo Kvinderne ofte den Mand, som elsker dem. Glem ikke, at jeg lever af hvert et Ord, som kommer fra dine Læber, at dit Smil er mine Dages Sol, at du er min Kraft, min Luft, mit Liv, min hele Verden! Siden vi første Gang mødtes, har jeg neppe givet mig Tid til at tænke paa Andet end dig. Jeg har ikke kunnet foretage mig Noget, hvortil der kræves en længere, samlet Tankeudvikling. Jeg har kun udført mekanisk Haandværksarbejde, Avisopsæt, Korrekturlæsning og saadan Noget, og jeg har skyndet mig hermed saa meget som muligt, fordi det altid forekom mig, som om den Tid, jeg gav hertil, blev stjaalet fra dig.

Førend mit Skuespil blev antaget til Opførelse, kunde jeg selvfølgelig Intet udrette paa Grund af den Spænding, hvori jeg gik; men jeg havde bestemt, at hvis det blev antaget, skulde jeg strax gjøre Forberedelser til et nyt, stort Værk. Men efter at have mødt dig, blev denne Plan en Umulighed, fordi jeg, som sagt, blev ganske forkoglet af din Skjønhed, urolig af Længsel og Tvil.

Ak ja, du min stolte, herlige Eleonora, din Lige findes ikke i noget Land paa Jorden! Men strax efter at have skjænket mig nogle Draaber af Lykkens Nektar, forlader du mig pludselig!

Nu vel, jeg faar vel finde mig i dette som i alt Andet, jeg er jo din Slave, som tilbeder dig og blindthen adlyder dig i Alt — undtagen i Et, men det er Noget, som du aldrig vil fordre, nemlig at jeg skulde opgive Haabet om at faa dig til Hustru.

Naar der bliver taget en Bestemmelse med Hen-

syn til din Fars fremtidige Opholdssted, kommer du altsaa tilbage? Du har befalet, at jeg skulde føre ham ud af Fængslet snarest muligt, og jeg gjør i saa Henseende mit Bedste. Nu skal du høre, hvordan jeg arbejder for Sagen, min Krigsplan: Naar jeg er paa Prøverne nede paa Teatret, benytter jeg enhver Anledning til at tale om den Voldshandling, som er forøvet imod Grev Brahe. Mellem Akterne trænger Kunstnernes Hjærner til at hvile ud efter de stærke Optrin, og derfor begynder jeg strax at tale om denne uhørte Forbrydelse.

Hvem har indbildt Dem det Eventyr? — spurgte Teaterchefen, da jeg stod foran Suflørkassen og fortalte det ganske højt til Kapelmesteren.

Jeg vilde ønske, det var et Eventyr — svarte jeg — thi da skulde jeg snart digte Slutningen færdig og straffe Forfølgerne.

Digteren fantaserer vist om et nyt Drama — hviskede en Skuespiller bag mig, men saa højt, at jeg kunde høre det.

Store Genier er altid som Børn. Man kan indbilde dem Alt — svarte en gammel Skuespillerinde — At Nogen skulde kunne trænge ind i en fornem Mands Hus og med Magt føre ham paa Hospitalet, naar der ikke fejlte ham det Mindste? Nej, ved De hvad, det tror jeg dog ikke!

Jo, ærede Frue — svarte jeg og vendte mig brat til hende — dette Uhørte er virkelig skeet her i Kongens Kjøbenhavn; men desværre er det altid lettere at faa Menneskene til at undskylde det Onde end til at forarges over det!

Og nu stormede alle Skuespillerne ind paa mig,

vi talte paa Scenen, og der taltes i Orkestret, indtil Klokken lød, og vi paany maatte tilbage til Slotsparken i Peterhof, hvor Katharina den Anden skulde have sit første Møde med Orlof.

Som du ser, arbejder jeg for din Sag med al min Kraft. Ved at gjentage Fortællingen hver eneste Dag, har jeg skruet den ind i Kunstnernes Fantasi, saa de gaar fra Teatret med Sindet opfyldt af mit digtede Drama og af din Fars virkelige Drama; de sidder i Restauranter og paa Kaféer og fører Historien derind, Orkesterpersonalet og Koristerne hjælper ubevidst til med det samme Arbejde, og saaledes siver det ud i Byen fra de smaa Baggader op til de elegante Hovedstrøg lig en Røgsøjle. der udaandedes af min Mund og nu spredes viden om under hele Kjøbenhavns Himmel.

Og det er med hemmelig Stolthed, jeg fornemmer Virkningen af mine Anstrængelser. Hvor jeg gaar og staar, lyder det:

Har De hørt Historien om Grev Brahe? Han skal slet ikke være gal.

Ja, det har jeg hørt for længe siden! — svarer jeg. — Der er vist Ingen, som tror, han er gal. Men man beholder ham paa Hospitalet for ikke at udsætte hele Lægestanden for Mistillid. Det er en kollegial Sammensværgelse.

Saadan tales der i alle Retninger, mens jeg gaar og fryder mig; thi jeg har pustet det Hele ud blandt Publikum. Og min Hensigt hermed er følgende:

Jeg vil skabe en saa almindelig Forbitrelse, at baade Magistraten, Justitsministeriet og Politiet skal blive tvungne af den offentlige Menings Tryk til at

lade Sagen undersøge. Viser det sig da, at din Far virkelig er syg, saa er der jo Intet at gjøre, men er han, som du paastaar, kun bleven angrebet af samvittighedsløse Fiender, da skal han nok komme ud, og det meget snart.

Hvad du har befalet, skal jeg udføre. Og selv om det ikke havde været din Far, vilde jeg have interesseret mig levende for denne Sag; thi ethvert Misbrug af Magten sætter mig i Oprør, og jeg kommer i Fyr og Flamme ved at se Uretfærdigheden sejre.

Men det er fortvilet, at du ikke er her. Jeg trængte dig jo netop nu, naar mit Sind er saa oprevet af Spænding og Uro. Du maa love mig, at du skal sidde i Teatret den første Aften, hvad der saa end hænder.«

Din trofaste Bjørn.

Eleonora smilte rørt:

Far viste ham Døren — tænkte hun — og dog arbejder han for ham! Mangen Anden vilde maaske have glædet sig over Fars Indespærring og haabet, at den maatte vare for bestandig, da jo derved Hindringen for vor Forening vilde være ryddet afvejen. Men Bjørn staar langt over saadanne Beregninger. Naar han tror, der er begaaet et Misgreb, ofrer han Tid og Tanker for at redde den Forurettede, selv om denne Redning skulde komme til at skade ham selv.

Han er i Sandhed et ædelt og stærkt Menneske! Se, det er en Mand!

Hun læste i Hast de andre Breve og tog saa paany det Første.

Hun satte sig i en højrygget Lænestol ved Vinduet.

»Glem ikke, at jeg lever af hvert et Ord, som kommer fra dine Læber, at dit Smil er mine Dages Sol, at du er min Kraft, min Luft, mit Liv, min hele Verden!«

Lysningen fra hans Aand faldt over hende lig Solen over et fagert Landskab. Og hendes Hjærte bankede i Takt med Naturens store, hemmeligheds-fulde Musik. Hun lænte Hovedet tilbage og blev siddende længe med hans Brev i Haanden, mens Solen skinte i Haarets Guld, kjærtegnede hendes Pande, lukkede hendes Øjne og kyssede hendes Mund.

Baronesse Rosenkrantz og hendes Gjæst sad i en aaben Vogn, som forspændt med to brune Fuldblods-heste rullede udover Landevejen.

Paa højre Side døgne Bøgeskove, hvis Jordbund bugnede af gult Løv mellem mangefarvet, fløjelsblødt Mos, og til venstre den staalgraa Sandbanke, hvorover Søen skyllede op i smaa, glitrende Bølger. Et enkelt Fartøj tegnede sine store Sejl lig mørke Silhouetter imod den blaa Horizont.

Naar vi kommer til Byen, standser De ved Post-kontoret! — befalte Baronessen sin Kusk.

Og derefter til Eleonora:

Vigtige Breve bringer jeg altid selv paa Post-kontoret.

Det var heldigt — svarte Eleonora — for jeg har ogsaa et Brev i Lommen.

Hun havde netop skrevet til Bjørn.

Et Menneskes Skjæbne kan ofte afhænge af et Brev — vedblev Baronessen. — Aage ler altid af mig, fordi jeg vil gjøre mig den Ulejlighed at kjøre til Byen med min Korrespondance; men jeg har en Gang faaet min Ungdom formørket paa Grund af Slurveri i denne Henseende, og det er bleven mig en Lærepenge for Livet.

Hvordan gik da det til, hvis det ikke er paatrængende at spørge? — sagde Eleonora nysgjærrig.

Det skal jeg gjærne fortælle dig, mit Barn, skjøndt jeg sjælden eller aldrig har talt om det. — Men du er nu min Barndomsveninde og senere Svigerindes Datter, og muligvis kunde det være dig til Gavn at høre det. Du ved, at min Far i mange Aar var Gesandt i Paris, hvor vi altsaa boede om Vinteren. Men om Sommeren vilde Mor altid hjem for at se sine Slægtninge og besøge sine andre Venner. Saaledes tilbragte vi ogsaa en Sommer paa dine Bedsteforældres Ejendom. Gamle Baron Rosenkrantz og hans Hustru levede endnu og havde alle deres Børn hjemme. Din Mor, Amalie, var, som du ved, den Ældste. Bygningen var dengang i et Stokværk med lave Værelser, den hele Indretning var gammeldags, men hyggelig. Senere brændte jo det Hele, og Huset blev opbygget i dets nuværende Slotsstil. Der var megen Ungdom i Omegnen, og vi førte et muntert Liv. Om Dagen gjorde vi lange Udflugter til Hest og til Vogns, og om Aftenen dansede vi eller spillede Komedie og fandt paa alle mulige Slags Lystigheder. Din Mor var dengang atten Aar, meget smuk, lyshaaret og elegant, og Grev Brahe var allerede hendes erklærede Tilbeder.

En Dag, da der var stor Jagt, hvori alle Herrerne deltog, fandt Amalie og jeg paa, at vi vilde kjøre efter Jægerne for at spise Middag med dem i en Hytte langt ude i Skoven. Da alle Gaardens mandlige Beboere var tagne med paa Jagten, fik Amalie en af Pigerne til at spænde for en Vogn, og vi begav os afsted uden Kusk. I Begyndelsen gik det meget godt. Vi kjørte et langt Stykke udover Landevejen og bøjede derefter ind i Skoven. Her skulde man gjennem et Gjærde, og Amalie hoppede ned for at lukke Porten op. Men i det Samme, hun aabnede, lød der flere Skud inde i Skoven, hvorover Hesten blev sky og satte afsted i rasende Fart. Det var mig aldeles umuligt at holde den tilbage. Og da vi nærmede os et nyt Gjærde med en anden Port, som ogsaa skulde aabnes, sad jeg i Dødsangst for, at Dyret skulde styrte lige imod Forhindringen og knuse baade mig og Vognen. Det var et rædsomt Øjeblik. Mit Nervesystem fik en saadan Rystelse, at jeg mange Aar efter drømte om det og følte den sammme Skræk om igjen. Men da vi var nogle Skridt fra Gjærdet, kom en ung, lysskjægget Mand ud fra Skoven, løb ind paa Hesten og greb den med kraftig Haand i Tøjlen. Der blev nu en voldsom Styrkeprøve mellem disse To; men det endte med, at Dyret maatte lystre og blive staaende. Han klappede den lidt paa Hoved og Hals, beroligede den og bandt den ved Gjærdet. Derefter kom han hen til mig, som sad der halvdød af Angst.

Maa jeg faa Lov til at hjælpe Frøkenen ud? — spurgte han. — Det er vist det sikreste at fortsætte Vejen til Fods; for naar Hesten først er bleven saa

ophidset, kan man ikke vide, om den kunde faa et nyt Anfald.

Han rakte mig begge Hænder og hjalp mig ned af Vognen. Og da han saa min Sindsbevægelse, og hvordan jeg rystede over hele Legemet, forestillede han sig som Ingenior Falbe og sagde:

Jeg faar muligvis Lov til at følge Frøkenen hjem?

Jeg takkede og modtog hans Arm til Støtte. Paa Vejen hjemover fortalte jeg ham ogsaa, hvem jeg var. og at jeg boede hos Baron Rosenkrantz's.

Det ved jeg — svarte han. — Jeg har allerede havt den Fornøjelse at se Frøkenen flere Gange.

Jeg ved ikke, om det var, fordi han havde frelst mit Liv, at jeg strax følte mig tiltalt af denne fremmede Mand. Og det forekom mig, som om jeg havde kjendt ham bestandig, skjøndt jeg aldrig havde seet ham for mine Øjne før og aldrig hørt hans Navn. Det var denne uforklarlige Forudanelse, som man ofte har ved det første Møde med et Menneske, som skal faa Indflydelse paa vor Skjæbne. Jeg har følt dette et Par Gange i mit Liv, men aldrig saa stærkt som da.

Dagen efter denne Begivenhed kom Hr. Falbe op paa Visit, og dermed var han indført i vor Kreds. Han var netop kommen hjem fra Aachen, hvor han havde studeret ved det polytekniske Institut, og opholdt sig her i Egnen for at bygge en Bro.

Vi saaes nu meget ofte, og efter nogen Tids Forløb fandt jeg altid om Aftenen en smuk Blomsterbuket i mit Værelse. Pigen vilde ikke sige mig, fra hvem den kom; men jeg forstod alligevel strax, hvem der sendte den. Ellers var der Intet mellem os. Jeg

mærkede kun, at han altid foretrak mit Selskab for de Andres.

En Dag kjørte vi Alle ind til Byen for at se paa et Marked. Falbe var ogsaa med, og da vi steg ud af Vognen, bød han mig Armen for at ledsage mig. Der var stor Tilstrømning af Mennesker, baade Bønder og Herregaardsfolk og rejsende Handelsmænd, og i Trængselen blev vi snart skilte fra vort Følge. Vi gik fra Bod til Bod og saa paa alle de forskjellige Beklædningsgjenstande, Sukkertøj, Fødevarer, Legetøj, Glas og andre Herligheder, som vakte Bøndernes og Smaabybefolkningens Beundring. Vi var ogsaa i Cirkus og saa de tyske Beridere og alskens andre Gjøglere. Paa en aaben Plads, fjærnt fra det egentlige Marked, holdt nogle Vogne af samme Form og Størrelse som de nu brugelige, lukkede Flyttevogne. Mellem Heste, Hunde og Æsler laa en Bande halvnogne, brune og sortøjede Mennesker, som strax vakte vor Nysgjerrighed. Vi gik hen og talte med et Par af dem og hørte, at de var italienske Vandringsfolk eller en Art Zigøjnere. De kom fra en liden Bjergstad i Nærheden af Neapel — fortalte de. — Om Høsten drog de hjem for at indsamle Jordens Produkter og tære nogle Maaneder i Ro paa, hvad de havde sammentigget paa deres lange Rejser gjennem Europa. Og naar de havde levet her nogen Tid i Stilhed, blev de Ældste tilbage, mens den yngre Generation paany kjørte ud i Verden. Deres Vogne var fuldstændig indrettede som Værelser med Ovn, Stole, Senge og saa videre. De tjente deres Brød ved at spille paa Mandolin og Gitar, synge eller danse Tarantella paa de forskjellige Markeder, og paa denne

Vis naaede de undertiden frem til Europas nordligste Egne.

I en af Vognene stod en ældre, kaffebrun Kone med rynket Ansigt og sorte Ildøjne. Hun pegte paa nogle smudsige Spillekort, som hun holdt i Haanden, og vi forstod strax, at hun vilde spaa os og blev Begge nysgjerrige efter at høre, hvad hun vilde finde paa at fortælle. Vi vinkede ad hende, men hun vilde ikke ud af Vognen; vi maatte selv ind og Døren lukkes. Vi tog Plads paa to lave Træstole foran Vinduet, mens hun selv satte sig ved Bordet ligeoverfor og begyndte at lægge Kortene op. Til mig sagde hun, at mit Hjærte endnu var et hvidt Blad; men at jeg nu var i Nærheden af den Mand, som skulde skrive det første Navn paa dette Blad.

Falbe forstod ikke et eneste Ord; men da jeg havde studeret Italiensk, kunde jeg uden Vanskelighed opfatte hendes Mening. Men jeg vogtede mig vel for at oversætte, hvad hun sagde. I mit Hjærteliv skulde der være to store Begivenheder — spaaede hun. — Min første Kjærlighed skulde jeg tabe. Han skulde rejse langt bort, og naar vi engang kom til fuld Forstaaelse, vilde det være for sent. Men mange Aar efter skulde jeg blive gift med en Anden, som jeg allerede nu kjendte, og med hvem jeg skulde blive meget lykkelig.

Er da dette gaaet i Opfyldelse? — spurgte Eleonora spændt.

Ja, det skete virkelig! — svarte Baronessen. — Nu skal du strax faa høre. Til Falbe fortalte hun, at han snart skulde rejse langt bort, at han skulde blive meget rig og anseet, men ulykkelig i Kjærlighed. Jeg

maatte oversætte denne Spaadom; men han lo bare og vilde ikke tro det Mindste paa hendes Fremsynthed.

Men da vi havde forladt Zigøjnerlejren og vandrede tilbage til Markedet, udbrød han pludselig:

Det var i Grunden noksaa underligt, at hun talte om en længere Rejse; thi jeg har nemlig for kort Tid siden skrevet til en tysk Ven, som drog til Indien forrige Aar. Jeg bad ham give mig nojagtige Oplysninger om Forholdene der, da jeg nok skulde have Lyst til at soge min Lykke i et andet Land. I Danmark gaar det jo saa langsomt, inden man kan naa frem til en uafhængig Stilling.

Tænker De virkelig paa at rejse til Indien? — spurgte jeg forbauset; thi det havde han aldrig nævnt før.

Ja, eller ogsaa til Japan — svarte han. — Jeg vil til et af de fjærne Lande, hvor Arbejdskraft og europæisk Dannelse betales højt. Og naar jeg har samlet en Formue, vender jeg tilbage til Danmark og gifter mig. Herhjemme slider Menneskene sig ud for Ingenting.

Vi kom ikke til at tale videre om denne Sag; thi vi blev afbrudte af det øvrige Selskab, som var paa Vandring for at lede efter os.

Om Aftenen fik jeg en meget streng Irettesættelse af Mor, fordi jeg havde gaaet omkring alene med Hr. Falbe den hele Fftermiddag, og hun mindede mig om en Leveregel, som man aldrig strengt nok kan indprente en ung Pige:

»Vær ikke alene ren i Sindet;
Men ogsaa omhyggelig for at bevare Skinnet!«

Senere fik jeg aldrig nogen Anledning til at tale ene med Hr. Falbe. Men paa mit Bord vedblev der hver Aften at staa en frisk Blomsterbuket.

Nogle Dage inden vor Afrejse hørte vi, at Ingeniør Falbe skulde til Indien, hvor et engelsk Selskab havde lovet ham Arbejde. Vi tog Afsked med hinanden omringet af en hel Del fremmede Mennesker; men om Aftenen fandt jeg paa mit Bord et stor Buket af Forglemmigejer. Ved Siden af laa der en Konvolut med hans Visitkort, hvorpaa der stod:

»Blomsterne beder for mig. Farvel!

Og du saa ham ikke mer, inden han rejste? — spurgte Eleonora.

Nej! — svarte Baronessen — jeg saa ham aldrig mer!

Men om Aftenen sagde din Mor til mig:

Naar man har gjort saa stærk Kur til en Dame, som Hr. Falbe har gjort til dig, saa synes jeg ikke, det er rigtig fint at forsvinde uden at have erklæret sig.

Og i mit stille Sind maatte jeg virkelig give hende Ret. For skjøndt han aldrig havde sagt det i ligefremme Ord, saa havde dog hele hans Væsen været som en daglig Tilstaaelse af dybere Følelser. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg følte mig skuffet, og denne Ærgrelse frelste mig fra at sørge videre dybt over ham. Men alligevel vedblev jeg at gaa og tænke paa ham. Om Høsten rejste vi som sædvanligt tilbage til Paris, og de følgende Sommere tilbragte vi i Karlsbad, da Mor led af et Underlivstilfælde. Som du kanske har hørt, døde hun ogsaa ved dette Badested.

Og du hørte aldrig Noget mer fra Falbe? — spurgte Eleonora.

Jo, efter fem Aars Forløb fik jeg endelig et Brev, hvori han tilstod, at han aldrig havde havt noget højere Ønske end at egte mig; men da han forlod Danmark, var hans Stilling saa beskeden og hans Fremtid saa usikker, at han ikke vovede at binde mig ved noget Løfte. Men han havde været saa heldig at blive ledende Aand i et meget stort Jærnbaneanlæg mellem Bengal og Calcutta og sad nu i en god Stilling. Derfor skrev han for at høre, om jeg endnu var fri, og om jeg vilde egte ham.

Jeg var den Gang i Paris, og min ældste Bror besøgte os netop. Jeg skrev strax til Hr. Falbe og svarte ja. Dette Brev gav jeg til min Bror, som skulde paa Postkontoret med nogle andre Sager. Han havde altid været meget uordentlig og gjort Far megen Sorg; men det faldt mig alligevel ikke ind, at han skulde kunne glemme mit Brev. Imidlertid ventede jeg forgjæves paa videre Underretning fra Falbe. Han havde skrevet, at hvis han fik mit Ja, vilde han øjeblikkelig rejse til Europa for at hente mig; men Maaneder og Aar svandt hen, uden at han kom personlig eller lod høre fra sig. Jeg begyndte derfor at tænke, at det Hele maatte have været en Spøg, hvorover jeg endte med at blive yderst fornærmet. Men senere har jeg aldrig kunnet forstaa, hvordan jeg kunde slaa mig til Ro med dette istedetfor at skrive paany. Imidlertid faldt nu den Tanke mig ikke ind, at han muligvis aldrig havde faaet mit Svar.

Min Bror var for længst rejst tilbage til Danmark, hvor han døde under Koleraepidemien. Han havde efterladt en Del brugte Klæder i et Skab i det Værelse, som han plejede at ligge i, naar han besøgte os i

Paris. Disse Klæder forærte Far til en af vore Tjenere. Men nogen Tid senere kom denne ind med et Brev, som han fortalte, at Skrædderen havde fundet i en af Frakkerne, hvori der skulde sættes nyt For. Far, som strax kjendte min Skrift, bragte mig det samme Svar, som jeg for fire Aar siden havde skrevet til Hr. Falbe, og jeg kan ikke beskrive den Hjærnerystelse, jeg fik.

Hvor forfærdeligt! — udbrød Eleonora.

Ja, det maa du nok sige! Det var vel en Forudbestemmelse, at vi ikke skulde faa hinanden. Min Bror havde altsaa puttet Brevet i en Lomme, hvori der var Hul, saaledes at det var gledet ned i Foret, og senere havde han glemt det.

Men saa skrev du vel strax og forklarte det Hele?

Ja, naturligvis! Men da Falbe fik denne Oplysning, havde han netop holdt Bryllup med en engelsk Dame.

Hvor besynderligt!

Ja, som du ser, blev min første Ungdom formørket paa Grund af Skjødesløshed med et Brev, og derfor besørger jeg altid senere med egen Haand den vigtige Del af min Korrespondance.

Det finder jeg rimeligt efter en saadan Erfaring! — udbrød Eleonora.

Baronessen vedblev:

Først mange Aar senere, da jeg allerede var bleven en ældre Pige, samtykkede jeg i at egte Baron Rosenkrantz, som jeg havde kjendt fra Barndommen af. Og jeg tør paastaa, at vi var saa lykkelige, som det i det Hele taget er muligt at være.

Naar man først har følt sig stærkt bunden til En,

kan man da virkelig blive lykkelig med en Anden? — spurgte Eleonora.

Ja, det sker meget ofte — mente hendes Tante. — Det er jo de Færreste, der opnaar at blive gifte med den, som først vækker deres Følelser. Heller ikke er det sikkert, at denne netop passer En bedst. Vilkaarene for et lykkeligt Samliv er jo først og fremst en ærekjær Karakter og Pligtrespekt, saa man føler Agtelse for hinanden. Desuden havde jeg tilbragt min Ungdom i Paris, og der er vel intet Sted i Verden, hvor Talent og Aand tilbedes i højere Grad end her. Jeg havde tidlig lært at se op med Beundring til Mennesker, som fører et stærkt Aandsliv og gjør sig nyttige for sit Samfund, og derfor fulgte jeg ogsaa altid min Mands offentlige Virksomhed med den mest levende Interesse. Og jeg kan forsikre dig, at dette er et meget stærkt Baand mellem to Mennesker.

Det kan jeg nok forstaa! — svarte Eleonora, som nu ved Tantens sidste Ytring var begyndt at tænke paa Bjørn.

Baronessen vedblev:

Falbe kjendte jeg jo igrunden slet ikke. Min Følelse for ham var mer en Fantasi end Følgen af Beundring for hans Karakter. Hvorvidt vi i Virkeligheden vilde have passet sammen, ved jeg ikke. Saa det var sandsynligvis det heldigste for begge Parter, at det endte, som det gjorde.

De sad en Stund tause og saa udover Søen, Begge hensunkne i deres egne Betragtninger.

Men derefter udbrød Baronessen:

Jeg havde aldrig troet, at to Mennesker kunde ligne hinanden saa meget som min Mand og min Søn. Aage har arvet sin Fars alvorlige Interesser og fine Natur, saa den, der bliver gift med ham, vil aldrig blive skuffet.

Hun tænkte paa Eleonora som Svigerdatter; thi hun havde endnu ingen Anelse om, at denne Sag allerede var afsluttet mellem Fætter og Kusine.

Men Eleonora tænkte kun paa Bjørn.

XXIV.

Kjøbenhavns Borgermester meldte sig i Hospitalet og krævede i Embeds Anliggende at faa tale med Grev Brahe. Denne var nu bleven flyttet fra Tvangscellen over i et af de almindelige Sygeværelser.

Jeg kommer i Anledning af Grev Svend Brahes Ansøgning om at faa udnævnt en Værge for sin Far — begyndte Borgermesteren, idet han stirrede paa den saakaldte Syge med et spejdende Blik

Greven mødte hans Øjne med klar Ro og svarte:

De vil vise mig en Tjeneste ved at oplyse mig om de Grunde, paa hvilke min Søn stotter sin Ansøgning.

Han paastaar, at Greven ikke er i Stand til at bestyre sin Formue, og at De har truet med at ville ruinere Deres Datter.

Vil De behage at tage Plads! — sagde Greven. — Saa skal jeg forklare Dem den hele Sag.

De to Mænd satte sig ligeoverfor hinanden paa hver sin Side af et lidet Bord, og Greven begyndte:

Naar jeg ønskede at sætte min Datters Arv fast i Overformynderiet, var det for derved at sikre hende

Renterne for Livstid. Der er nok af Testamentjægere, som gaar paa Jagt efter unge Pigers Arv, og hvor forstandige disse ellers kan være, hører man dog alligevel daglig, at de bliver Bytte for rovbegjærlige Spekulanter.

Ja, ganske vist! — maatte Borgermesteren indrømme.

Min Datter har nu sat sig i Hovedet at ville egte en Mand, som efter mine Begreber i ingen Henseende er et passende Parti for hende. Og for at værge hende imod, at denne Person, hvis Fortid jeg ikke kjender, skal faa Tag i hendes Formue, agter jeg at baandlægge den.

Det finder jeg meget forstandigt — sagde Borgermesteren.

Med Hensyn til min Søn — forklarte Greven videre — saa har han desværre været ubesindig nok til at gifte sig, mens han endnu var Kadet. Han har levet i hemmeligt Egteskab og har et Barn, som nu er otte eller ni Aar gammelt. Men saa bliver han pludselig forelsket i en Anden, og nu vil han, at jeg skal udbetale Halvparten af hans Arv, for at han kan løskjøbe sig fra den første Kone. Men da han efter eget Sigende ikke har nogensomhelst Grund til Klage imod hende, finder jeg det ikke overensstemmende med mine Begreber om Ære saadan uden videre at skifte Hustru. Jeg har derfor svaret ham, at han skal faa et betydeligt Forskud paa sin Arv, men kun paa det Vilkaar, at han tager sin Familje til sig og opfører sig som en hæderlig Mand.

Udmærket! — udbrød Borgermesteren. — Jeg

kan kun bøje mig i dybeste Højagtelse for Grevens Tankegang og Handlemaade.

Se, det er formodentlig Grunden, hvorfor min Søn vil gjøre mig umyndig, ligesom det er dette, som jeg skylder min uventede Indespærring her. Ikke sandt?

Grev Brahe fortalte derefter ganske nøjagtig, hvorledes han var bleven overfaldt og bragt til Hospitalet, samt Alt, hvad han havde oplevet siden sin Ankomst hid.

Borgermesteren syntes ligesaa overrasket som forbitret over, hvad han hørte.

Grevens Indlæggelse har vakt en ganske ualmindelig Opsigt — forsikrede han. — Dagen efter, det var skeet, havde jeg Besøg af en Nordmand, Forfatteren Bjørn, som vilde tvinge Øvrigheden til at gribe ind, fordi han paastod, at Greven aldeles ikke fejlede Noget.

Herr Bjørn? — sagde Greven forbauset. — Har han søgt at virke for min Befrielse?

Ja, og han talte Deres Sag med Varme og Begejstring.

Besynderligt! I Sandhed højst besynderligt! — gjentog den gamle Mand.

Men jeg fandt ingen Grund til at blande mig i Sagen; thi den Slags Fantasimennesker kan man jo ikke tage altfor alvorlig. Han skal have været hos Politidirektøren og hos Justitsministeren ogsaa; men de havde heller ikke lagt synderlig Vægt paa hans Tale. Men imidlertid var da det Rygte bleven udspredt i hele Kjøbenhavn, at Greven slet ikke var syg, og derfor vovede jeg ikke at tage nogen Bestemmelse angaaende Deres Umyndiggjørelse, inden jeg personlig

havde været heroppe og undersøgt det Hele. Men efter hvad jeg nu hører, skal jeg naturligvis paa det Bestemteste erklære, at Deres Søns Ansøgning bør blive afslaaet.

Tør jeg stole paa, at De vil virke for mig? — spurgte Greven.

Ja, paa Æresord!

De trykkede hinandens Haand og skiltes.

Morgenen efter denne Samtale modtog Grev Brahe Besøg af en yngre Hospitalslæge.

Der er netop kommen Bud fra Magistraten — fortalte han — at Deres Søns Ansøgning om at faa Greven umyndiggjort er afslaaet.

Det finder jeg ganske naturligt? — svarte Greven, mens der blinkede et Triumfens Lyn i hans Øjne.

Og Doktor Smith har sendt mig herop for at melde, at Greven Idag har Frihed til at rejse.

Ah virkelig? — udbrød den Gamle med spottende Mine. — Efterat have holdt mig indespærret i otte og tyve Dage under Paaskud af, at jeg led af kronisk Sindssygdom, og at jeg var farlig for mine Omgivelser, erklæres jeg nu pludselig uskadelig, blot fordi Magistraten ikke vil umyndiggjøre mig? — Han lo højt, en kold, haanlig Latter. — Jeg synes, det var Overlægens Pligt at sende mig til Bidstrup, hvis han virkelig troede, jeg var farlig for mine Medmennesker. Men naar jeg er myndig, er man kanske ræd for, at Ingen skulde ville betale for mit Ophold der, og man kunde vel ikke vente, at jeg selv skulde gjøre det.

Den unge Læge, som ikke havde havt Noget med Sagen at gjøre, skyndte sig at spørge:

Ønsker Greven en Vogn, eller skal der først sendes Bud til Deres Familje?

Nej, hent en Droske! — svarte han utaalmodig. — Jeg vil vist ikke opholde mig her et eneste Øjeblik længere end nødvendigt!

XXV.

Det var endnu tidlig paa Morgenen, da Grev Brahe ringte paa sin egen Dør, og strax efter laa hans Datter i hans Arme.

Eleonora var kommen tilbage til Kjobenhavn Aftenen iforvejen og stod netop ifærd med at kjøre ud til Hospitalet.

Har du vidst Noget om dette? Og har du givet dit Samtykke til det? — spurgte han, idet han holdt hendes Hoved mellem begge sine Hænder og saa hende prøvende ind i Øjet.

Nej, Far, jeg vidste Intet! — svarte hun paa en Maade, som ikke lod nogen Tvil tilbage om Sandheden af hendes Ord.

Eleonora Brahe løj desuden aldrig, det vidste han.

Hvor er Svend? — spurgte han.

Han har været i Kiel en kort Tid — svarte hun. — Senere har han boet i Hotel »Kongen af Danmark«; for han fandt det saa tomt og uhyggeligt at være her i Huset ganske alene. Men nu, naar vi er hjemme, kommer han vel ogsaa.

Greven gik ind i sit Røgeværelse og skrev:

Min kjære Søn!

Jeg er netop kommen tilbage fra Hospitalet, og haaber, du vil blive glad ved at erfare, at din gamle Far dog ikke fejlede Noget, men endnu er fuldkommen vel baade paa Legeme og Sjæl. Jeg ønsker at se dig snarest og vil helst, at du strax flytter tilbage til mit Hus.

Eleonora er kommen hjem Igaar Aften.

Din Far.«

Tjeneren, som sendtes afsted med Brevet, vendte tilbage med det Svar, at den unge Greve vilde komme hjem til Middag samme Dag.

Men ved Middagstid var han endnu ikke kommen.

Saa gaar vi til Bords uden ham! — sagde den Gamle med mørk Mine. — Svend ved, at vi altid spiser Klokken fem.

Ved Slutningen af Maaltidet hørtes der pludselig et stærkt Knald og en Støj som af et tungt Legeme, der faldt ned.

Far og Datter rejste sig uvilkaarlig.

Hvad i al Verden kan det være? — udbrød han.

Det kom vist ovenfra! — mente hun.

Nej, det var her ved Siden af — sagde Greven bestemt, idet han lagde Servietten fra sig paa Bordet.

Han gik ind i Dagligstuen, gjennem de to mindre Værelser og ud i Entréen.

Eleonora fulgte efter, Tjeneren ogsaa.

I Svends Værelse fandt de Gaadens Løsning. Her laa han selv i Officers Uniform med en Revolver i Haanden, mens Blodet strømmede ud af den højre Tinding.

Den gamle Mand sank ned paa Knæ og løftede det blodige Hoved.

O, min Søn, mit Barn, hvordan kunde du gjøre dette? — jamrede han knækket og fortvilet.

XXVI.

Da Sagfører Garbens yngre Søskende var blevne voxne og spredte udover Landet i forskellige praktiske Stillinger, havde han som ældste Søn og ugift opfordret Moderen til at komme til Kjøbenhavn for at bosætte sig sammen med ham. De havde lejet tre mindre Værelser i Nygade ved Siden af hans Kontor.

Idag vandrede Fru Garben rastløst ud og ind og blev aldrig færdig med at tørre Støvet af de tarvelige Møbler i den lidt mørke Dagligstue. Hun var liden af Væxt med rundt Hoved og et Ansigt, hvis Træk mindede stærkt om en russisk Moppe. Hun brugte altid Hornbriller og sort Blondekappe.

Hvor bliver han dog af? — tænkte hun. — Han burde dog skynde sig hjem for at fortælle mig Udfaldet af denne Historie. Han ved jo, i hvilken Spænding jeg gaar.

Hendes Søn havde nemlig om Formiddagen sagt, at han agtede sig op paa Hospitalet for at høre, om Grev Brahe var kommen ud, eller om han skulde oversendes til en Sindssygeanstalt. Nu havde hun ventet i mange Timer; men Niels udeblev.

Endelig hørte hun ham i Kontoret. Strax efter aabnede han Døren og gik hen til Bordet, hvor han sank træt ned paa en Stol uden at tage Hatten af Hovedet.

Hvad fejler dig? — spurgte Moderen. — Har du seet Grev Brahe? Var du paa Hospitalet?

Han svarte:

Ja, jeg var der Iformiddag! Greven var netop bleven løsladt, og Magistraten havde ikke fundet, at der var nogen Grund til at gjøre ham umyndig.

Gud, hvilken Lykke! — udbrød hun, idet hun foldene sine brune, rynkede Hænder.

Og hun spurgte videre:

Saa var han altsaa ikke gal?

Garben svarte:

Gal? Ja, derom er vist Meningerne delte!

Jeg har nu aldrig troet det — sagde hun. — Man gaar ikke pludselig fra Forstanden uden legemlig Sygdom eller anden Aarsag. Børnene er vel meget lykkelige over at faa ham hjem igjen?

Jeg ved ikke — svarte hendes Søn. — Jeg har ikke seet nogen af dem. Jeg gik ned til Hotel »Kongen af Danmark« for at tale med Svend. For jeg vilde gjærne have truffet ham, inden jeg mødte Greven. Men jeg fik den Besked, at hans Tøj allerede var sendt hjem til St. Annæ Plads. Da jeg senere kom ned der, mødte jeg i Porten en af Pigerne, som fortalte — han standsede og sukkede, som om han tabte Pusten.

Hvad fejler dig, Niels? — udbrød Moderen. — Der er vel ikke hændt nogen Ulykke?

Svend Brahe har skudt sig — svarte Garben med synlig Anstrængelse for at faa Ordene frem.

Hvad siger du? Hvad er da Grunden til det?

Jeg ved ikke . . . Skjøndt jeg kan vel muligvis gjætte, hvad det er.

Hvad skulde det da være? Hvad tror du?

Gjæld antager jeg. Fortvilede Pengeaffærer.

Dette er mig en Gaade — sagde Fruen. — Faderen er jo meget rig.

Det hjalp ikke Sønnen, naar han ikke kunde faa bruge noget af Formuen. Den Gamle kan jo endnu leve i mange Aar.

Saa er det kanske Grev Svend, som har villet gjøre ham sindssyg for at faa fat i hans Penge?

Niels sad taus og hensunken i flere Minutter, mens hans tykke Pegefinger trak Linjer op og ned paa Bordtæppet. Derefter sagde han tungt og langsomt:

Nej, det var mig, som undfangede Idéen og udførte den!

Du? — skreg Moderen, som begyndte at tro, at Sønnen talte over sig.

Ja, jeg! — han trommede paa Bordet og kunde ikke se sin Mor i Øjnene.

Han vedblev:

Svend har i Aarenes Løb brugt mange Penge, som jeg har maattet skaffe ham af Umyndiges Midler. Jeg troede jo fuldt og fast, at han skulde kunne afbetale dem med sin Arv. Men nu saa det ud til, at hans Far vilde berøve ham denne.

Hun blev kridhvid.

Nej, dette kan jeg ikke tro! — sagde hun i samme forfærdede Tone. — Glemte du da, at denne

gamle Mand har været din Fars Principal, hvem han agtede og beundrede? Glemte du, at han var din egen Mors, den fattige Enkes Hjælp og Støtte, at han har bekostet hele din Opdragelse og ved sine Anbefalinger skaffet dig en fremskudt Plads indenfor din egen Stand? Har du virkelig villet begaa en slig Forbrydelse imod dine Forældres og din egen Velgjører? O, du min Gud, dette kan jeg ikke tro!

Jo, jeg har gjort det, Mor! — kom det frem med et sønderknust Udtryk.

Hjærteløse Uhyre! — udbrød hun med Afsky, idet hun stod op. — Nu gjør jeg mig færdig og forlader dit Hus!

Nej, lad heller mig gaa! — sagde han. — Jeg er et elendigt Udskud. Jeg fortjener at trampes paa og sparkes til af alle hæderlige Mennesker.

Det er dit Hus — svarte hun. — Altsaa er det rimeligt, at jeg forsvinder. Jeg pakker mine Sager og rejser tilbage til mit forrige Hjem.

Nej, vent lidt Mor! — bad han. — Da jeg kom fra Grev Brahes, var jeg saa rystet, at jeg vandrede lige frem uden at lægge Mærke til Vejen. Pludselig stod jeg paa Bryggen, hvor der laa et stort Skib, som sejler Idag til Amerika. Jeg fik saadan Lyst til at gaa ombord med det Samme; men jeg syntes, jeg maatte fortælle dig Sandheden, inden jeg drog afsted. Nu vil naturligvis Greven lade undersøge, hvordan det Hele er gaaet til fra Begyndelsen af, og da vil mit Navn snart komme frem.

Men hvordan kan da en Sagfører beordre en Mand indlagt paa Hospitalet? — spurgte hun. — Blev han ikke først undersøgt af en Læge?

Nej. jeg talte med Doktor Wedel; men saa overdrev jeg kanske lidt . . . Han troede paa det; . . . og nu falder Ansvaret tilbage paa mig . . . Dernæst kommer alle disse Penge, som jeg indestaar for . . . Jeg maa ud af Landet, inden det er for sent. Jeg er en mærket Mand.

Ja, rejs! Rejs! — sagde hun haardt —.

Jeg skammer mig over dig!

Han gik ind i sit Sovekammer for at pakke sammen de nødvendigste Klæder, og derefter ordnede han nogle Papirer inde paa Kontoret.

Imidlertid blev Fru Garben siddende i Dagligstuen med foldede Hænder, lammet af Rædsel over Sønnens uværdige Opførsel.

Da han var færdig med sin Indpakning, kom han tilbage for at sige Farvel.

Han blev staaende ved Bordet ligeoverfor hende og sagde:

Der er endnu noget Andet, som jeg vil betro dig. Du kan sikkert ikke forstaa det; men jeg vil nu alligevel fortælle den hele Sandhed. Jeg gik i den Tro, at jeg var gift med Komtesse Brahe, og at det derfor var min Pligt at værge hendes Formue, som Greven vilde sætte fast i Overformynderiet.

Var du gift med Komtesse Brahe? — spurgte Moderen. Nej, det forstod hun ganske vist ikke.

Ja, det vil sige, bare saadan herinde i Fantasien — han pegte paa sin store, runde Pande. — Jeg forgudede min Kone, denne fine og skjønne Eleonora, og saa syntes jeg, at det var min Pligt at forsvare hende imod hendes Far . . .

Fru Garben stirrede bare paa ham, og han sluttede:

Farvel Mor! . . . Du skal høre fra mig, hvis du ønsker det.

Den gamle Kone blev siddende med gabende Mund uden at svare et Ord. Hun hørte Sønnen slaa Entrédøren i; men hun kunde ikke røre sig.

Er Niels bleven sindssyg? — spurgte hun ganske højt. — Er min Søn gaaet fra Forstanden? Er han sindssyg? — gjentog hun endnu en Gang.

Overraskelsen og Forfærdelsen lammede baade Sjæl og Legeme.

Men pludselig steg hendes afdøde Mands Skikkelse lyslevende frem for hende. Under deres ellers saa lykkelige Egteskab havde hun ofte været hjemsøgt af den uhyggelige Mistanke, at Garben led af en fix Idé, at der var noget Sygt i hans Hjærne. Han havde altid været samvittighedsfuld i sit Arbejde, juridisk Kandidat med god Karakter og Fuldmægtig hos Byens første Embedsmand; men han kom aldrig videre end til dette, hvad der vakte Alles Forbauselse. Kun hans Hustru kjendte Grunden til denne hans Stillestaaen og den deraf følgende Fattigdom. Garben havde nemlig tilbragt alle sine Aftener og ofte den halve Nat med at skrive store Sørgespil, hvilke havde været hans Livs Hovedtanke, mens al praktisk Virksomhed kun var bleven betragtet som en Bisag. Men hans store Værker var aldrig bleven opførte eller trykte, og selv havde han ikke havt Raad til at udgive dem. Han forbandede alle Teaterdirektører, Forlæggere og Kritikere — og skrev videre, men altid med samme trøstesløse Udfald.

Som en praktisk og nøgtern Natur havde Konen ofte nok søgt at gjøre ham indlysende, at han maatte

kunne anvende Tiden til at fortjene noget Mer til sin Familjes Underhold. Men herover blev han rasende, og bebrejdede hende, at hun tog Parti med hans Fiender og ikke forstod ham.

Paa sit Dødsleje havde han sagt:

Jeg efterlader dig mit Livs store Værk, en hellig Skat, som du skal holde i Agt og Ære. Engang kommer der nok en Aand, som forstaar mig! — og med disse Ord pegte han paa sit Bogskab, der var fyldt med Manuskripter.

Lang Tid efter hans Død havde hun anbetroet denne Hemmelighed til Grev Brahe, som blot havde svaret:

Deres Mand maa have lidt af Genivanvid, af Stormandsgalskab. Det hænder nemlig ofte, at man kan have en eneste syg Idé, mens man er klar i alle andre Retninger.

Paa Grund af denne Garbens ulykkelige Kjærlighed til Digtekunsten, havde hun altid været bange for at opmuntre sine Børn til at læse Poesi, og Niels havde heller ikke følt nogen Lyst til den Slags Adspredelse. Men han havde arvet Faderens frodige Fantasi, og af Mangel paa andet Afløb havde den arbejdet, saa han tilsidst ikke vidste Forskjel paa Drøm og Virkelighed.

Pludselig slog Forstaaelsen ned i hende.

Hun saa hele hans Tankerække og udbrød:

Han er ikke forbrydersk; han er syg! — Og hun følte en grænseløs Medynk med dette ulykkelige Menneske — han var jo dog hendes Barn!

Hun tog paa sig Hat og Kaabe, gik hurtig ud,

standsede en Vogn og befalte Kusken at kjøre ned til det store Skib, som skulde til Amerika.

Men da hun kom til Bryggen, hørte hun, at Skibet allerede var langt ude i Sundet.

Hjælpeløs i sin Sorg vandrede den gamle Kone hjemover.

Det var nok alligevel bedst, at han nu kom bort! — tænkte hun. — Thi denne Slags Galskab forstaar vel de Færreste. Greven maa have det Hele at vide. Han, som har kjendt Faderen, vil kanske kunne forklare sig Sønnens Tilstand og finde en Grund til Undskyldning.

Men jeg bør vente, til Grev Svend er begravet, og saa skrive det. Ja, jeg vil skrive det!

Hun sukkede tungt og gik tilbage til det øde Hjem.

XXVII.

Grev Brahe og hans Datter sad paa Sofaen i Dagligstuen tause og hensunkne hver i sine Betragtninger.

Pludselig sagde han:

Jeg fandt et Brev i Svends Lomme. Har jeg fortalt dig det?

Hun:

Nej! Var det til dig?

Ja, til mig!

Hvad skriver han?

Han fortæller, at han i hele den sidste Maaned har lidt saa forfærdelig. At han har havt de frygteligste Sjælekampe og Samvittighedsnag; men at den onde Lidenskab rev ham med sig. Han beder mig om Tilgivelse og siger, at Planen om min Indespærring aldrig vilde være opstaaet i hans Hjærne. Idéen kom fra Sagfører Garben.

Sagfører Garben? — udbrød Eleonora forbauset.

Ja! Han skal have talt med Lægerne og have

sat det Hele i Værk. Og Svend var svag nok til at følge hans Raad.

Jeg kan næsten ikke tro eller fatte dette — sagde Eleonora. — Han har altsaa lønnet dine Velgjærninger med den mest hjærteløse Egoisme!

Ja, der ser du de Farer, for hvilke man er udsat, naar man har den misundte Lykke at eje en Formue! — sagde Faderen. — Og det bør ikke forbause dig, at jeg søger at sikre din, inden jeg dør — skjøndt Lægerne fandt, jeg maatte være sindssvag, naar jeg gjorde det.

Du har Ret Far, du har helt Ret, og jeg helt Uret! — sagde hun i en blød Tone.

Derefter henfaldt de paany i deres egne Betragtninger.

Efter en lang Pause spurgte hun:

Hvorfor har Svend skudt sig? Ved du det?

Ja, jeg tror nok, jeg ved det! — svarte han uden at løfte Blikket. Han stirrede uafladelig paa en rød Buket i Gulvtæppet.

Hvad er det da?

Gammel Synd, som straffer sig.

Hun spurgte paany:

Men hvad var det?

Din Bror var gift.

Gift? Var Svend gift? — Hun vendte sig til Faderen som for at overbevise sig om, at han virkelig var vaagen.

Ja, han var bare tyve Aar gammel, da han giftede sig paa en Rejse til England.

Den Gamle talte langsomt og stødvis:

Han fristede hende . . . til at flygte fra Forældrene . . . og følge med ham til Danmark . . . Her har hun levet siden.

Er hun her endnu?

Ja!

Hvor?

I Kjøbenhavn. Hun skal i længere Tid have været Lærerinde hos Hofjægermester Sten Ebbesens.

Det er da ikke Frøken Hassel? — spurgte Eleonora mer og mer forbauset.

Jo, netop!

Det var besynderligt! Jeg har flere Gange lagt Mærke til, at hun har siddet og stirret paa mig med et saa ejendommeligt Udtryk . . . Den Ulykkelige!

Ja, det maa du nok sige! Og nu vilde Svend fornægte hende og gifte sig med en Anden. Men saadanne Forvildelser straffer sig tidlig eller sent.

Faderen taug.

Hun spurgte ikke mer; men denne Fortælling gjennemrystede hendes Sjæl. Frøken Hassel havde altsaa for mange Aar siden udført noget Lignende som det, hun selv nylig havde tænkt paa at gjøre: Forlade sit Fædreland, Slægt og Venner, bryde med Alt, trampe paa Alt, og følge Gjenstanden for sin Kjærlighed langt bort i det Fjærne og Ubestemte i en Storm af opkogende Lidenskab!

Hun rejste sig hurtig og gik ind i sit Sovekammer rystende over hele Legemet.

Broderens blodige Ansigt stod som et afskrækkende Spøgelse mellem hende og Bjørn, stængte for Vejen lig et flammende Sværd med Trudselen: Gaar du, saa straffer jeg tidlig eller sent!

Hun kastede sig paa Sofaen, vred sine Hænder og græd krampagtig.

Til øget Kvide saa hun ogsaa i Tankerne Bjørns Sjælenød, hvis deres Forhold brast.

Men nej — alligevel — hun maatte trampe paa sin frydefulde Drøm — —.

Jeg kan ikke! —

XXVIII.

Fire Dage efter Svend Brahes Død blev hans Lig ført til Kapellet, og den følgende Morgen skulde Begravelsen finde Sted.

Hofjægermester Sten Ebbesen med Hustru, Baronesse Rosenkrantz og Søn samt en Del yngre Søofficerer, der havde kjendt den Afdøde fra Kadettiden, var mødte frem for at følge ham.

Hvad i al Verden skal hun her? — spurgte Fru Sten Ebbesen sin Mand med et Blik hen paa en yngre, sortklædt Kvinde, der stod øverst ved Kisten og holdt en liden Gut ved Haanden. Det var deres Lærerinde, som havde forladt dem for nogle Uger siden, da hun foregav at være overanstrængt og derfor trængte til Hvile.

Det aner jeg ikke — svarte Hofjægermesteren. — Det er dog højst besynderligt, at hun møder frem her!

Grev Brahe og Datter ankom sidst. De hilste paa hver især af de Tilstedeværende. Derefter standsede han forbauset foran den unge, sørgeklædte Dame og sagde:

Tør jeg spørge, hvem jeg har den Ære at tale med?

Jeg er den Afdødes Hustru — svarte hun højt og rolig. — Og dette er hans Søn.

Der gik en Hvisken af Forbauselse gjennem Rummet:

Hans Hustru!

Hans Barn!

Man ventede i stærk Spænding paa, hvad den gamle Greve vilde svare. Men denne lod sig ikke forvirre. Han rakte hende Haanden og sagde:

Jeg ventede at se Dem her!

Nu traadte Præsten ind og holdt en kort Tale, hvorefter Kisten blev baaret ud og sænkedes i Jorden.

Efterat Ceremonien var færdig, trykkede de Tilstedeværende hinandens Haand og opsøgte i Stilhed hver sin Vogn.

Ved Porten sagde Grev Brahe til sin Svigerdatter:

Jeg skal gjøre Alt for at sone, hvad min Søn har forbrudt imod Dem. Her har De Adressen til min Sagfører, gjennem hvem vi kan forhandle det Fornødne.

Tak! — svarte hun. — Men jeg rejser snarest muligt tilbage til England.

Det finder jeg ogsaa bedst for alle Parter! — svarte Greven. — Eleonora og hendes Far hilste, og de steg Begge ind i Vognen.

Det var da en højst mærkværdig Historie! — sagde Baronesse Rosenkrantz til sin Søn, da de kjørte hjemover. — Svend har altsaa været gift?

Ja, det lader til det! Og Onkel syntes at vide det uden at kjende hende. Det er jo en hel Roman.

Sønnen maa mindst være ni eller ti Aar gammel — sagde Baronessen. — Svend har sandelig været tidligt ude. Han har skyndet sig mer, end du gjør.

Nu, er vi saa ved det Kapitel igjen? — sagde Sønnen. — Jeg vil da fortælle dig ligefrem, at det bliver aldrig til Noget mellem Eleonora og mig.

Paa Grund af Bjørn? — spurgte Moderen. — Har du virkelig ladet dig fortrænge af ham?

Rosenkrantz svarte:

Jeg har Intet at bebrejde Bjørn, for han vidste ikke Noget om mine Hensigter ligeoverfor Eleonora. Og hun selv har aldrig i sit Liv tænkt sig Muligheden af at kunne gifte sig med mig.

Aa, snik, snak! — svarte Moderen ganske ærgerlig. — Jovist har hun det! Har du da nogensinde spurgt hende?

Ja, jeg har spurgt hende og faaet en Kurv!

Baronessen sprat i af Overraskelse. Hendes Søn faaet en Kurv! Det var da utænkeligt!

Ja, det kommer af at være Fætter og Kusine! Men da bør du virkelig henvende dig til Frøken Sten Ebbesen. Forældrene siges at være komne til Kjøbenhavn i Vinter bare af den Grund.

For at forlove hende med mig? — spurgte Rosenkrantz forbauset.

Ja, du ved, Hofjægermesteren er aabenmundet, og han har fortalt, at hans Kone har lovet, det skulde ske, og hvad hun har sat sig i Hovedet, opgiver hun aldrig.

Ja, jeg maa nu betænke mig lidt . . .

Betænk dig endnu ti Aar, som du har gjort med Eleonora, saa kan du være sikker paa, at en Anden snapper hende bort, og at du tilsidst bliver gaaende der som Pebersvend.

Foretrækker du da, at jeg svarer dig ligeud, at dette aldrig kan ske? — sagde han. — Hofjægermesterinden maa virkelig undskylde, om jeg ikke strax lystrer Kommando.

Grev Brahe giver nu aldrig i Verden sit Samtykke til et Giftermaal mellem Eleonora og Herr Bjørn — mente Baronessen.

Hendes Søn svarte Intet. Han sukkede i lønlig Sorg og tænkte paa et Digt, som i de senere Dage saa ofte dukkede op i hans Erindring:

Anfangs wollt' ich fast verzagen
Und ich glaubt', ich trüg' es nie;
Und ich hab' es doch getragen, —
Aber fragt mich nur nicht: wie?

XXIX.

Den engelske Minister vandrede rastløst ud og ind i sin store Lejlighed. Beatrice havde været syg i flere Dage, og Lægen havde erklæret, at hun havde Feber, givet hende Medicin og befalet hende at ligge til Sengs.

Men Moderen forstod det bedre.

Vi maa rejse til Syden — sagde hun til sin Mand.

Nu? — udbrød Lorden. — Naar hun er saa svag?

Ja, netop nu! — svarte Lady Wellington. — I disse kolde Lande forstaar man ikke Sjælens Sygdomme, denne tærende Sot, som undergraver de fine, følsomme Naturer.

Tror du da virkelig, at det er den unge Grev Brahes Død, som er Grunden til hendes Sygdom?

Ganske vist! — svarte hans Hustru. — Der er ingen Tvil om det. Da hun læste det i Avisen, udstødte hun et Skrig og faldt besvimet om paa Gulvet. Og senere græder hun ustandselig. Hun maa snarest muligt rives ud af disse Omgivelser, og saa faar Tiden virke.

Moderen gik ind i Sovekammeret, hvor Beatrice laa i sin hvide Seng, klædt i Hvidt og hvid i Ansigtet, saa de sorte Øjne syntes unaturlig store.

Skal vi rejse til Syden, mit Barn?

Ja, hvis du har Lyst til det! — svarte den Syge i en ligegyldig Tone.

Til Florentz?

Det er mig det samme.

Eller kanske heller til Nizza?

Som du vil, Mama?

Hun lod dem gjøre, hvad de vilde, og mens Faderen paa Grund af Embedspligter endnu maatte opholde sig en Tid i Kjobenhavn, gjorde Moderen sig rejsefærdig og bragte snarest muligt sin Datter, som en viljeløs Dukke, afsted til Jernbanestationen.

Da Beatrice sad i Kupéen ved Siden af sin Mor, blev hun pludselig stærkt bevæget, idet hun fik Øje paa en sortklædt Dame og en liden Gut. Denne lignede i paafaldende Grad den Afdøde. Rygtet om dette hemmelige Giftermaal var naturligvis nu spredt ud over hele Byen og havde ogsaa naaet Lord Wellingtons Øren; men af Skaansel imod sin Datter havde han ikke villet gjentage det. Hun indbildte sig, at Svend pludselig var død af Hjærteslag, og i hendes Sorg var der ingen Bitterhed.

Men i Kupéen ved Siden af sad Enken og hendes Søn. Hun forlod Danmark med et dødt Hjærte og et iskoldt Sind. Skuffelsen, Bedrageriet og Foragten havde dræbt alle mildere Følelser i hendes Sjæl. Hun hadede ham, der han laa i Graven, og selve Døden sonte i hendes Øjne Intet af, hvad han havde forbrudt imod hende og hendes Barn.

Vel havde den gamle Greve nu skrevet i sit Testamente, at hans Barnebarn skulde erholde sin afdøde Fars hele Arv, og saaledes anerkjendt deres Egteskab — men der findes Krænkelser, som aldrig kan sones med Penge, og den, som var tilføjet Emmy, var af den Slags.

Livets Drøm var veget fra hende; hun rejste tilbage som Lig.

XXX.

Endelig var Dagen oprunden, den store, den længe ventede og skjæbnesvangre, da Bjørns første dramatiske Arbejde skulde opføres. Han havde været til Prøve hver eneste Dag, gjennemlevet sit Stykke Gang efter Gang, og nu var hans aandelige Barn færdigt til at bæres frem for Verden og faa sin Dom.

Han sad hjemme samme Formiddag.

Eleonora kommer ikke — tænkte han bedrøvet. — Hendes Nærværelse vilde have gjort Aftenen dobbelt festlig; hvis det da i det Hele taget bliver en Fest og ikke en Skuffelse.

Han skrev til hende:

Min dejlige Eleonora!

Her har du mig atter! Ak, hvor fortvilet jeg er, fordi du ikke kan komme Iaften! Maatte det bare ikke være et ondt Varsel! Men jeg forstaar jo naturligvis godt, at du ikke kan gaa i Teatret Dagen efter din Brors Begravelse.

Jeg vilde ønske, jeg kunde løfte dig højt over alle Livets Sorger, op til en Verden, hvor der kun var Lys, Musik og Kjærlighed; men desværre, Evnen staar ikke i Forhold til Ønsket, og vi faar Alle tage vor Del af Byrden, mens vi vandrer her paa Jorden.

At jeg ikke kan faa se dig, og at vide, at du sørger, er for Øjeblikket min store Fortvilelse. Og jeg trængte saa højligen til Sindsro og Stilhed i mit private Liv netop nu i disse Dage, da jeg staar ved et saa alvorligt Vendepunkt i min kunstneriske Løbebane. Jeg føler mig nemlig mer og mer overbevist om, at den dramatiske Kunst er mit rette Kald. Den knappe Stil, den hurtige, kraftige Handling, som kræves i Skuespillet, interesserer mig langt mer end Novellens brede Form og den omhyggelige Udpensling af alle det daglige Livs smaa Begivenheder.

Hvad tror du nu egentlig, din Far tænker paa med Hensyn til os To? Du maa gjøre Alt, hvad der staar i din Magt, for at stemme ham venligere imod mig. Jeg synes, dine sidste Breve har været saa taagede og vaklende med Hensyn til dine Planer for Fremtiden. Lad mig derfor spørge dig i ligefremme Ord:

Hvis Greven nægter bestemt at give sit Samtykke til vort Giftermaal, er du da endnu rede til at egte mig imod hans Vilje, saaledes som du selv engang var den Første til at foreslaa?

At opgive dig vilde for mig være det Samme som aandelig og moralsk Død, det ved du, og dermed lægger jeg den store, tunge Afgjørelse i dine fine, smaa Hænder.

Send mig et Svar, inden jeg gaar i Teatret; thi jeg kan ikke sidde der med denne fortærende Uro. Den vilde ødelægge hele min Aften, hvis mit Stykke skulde gjøre Lykke. Og gjør det Fiasko, vilde Skuffelsen føles endnu tungere, naar jeg ikke som Styrkebelte havde med mig nogle venlige Ord fra dig, min Kjærlighed, mit Paradis!

Din

Bjørn.«

Budet, som gik afsted med Bjørns Brev, kom snart tilbage med den Besked, at Komtesse Brahe var kjørt ud med Greven, og at de ikke ventedes hjem før henved Aften. Altsaa maatte Bjørn alligevel gaa i Teatret uden at have faaet hendes Svar.

Huset var overfyldt. Alle Literaturens Spidser, alle de toneangivende Smagsdommere sad paa deres vanlige Plads i første Parket, i Hoflogen saaes Kongen og Dronningen, og til alle Sider en Mængde lysklædte, elegante Damer.

Bjørn kunde ikke bekvemme sig til at tage Plads mellem denne kritiklystne Mængde, som med graadige Kløer og spottende Smil vilde rive hans Hjærte istykker, saafremt hans aandelige Værk tilfældigvis skulde mishage den. Han krøb i Skjul bag Gitteret i Skuespillerlogen, og Tæppet rullede op.

Hvad der sagdes paa Scenen, hørte han neppe nu, skjøndt han paa Prøverne havde fulgt hver en Sætning, hvert et Blik og hver en Haandbevægelse med spændt Opmærksomhed.

Efter første Akt hørtes ingen Klappen. Publikum samtalte ganske ligegyldig, som om Intet var foregaaet.

Men i anden Akt begyndte Stemningen at hæve sig. Replikkerne slog Ild i Sindene og rørte ved Sjælens dybeste Strenge. Tæppet faldt, og der lød en tordnende Bifaldsstorm.

Stemningen steg til det højeste i sidste Akt. Tilhørerne sad dybt rystede, man græd, og Aftenens Triumf var sikker.

Nogle havde faaet Øje paa Forfatterens Hoved bag Sprinklerne i Logen; man raabte hans Navn, og da Skuespillerne viste sig, blev der skreget:

Digteren frem!

Bjørn maatte tilsidst efterkomme Publikums Ønske, og han traadte frem foran Lamperækken med Sejrens stolte Lysning om sin Pande.

Udenfor Teatret mødte han Baron Rosenkrantz, som indbød ham til et Festmaaltid i Hotel d'Angleterre sammen med en Del Kritikere samt de Skuespillere, der havde udført Hovedrollerne i hans Stykke.

Bjørn var ganske fortumlet af Glæde. Han slog Armene om Rosenkrantz midt paa Kongens Nytorv og raabte højt:

Jeg omfavner dig, Danmark! Jeg takker dig, du Nordens Athen, vort aandelige Skjønhedslivs Vugge, du gjæstfrie Arne for Norges Skjalde — jeg takker dig! Og jeg elsker dig! —

Det Favntag var fast som at trykkes mellem Norges Fjelde — lo Rosenkrantz. — Men kom nu, kjære Ven, og lad os fortsætte ovre i Hotellet, ellers faar vi jo et helt Opløb omkring os! —

Den natlige Fest varede i flere Timer, hvorefter de glade Venner brød op og fulgte Æresgjæsten over til hans Port. Idet han lukkede den efter sig, hørtes

et trefoldigt, kraftigt Hurra lyde højt i Nattens kolde Stilhed.

Han smilte tilfreds, mens han tændte en Fyrstikke og gik varsomt op ad den mørke Trappe. Men nu mindedes han paany Eleonora, hvem han ganske havde glemt i Selskabets Tummel med alle de lange Skaaltaler og de skarpe, støjende Ordskifter om Kunst og Literatur.

Han aabnede Døren til sit Værelse, tændte Lampen, slængte Hat og Overfrakke paa en Stol og saa sig forskende omkring. Mon hendes Svar skulde være kommen, mens han var ude?

Paa Væggen over Sofaen hang en Laurbærkrans med Baand i danske Farver, og paa det lave Bord ved Siden af Sofaen laa et Brev med Sørgerand. Han kjendte denne høje, elegante Skrift og aabnede hurtig:

Kjære Bjørn!

Nej, der kan aldrig være Tale om, at vi kan gifte os uden Fars Samtykke! Jeg maa svare dig dette klart og bestemt. Jeg ved ikke, hvad mine Følelser for dig kunde have forledet mig til for kort Tid siden; thi du som er Menneskekjender, har sandsynligvis opdaget, at jeg er en trodsig Natur, som har vanskeligt ved at bøje mig under Magtbud, men at jeg paa samme Tid er meget svag overfor dem, jeg holder af. Hvis der altsaa siden den Dag, Far bortviste dig og nu, ikke var skeet noget Ualmindeligt, saa vilde jeg kanske nu have gjort Forsøg paa at sætte min Vilje igjennem. Men efter det frygtelige Slag, som netop har rammet os ved Svends ulykkelige Skjæbne, vilde

det være mig umuligt at foraarsage Far endnu flere Sorger og end mer forbitre hans Alderdom. Hvis jeg forlod ham, kunde det gjælde hans Liv, og hvordan skulde jeg kunne bære dette over mit Hjærte? Jeg er sikker paa, at ved nøjere Eftertanke vilde heller ikke du gjøre dig skyldig i noget saa Urigtigt, og hvis du kjendte Fars Karakter, da vilde ogsaa du komme til at højagte og elske ham, skjøndt hans Idéer baade paa Grund af hans høje Alder og hans særegne Opdragelse i flere Retninger afviger fra dine. Jeg har tænkt længe og dybt paa, hvad vi helst bør gjøre, og jeg indser, at Fars Samtykke kun kan vindes ved Godhed og gradvis, og at vi maa sætte vort Haab til Fremtiden. Lad vort Forhold derfor vedblive at staa, som det nu staar! Du siger, at du maa rejse for at faa dit Skuespil opført paa andre Teatre, og jeg vil ikke holde dig tilbage. Ak, hvor gjærne vilde jeg ikke have fulgt med; men efter hvad jeg ovenfor har forklaret, forstaar du vist, at det er min Pligt og tillige det klogeste, at jeg indtil videre bliver hjemme.

Det gjør mig ondt at maatte skrive dette og bringe dig Sorg netop Iaften, naar du bad mig om Trøst og Opmuntring; men som du ser, har jeg intet Valg og er bestemt paa at adlyde min Samvittighed.

Skriv til mig ofte og skriv om Alt! Dine Breve er fra nu af min eneste Glæde.

Din

Eleonora.«

Bjørn krammede Brevet mellem sine Fingre med en krampagtig Rystelse. Efter Aftenens Jubel og

stormende Glæde var denne Udsigt til muligvis at miste hende for bestandig et saa pludseligt Nedfald til haabløs Fortvilelse, at hans Sjæl tabte sin Ligevægt, og han brast ud i Graad, voldsomt og kvalfuldt.

Han kastede sig paa Sofaen, skjulte sit Ansigt i Hænderne og hulkede som et Barn.

Han vidste, hun var ikke gaaet til dette uden efter stærke Kampe, hvad der tifold øgede hans Sorg.

Altid denne gaadefulde Giftdraabe, som gjorde hans største Triumfdage til hans bitreste Lidelsesstunder! Da han for mange Aar siden havde udgivet sin første Bog, og hele Skandinavien havde tiljublet den unge Sanger, netop da var hans Forlovede død af Brystsyge i et fremmed Land. Og nu, naar han havde fejret sit Livs største Kunstnertriumf og vundet en langt mer betydningsfuld Sejr end den i hans første Ungdom, nu skulde han samme Dag tabe sin modne Alders stærke, ideale Kjærlighed!

Ja, for jeg mister hende! Jeg føler, at jeg mister hende! Hverken hun eller jeg kan omforme en syttiaarig Mands Livsanskuelser!

Og naar jeg er borte, hvem ved, om hun da ikke glemmer mig? Jeg har jo saa faa af denne Verdens Goder at byde hende!

Han løftede Haanden op over Hjærnen, der brændte som i stærk Feber; men idet han gjorde denne Bevægelse, stødte han til Laurbærkransen, saa den faldt ned fra Væggen og lagde sig trøstende blødt omkring hans Hoved.

XXXI.

Bjørn aabnede en tyk Bog, paa hvis Pærm der stod skrevet: *Motiver*. Heri plejede han at samle mer og mindre mærkværdige Historier, dem han hørte fortælle, og som han senere kunde benytte i en forandret Form til sine Bøger. Han bladede og standsede ved sidste Side: »Overfaldet paa Grev Brahe«. Ja, det er sandt, dette vilde være et glimrende Motiv for et Skuespil! — Og nye Syner begyndte at dæmre i hans Fantasi. — Jeg kunde lade den gamle Mand gribe af pengegriske Arvinger og indespærre, og saa kommer der et hæderligt Menneske, der for Exempel elsker hans Datter, og som sprænger Fængslets Porte og befrier Faderen. Og som Belønning? Ja, han maa da naturligvis faa Datteren som Belønning!

Digteren smilte vemodig:

Saadan gaar det nu ikke altid i Virkeligheden; men skal den moralske Retfærdighed ske Fyldest, maa det helst ende paa den Maade.

Men hvordan skal nu Helten gaa frem for at udvirke dette?

Han grublede videre:

Jo, der har jeg det!

Men igrunden burde jeg jo ogsaa selv gjøre det Samme, inden jeg begyndte paa mit Værk. Det kunde være en passende Indledning, og det er ogsaa interessantere at leve en Begivenhed end at skrive den. Det er heller ikke nok at have faaet ham ud af Hospitalet, sidste Akt mangler, nemlig de Skyldiges Straf. Naar en Mand i Grev Brahes Stilling og med hans Navn kan være udsat for en saadan Behandling, hvor mange ulykkelige Ofre maa der da ikke vansmægte i disse Anstalter, forsvarsløse Væsner, som aldrig faar Anledning til at klage, og som holdes indespærrede, for at forbryderiske Slægtninge kan opspise deres Ejendomme!

For alle disse vil jeg ogsaa slaa et Slag, der aldrig skal blive glemt. Og selv om Grev Brahe ikke havde været denne fornemme Mand, som endog har vist mig Døren, men bare en simpel Haandværkssvend, saa vilde jeg alligevel gjøre, hvad jeg nu tænker paa. Jeg vilde alligevel raabe i Basun, saa det tordner over hele Landet, over hele Skandinavien, langt ud i det Fremmede.

Han lukkede Bogen, greb et stort Ark Papir og begyndte at skrive, saa Pennen dansede henover Papiret.

Nogle Dage senere var Bjørns Opsæt staaende Samtaleemne over hele Landet.

Han havde skrevet med ædel Harme om den uhørte Forbrydelse, hvorfor Grev Brahe var bleven udsat. Og han sluttede med en indtrængende Opfordring til Sundhedspolitiet om at paabyde et strengere Tilsyn med alle de private og offentlige Sindssygeanstalter. Han gjorde samme Sag til Gjenstand for lange Breve til norske og svenske Blade, og de tændende Ord, som fik forhøjet Vægt ved hans berømte Navn, gav Anledning til en lang Række Afhandlinger i den danske saavelsom i den udenlandske Presse.

Og dermed havde Digteren paany kastet sig ind i den Kampens Brand, som passede saa vel for hans stærke Natur.

Den bedste Løn for alt dette hans uegennyttige Arbejde var Erfaringen om den praktiske Virkning af den Anklage, han havde udslynget med Retfærdighedsfølelsens Frimodighed. Han begyndte at faa Besøg af Mennesker, der betroede ham deres Oplevelser, som forekom ham helt eventyrlige.

En Formiddag modtog han en sortklædt Kvinde i Alder mellem gammel og ung. Det graa, afpillede Ansigt vidnede om Næringssorger og opslidende Arbejde.

Mit Navn er Olava Hansen — sagde hun med en forknyt, næsten sky Mine. — Jeg kommer for at takke Dem; thi De har frelst mig fra at blive indestængt paa et Sindssygeasyl.

Vær saa god, sæt Dem ned! Og fortæl mig, hvordan det er gaaet til! — sagde Bjørn. — Dette Spørgsmaal optager for Øjeblikket alle mine Tanker.

Hun satte sig varsomt, foldede Hænderne og fortalte med en tynd, lidt klynkende Røst:

Jeg syr Skræddersøm og har været saa heldig at faa Kunder blandt Byens fineste Familjer. Men da jeg maa forsørge mine gamle Forældre, har jeg aldrig havt Tid til at tage saa megen Hjælp, som jeg behøvede, og derfor har jeg stadig maattet sidde oppe til langt ud paa Natten. Og dette Liv slider jo tilsidst paa Nerverne. Jeg har ogsaa sparet sammen for at kjøbe to Symaskiner, hvad der ikke har slugt saa faa Penge. Og derfor har Føden ikke altid været saa kraftig, som en Arbejderske trænger til den. Som Følge af denne stadige Nattevaagen og den daarlige Kost har jeg i de senere Aar begyndt at lide meget af Hovedpine. Og da jeg en Aften var paa Tivoli med en af mine Veninder, en Frøken Svendsen, som ogsaa syr Skræddersøm, sagde hun, at hun syntes, jeg burde søge Raad hos en Læge. Hun anbefalte mig En, som skulde være Specialist for Nervesygdomme. Han skulde være Overlæge paa et Hospital. Jeg gik da derop en Dag for at tale med ham. Han modtog mig meget venlig og gav mig Recept paa nogle Pulvere. Men ellers tilraadede han mig at være meget i frisk Luft og spise kraftig Mad. Det er let for fine Damer og for Rige — svarte jeg. — Men den, der er henvist til at leve af sine Hænders Arbejde, og som endog skal underholde sin Familje, maa nok hænge i fra Morgen til Aften.

Det forstaar sig — svarte Bjørn med et Nik.

Da jeg skulde gaa — fortalte hun videre — gav han mig en Seddel og sagde, at hvis jeg havde Lyst til at ligge en Tid paa Hospitalet, skulde jeg fremvise

dette Adgangstegn i Kontoret. Jeg stak Seddelen i Lommen uden at se paa den og gik. Men da jeg kom ned paa Gaden, tænkte jeg, at jeg dog vilde høre efter, hvor meget det kostede at være der en Maaned, og om jeg muligvis kunde faa Forplejningen frit. Thi hvis jeg skulde føle mig altfor nedbrudt, kunde det jo være en gavnlig Hvile at ligge i Ro en kort Tid.

Jeg vendte altsaa tilbage og gik ind i Inspektorens Kontor. Her viste jeg Seddelen og spurgte i en rolig og høflig Tone, hvor meget det vilde koste at ligge en Maaned paa Hospitalet, og om der fandtes Fripladse for Fattige. Men istedetfor at give mig de Oplysninger, jeg bad om, ringte man paa en Klokke og strax efter kom to Vogtere ned og greb fat i mig. Jeg kunde ikke forstaa, hvad de mente; men de umagede sig ikke med at give nogen Forklaring. Jeg blev med Vold og Magt ført afsted til Sindssygeafdelingen. Her rev de Klæderne af mig og iførte mig den sædvanlige Hospitalsdragt. Jeg baade græd og bad; men det nyttede ikke det Mindste. Den Seddel, jeg havde afgivet uden engang at læse den, havde nemlig været en Ordre til Indlæggelse paa Sindssygeafdelingen. Men herom havde Lægen ikke sagt et Ord til mig. Og jeg havde aldrig et eneste Øjeblik været sindsforvirret.

Utroligt! — udbrød Bjørn.

Ja, det lyder virkelig utroligt! — svarte hun. — Men jeg kan aflægge Ed paa Sandheden af, hvad jeg her fortæller. Jeg vilde skrive til mine gamle Forældre; men det blev forbudt, og jeg blev i det

Hele taget behandlet som en Sindssvag, skjøndt min Sygdom aldrig har været andet end Hovedpine.

Bad De da ikke om at faa Tale med Overlægen? — spurgte Bjørn.

Jo, naturligvis! Men han var netop gaaet, og Dagen efter fortalte de mig, at han var bortrejst. En Uge senere kom han endelig ind til mig. Han holdt nogle Aviser i Haanden og saa meget ophidset ud. Jeg fortalte ham da, hvad der var hændt, og han gav strax Ordre til at løslade mig. Men da han var gaaet, begyndte to af Sygeplejerskerne at tale om Noget, som netop i disse Dage skulde have staaet i Aviserne, og hvorover Overlægen skulde være meget ærgerlig. Da jeg kom ud, fik jeg at høre, hvad det var, og at Hr. Bjørns Artikler havde vakt Samvittighederne og skræmt Lægerne. Jeg indsaa da klart, at hvis De ikke var begyndt at rode op i disse ulovlige Foretagender, havde jeg ganske vist siddet der endnu.

Den Historie interesserer mig — svarte Bjørn, idet han tog sin Noticebog og nedskrev Hovedindholdet. — Jeg skal ved Lejlighed bruge den. Jo flere Exempler des bedre.

De maa for Guds Skyld aldrig skrive om mig! — bad hun ræd og nervøs.

Hvorfor ikke? — spurgte han. — Er det da ikke derfor, De er kommen hid?

Nej, langtfra! — svarte hun hurtig. — Jeg kommer blot for at takke Dem af hele mit Hjærte. Ikke for noget Andet. Det er kun de Fornemme, som tør offentliggjøre, at de har lidt Uret. Smaafolk knuses, naar de vover at beklage sig.

Men det er netop disse, som føler Knækket mest

— svarte han. — Derfor skal man først og fremst kjæmpe for dem, som ikke har Mod eller Evne til selv at forsvare sig.

Ja, dette lyder skjønt — sagde hun — men det passer alligevel ikke for mig! Thi hvis min Historie kom i Aviserne, vilde alle de fornemme Damer naturligvis tro paa Lægen og ikke paa mig. De vilde tænke, jeg var gal, og jeg vilde tabe alle mine Kunder. Konkurrencen er saa stor i vor Tid, at man aldrig kan være forsigtig nok. Og det er jo det slemme ved denne Sygdom, at den sætter ligesom en Skamplet paa et Menneske, selv om man bare har været mistænkt for at lide af den.

Jeg maa indrømme det Sande i, hvad De der siger — svarte Bjørn. — Men des mer oprørende er det altsaa, naar et Menneske uden nogensomhelst Grund bliver mærket paa denne Maade.

Skriv endelig ikke om mig! — bad hun paany, næsten klynkende. — Havde jeg tænkt mig Muligheden af, at De vilde gjøre det, var jeg aldrig kommen herop. Jeg vilde jo blot takke Dem.

Nej, uden Deres Samtykke gjør jeg det aldrig! — svarte han beroligende. — Sig mig — tilføjede han — hvor meget tabte De ved at være i Hospitalet uden Arbejde?

Hun nævnte en Sum, og han aabnede sin Tegnebog for at give hende nogle Penge.

Men da blev hun rød, rejste sig hurtig og sagde: Nej, det var ikke Meningen!

Jeg kan altsaa ikke gjøre Noget for Dem? — spurgte han.

De har allerede gjort meget — svarte hun. —

Og jeg vil kun bede Dem om at fortsætte Deres ædle Kamp for at lindre de Undertryktes Nød.

Det skal jeg — svarte han smilende og stærkt. — Det har bestandig været Maalet for min Digtning som for al min øvrige Virksomhed.

Han fulgte hende til Doren og trykkede hendes Haand.

Og dermed gik hun.

Kort Tid senere fik han Besog af en ældre Mand med langt, graat Haar og et Ansigt, gjennemplojet af svære Storme. Udtrykket haardt og truende.

Tør jeg sporge, hvem jeg har den Fornøjelse at tale med? — spurgte Bjørn.

Mit Navn er Axel Nielsen — svarte den Fremmede. — Jeg ejede engang en Gaard paa Langeland. Den var temmelig stor og bragte mig gode Indtægter. Men nu er den solgt uden mit Vidende og imod min Vilje. Og jeg selv kommer fra en Sindssygeanstalt, hvor jeg paa ulovlig Maade har siddet indestængt i tretten Aar.[1]

Det var forfærdeligt! — udbrød Bjørn. — Det er i det Hele taget en uhyggelig Samling Historier, som dukker op, efterat jeg har begyndt at røre ved denne Sag.

Ja, naar man begynder at rense Ageren for Ugræs, ser man først, hvor meget der er — sagde Nielsen.

Bjørn spurgte:

Vil De fortælle mig Deres Oplevelser? Jeg samler nemlig paa disse Sygehistorier

Med Fornøjelse — svarte Manden. — Det er netop derfor, jeg kommer. Deres Fortjeneste er stor;

thi De har aabnet Fængslets Porte for mig, og jeg var sikker paa, det vilde glæde Dem at høre det.

Ja, ganske vist! — svarte Bjørn.

Axel Nielsen fortalte:

Efterat jeg havde havt den Sorg at miste mine fem Børn i Skarlagensfeber, blev jeg ogsaa rammet af den største Ulykke, som kan hjemsøge en Mand, nemlig min Hustrus Død. Hun var et pligtopfyldende, elskeligt Væsen, som i enhver Henseende havde været min egen og Børnenes gode Aand. Som De kan forstaa, var det umuligt at sidde alene med min store Landhusholdning uden et kvindeligt Væsen til at føre Opsyn med alt det indvendige Arbejde, og jeg maatte derfor beslutte mig til at søge en Husbestyrerinde. Paa mit Avertissement i Aviserne kom der en hel Bunke Ansøgninger, og blandt disse var der ogsaa En fra en Enke efter en Officer. Hendes nylig afdøde Mand havde været Kaptejn i Arméen, og hun medsendte flere udmærkede Anbefalinger fra forskjellige højtstaaende Personer, ja endog fra en General. Jeg satte mig altsaa i Forbindelse med denne Dame, som hed Fru Wandel. Hun sendte mig et meget elskværdigt Brev, hvori hun forsikrede mig, at hun vilde anstrænge sig til det Yderste for at gjøre mig Hjemmet hyggeligt og opfylde de Krav, jeg stillede til hende med Hensyn til Husets Bestyrelse og saa videre. Hun fordrede ikke stor Løn, men bad om Tilladelse til at medtage sit yngste Barn, en tre Aar gammel Pige. Nu, det havde jeg Intet imod, og vi blev snart enige. Da hun kom, maa jeg tilstaa, jeg blev lidt forfærdet; thi hendes Ydre var saa fint og elegant, at hun næsten forekom mig altfor god til det

Brug, jeg havde for hende Hun var sorthaaret med nogle farlige Øjne. Naar de saa paa En, blev man ganske fortumlet i Hovedet. Og naar det var i hendes Interesse at vinde Nogen, kunde hun være i høj Grad bedaarende. Dygtig var hun ogsaa, det er vist. I den Tid, jeg havde været Enkemand, var ikke Alt gaaet saa let, som da min Hustru levede; men nu kom der Orden og Tugt. Rigtignok begyndte jeg at mærke, at Tjenestefolkene hadede hende, og vi maatte af den Grund skifte meget oftere end før. Men jeg troede, det bare var et tilfældigt Uheld, at vi netop nu begyndte at faa daarlige Folk.

Han standsede et Øjeblik, holdt sig for Øjnene, som om han anstrængte sig for at gjenopvække sine Erindringer, og fortsatte derefter:

Som De ved, er der Noget, man kalder Husvarme, og som er vanskeligt at modstaa selv for den stærkeste Karakter. Saadan gik det da ogsaa her. En Søndag, da vi kjørte hjem fra Kirken, og jeg fortalte hende om flere af de Forbedringer, som jeg agtede at gjøre paa min Ejendom, udbrød hun med sit yndigste Smil:

Hvor dejligt det maatte være at eje en saa stor Gaard! Man er jo uafhængig som en Konge.

Hvis De vilde være Dronning, saa vilde De gjøre Kongen meget lykkelig — svarte jeg strax.

Ja, det vil jeg saamænd gjerne! — svarte hun.

Og dermed var Sagen afgjort.

Nogle Uger efter var vi gifte, og i den første Tid var jeg en meget lykkelig Mand.

Men en Dag fik jeg et temmelig ubehageligt Brev fra en fjærn Slægtning, der nok havde haabet at

arve mig, og som derfor var ærgerlig over mit Giftermaal. Han skrev, at jeg burde have undersøgt denne Dames Fortid, inden jeg tog et saa afgjørende Skridt. Det var nemlig almindelig bekjendt, at hun havde ført et lystigt Liv med de unge Officerer i den lille Garnisonsby, hvor hun havde boet med sin første Mand. Denne var bleven mer og mer melankolsk og menneskefiendsk. Men naar han beklagede sig, svarte hun ham blot med Haan og Latter. En Nat stod han op og listede sig ud af Værelset, uden at hun hørte det. Da hun vaagnede den næste Morgen og saa hans Seng staa tom, blev hun ængstelig og skyndte sig op. Hans Officerskappe hang paa den sædvanlige Plads, hvilket tydede paa, at han ikke var ude. Efterat have gjennemsøgt hele Huset gik hun op paa Loftet for at se i Gjæstekammeret. Men her fandt hun Døren stængt. Der blev hentet en Smed, som dirkede op Laasen, og da de traadte ind i Værelset, fandt de Kaptejnen hængende i et Reb. Der var kun en Mening om, at han havde gjort det i Fortvilelse over hende. Hun blev fra den Dag af skyet af alle hæderlige Mennesker, og derfor havde hun søgt sig bort fra Byen.

Denne Meddelelse var jo ikke synderlig hyggelig. Men jeg talte ikke om det strax; for jeg tænkte, at min Slægtning muligvis bedrog mig og bare vilde saa Ufred mellem mig og min Kone. En Ting var mig imidlertid mistænkelig, nemlig at hun aldrig havde fortalt mig, at hendes Mand havde begaaet Selvmord. Jeg havde hele Tiden staaet i den Formening, at han var død paa naturlig Maade. Og denne Taushed var kanske et Bevis paa, at hendes Samvittighed ikke var

ganske ren. Jeg gik og plagede mig med dette i flere Uger; men tilsidst maatte det dog frem. En Aften, da vi sad ved Bordet, førte jeg Samtalen hen paa Sygdomme og spurgte saa pludselig:

Hvad døde Kaptejnen af?

Hun blev synlig forvirret og svarte hurtig:

Desværre, han tog sig selv af Dage. Han led af Næringssorger og var fuldstændig Melankoliker i det sidste Aar. Jeg burde jo itide have forstaaet det og sendt ham paa et Sindssygeasyl. Men det skete nu ikke. Og saa udviklede Sygdommen sig, og det endte med, at han gjorde Ende paa sig selv. Men tjen mig i aldrig at tale om det! — bad hun. — Det er altfor pinligt.

Nu ja, jeg maatte altsaa tie, og Sagen kom aldrig mer paa Bane.

Da vi havde været gifte nogle Maaneder, tilstod min Kone, at hun kjedede sig ved Landlivets Ensformighed. Hun rejste ofte til Kjøbenhavn, førte Gjæster med sig tilbage, og alle Omegnens unge Mænd var velkomne i vort Hus. Men Fortællingen om hendes første Mands Ulykke havde hugget sig saa fast i min Hjærne, at det var mig umuligt at komme bort fra den. Det endte med, at jeg saa med mistænksomme Øjne paa Alt, hvad hun foretog sig. Dette var jo forresten et Held, for saa vidt som det hjalp mig til hurtigere at opdage Sandheden. En Aften i Julen havde vi stort Bal. Og min Kone var ualmindelig pyntet og oprømt. Jeg udspejdede hende den hele Tid, uden at hun mærkede det, og da jeg saa hende forsvinde sammen med vor Huslæge, gik jeg strax efter dem. Jeg aabnede ganske lydløst en Dør

og kigede ind i et Værelse, og dermed vidste jeg ogsaa, hvad jeg vilde vide. Den Aften drak jeg mig fuld for første Gang i mit Liv. Senere fortsatte jeg med at drikke bare for at glemme, hvad jeg havde seet. Fra nu af begyndte jeg at føre et vildt Liv og at bruge mange Penge. Men da jeg selv havde erhvervet hele min Formue ved Kjøb og Salg af Ejendomme, havde jeg jo ogsaa Ret til at bruge den. Om min Kone havde bragt mig nogen Medgift, vilde jeg vist aldrig have forødet den, heller ikke mine Søskendes Penge eller andre Slægtninges; men min egen, selverhvervede Formue fandt jeg, som sagt, at jeg havde Ret til at raade over. Men dette var nu ikke min Kones Mening. Hun havde nemlig i et svagt Øjeblik faaet mig overtalt til at adoptere hendes Barn og indsætte dette til Hovedarving i Tilfælde af, at vi ikke selv fik Børn. Det udartede til heftige Sammenstød, hvori jeg fik Anledning til at se, at hendes Dannelse ikke stak synderlig dybt; for i Heftighed kunde hun bruge de simpleste Udtryk.

En Morgen fortalte hun, at hun nødvendigvis maatte besøge en dødssyg Veninde, som boede i den nærmeste By, og at hun vilde være borte i de førstkommende Dage. Hun tog Barnet med sig, og jeg blev saaledes alene hjemme. Men samme Aften blev jeg overfalden i mit eget Hus af to Sygevogtere og med Magt ført afsted til et Hospital. Da jeg ankom did, var jeg ganske blodig og forslaaet efter den Kamp, som havde fundet Sted, inden jeg blev overmandet. Og da jeg truede med, at jeg strax efter min Løsladelse vilde offentliggjøre det Hele, oversendte man mig uden Øvrighedens Tilladelse til den nærmeste

Sindssygeanstalt. At jeg blev rasende over en saa ulovlig Fremfærd falder jo af sig selv, og jeg søgte med Magt at trænge ud af mit Fængsel. Men dette lykkedes naturligvis ikke. Imidlertid har jeg aldrig et eneste Øjeblik tabt Brugen af min fulde Forstand. Mine Klager hørte man ikke paa, og mine Breve blev holdte tilbage. Kun en eneste Gang fik jeg Anledning til at skrive til min Søster, der var Enke og boede i Kjøbenhavn. Jeg fortalte hende om mit ulykkelige Egteskab, og at min Kone havde faaet sin Ven Doktoren til at udstede en Sindssygeattest for at blive fri for mig paa en bekvem Maade, mens hun selv vedblev at nyde godt af min Formue. Min Søster talte om Sagen til nogle af sine Bekjendte; men Ingen troede paa min Fremstilling, og man svarte hende bare, at Lægerne i Hospitalet maatte forstaa den Sag bedre. Hun skrev ogsaa til sin Søn, der var bosat i Vestindien, og spurgte om hans Raad; men han vilde heller ikke tro, at slige Forbrydelser kunde foregaa i vort Aarhundrede her i Danmark. Og paa den Maade blev jeg siddende indespærret i over tretten Aar.

Dette er dog det mest Oprørende, som jeg endnu har hørt! — udbrød Bjørn.

Ja, det maa De nok sige! — istemte Nielsen og knyttede uvilkaarlig Hænderne. — Men nu skal De til Slutning faa høre, hvad De selv har udvirket for mig. For nogen Tid siden rejste min Søsterson fra Vestindien for at bosætte sig i Danmark. Da han kom til Hamburg, fik han fat i nogle danske Blade, hvori han læste Hr. Bjørns Artikel og al den Strid, som var opstaaet deraf. Da huskede han, hvad hans Mor havde skrevet til ham om mig, og han begyndte

at gruble over, om der muligvis alligevel kunde være nogen Sandhed i mine Udtalelser. Han tog derfor den Beslutning, at han som min nærmeste mandlige Slægtning vilde forsøge at komme til Bunds i denne Sag. Efter sin Hjemkomst rejste han altsaa ud til Sindssygeasylet. Her talte vi sammen i lang Tid, og han hørte snart, at jeg var fuldstændig normal. Han gjorde da Alt, hvad der stod i hans Magt for at faa Overlægen til at løslade mig; men da dette var forgjæves, henvendte han sig til en Sagfører. Ved dennes Hjælp slap jeg endelig ud efter tretten Aars Fængsel. Men havde ikke De gjort al denne Spektakel i Aviserne, vilde jeg ganske vist have siddet der endnu.

Er dette mit Værk, da maa jeg tilstaa, at jeg føler mig stolt som en Feltherre, der har stormet en Fæstning — svarte Bjørn smilende.

Det har De al Grund til! — forsikrede Nielsen med uryggeligt Alvor.

Og hvor er Deres Kone? — spurgte Bjørn.

Hun forsvandt, strax jeg kom ud. Hvor hun er rejst hen, ved jeg ikke; men det er mig ogsaa temmelig ligegyldigt. Hun har de vægtigste Grunde til ikke oftere at ulejlige mig. Og nu kommer jeg til Dem for at bede Dem om ved Lejlighed at nedskrive og offentliggjøre den hele Historie. Thi saadanne Forbrydelser bør ikke kunne begraves ustraffede.

Nej, det er ogsaa min Mening! — svarte Bjørn. — Og De kan stole paa, at jeg nok skal faa det paatalt.

Axel Nielsen vedblev:

Jeg har endnu Noget at tilføje: De er min Forløser, og jeg skylder Dem, at jeg kan leve i Frihed

og Fred Resten af mit Liv. Derfor er det ikke mer end min Pligt at lønne Dem saa godt, som det staar i min Magt. Den, som bruger sin Pen i det Godes Tjeneste, kan aldrig paaskjønnes nok. Jeg gaar nu til min Sagfører og lader ham skrive mit Testamente, hvori De og min Søstersøn indsættes til mine Arvinger.

Men det er dog altfor storartet! — udbrød Bjørn, som blev meget behagelig overrasket ved Udsigten til en saa stor Gave. — Jeg har saamænd aldrig tænkt paa at faa noget personligt Udbytte af, hvad jeg her har skrevet. Man voxer i moralsk Kraft, naar man kjæmper for en uegennyttig Sag, og for saa vidt har jeg allerede faaet min Løn.

Nu ja, slige Synsmaader er jo meget poetiske — sagde Nielsen. — Men man lever ikke af Æren alene, og som Digter har De vel ingen Overflod af Penge, kan jeg tænke. Derfor staar jeg fast ved, hvad jeg engang har sagt. — Og i hans Stemme og Udtryk var der et Alvor, som bortjagede enhver Skygge af Tvil om, at han virkelig agtede at udføre, hvad han havde lovet.

Jeg bor foreløbig i Hotel »Kjøbenhavn« — sluttede han. — Hvis De vil komme derop og spise til Middag med mig Imorgen, saa kan vi tale videre om Sagen.

Han trykkede Bjørns Haand med Fasthed, men uden et Smil, og gik.

Det maa jeg sige var uventet — udbrød Bjørn ganske højt, da han stod alene — at faa en Formue paa engang!

Og han følte en overraskende Glæde ved denne pludselige Udsigt til at kunne virke i sit Kald uden Hensyn til den pekuniære Fortjeneste.

Men om jeg faar Millioner, hvad hjælper det alligevel, naar jeg mister Eleonora! — endte han, idet hans Tanker paany begyndte at surre omkring den samme saare Gjenstand.

XXXI.

Nogle Dage senere pakkede Bjørn sine Kufferter og bad Tjeneren bringe sig Hotelregningen, da han agtede at rejse til Tyskland med Aftentoget.

Han var tung i Sindet, havde liden Lyst til at drage afsted, men følte dog, at han umulig kunde faa Ligevægt til at begynde paa noget nyt Værk, hvis han blev i Kjøbenhavn. Han kunde ikke gaa rolig og vide, at hun boede nogle Minutters Vej fra ham, mens han dog maatte holde sig paa Afstand.

Denne Frygt og Uro havde altfor længe lagt hans Skabertrang øde. Men med Geniets faste Blik paa sit Maal vilde han tilbage fra disse Følelsens og Tankernes Afveje, tilbage paa den lige Linje til Storhed og Berømmelse. Intet fik hæfte ham mer.

Tjeneren bragte Regningen, og Bjørn tog Penge frem for at betale.

Men de afbrødes af en Banken paa Døren.

Bjørn befalte:

Se, hvem det er!

Tjeneren gik hen og aabnede, vexlede nogle

Ord med en Udenforstaaende og kom derefter tilbage for at melde:

Grev Brahe.

Bjørn vilde neppe tro sine Øren og gik selv hen til Døren. Jo, virkelig, der stod han lyslevende!

Herr Greve, vær saa god, træd indenfor!

Tjeneren forsvandt, og Bjørn blev alene med sin Gjæst.

Denne satte Hatten fra sig paa Bordet, idet han sagde:

Det glæder mig at træffe Dem hjemme.

Bjørn bød ham en Stol, og de satte sig Begge.

Jeg har i længere Tid tænkt paa at skrive til Dem eller at gaa herop — begyndte Eleonoras Far. — Og jeg maa bede Dem undskylde, at det ikke er skeet før. Men jeg har været saa nedstemt efter min Søns Død, at det, oprigtig talt, er mig en Overvindelse at se Mennesker.

Det kan jeg nok begribe — svarte Bjørn. — Men forresten ved jeg jo heller ikke, at Greven skylder mig noget Besøg.

Jo, jeg føler Trang til at takke Dem for al den Ulejlighed, De har gjort Dem for min Skyld — svarte Greven. — Jeg hørte til min Overraskelse, at De havde været baade hos Politidirektøren og hos Borgermesteren for at udvirke min Løsladelse. Og senere har jeg med stor Fornøjelse læst alle Deres modige Artikler i Aviserne. Og naar jeg saa tænkte paa, at alt dette blev gjort af den samme Mand, som jeg engang havde vist Døren, da maa jeg tilstaa, at det rørte mig. Og jeg vil ikke, De skal tro, at jeg er blottet for Erkjendtlighedsfølelse.

Herr Greve, jeg beder Dem, tal ikke videre om den Side af Sagen! — bad Bjørn. — Enhver hæderlig Mand har Lov til at værge sin Datter paa den Maade, som han selv finder rigtigst.

Grev Brahe undlod at svare paa denne sidste Bemærkning, men sagde:

Jeg kommer for at bringe Dem en Nyhed, som jeg antager, vil glæde Dem.

Hvad er da det, om jeg tør spørge?

Jo, nu skal De høre! Jeg har været i Rigsdagen. Og her er der Idag fremsat et nyt Lovforslag, som jeg anser for den ligefremme Følge af Deres varmhjærtede Indlæg i denne Sag. Det gaar nemlig ud paa at hindre en Gjentagelse af den Voldshandling, som jeg har været udsat for.

Det var udmærket! — udbrød Bjørn. — Jeg havde dog ikke troet, det skulde gaa saa fort.

Jo, saamænd! Der foreslaaes en Lov, hvorefter Indlæggelse af formentlige Sindssyge blot skal kunne ske under Øvrighedens Tilsyn og under betryggende Former.

Bjørn:

Naturligvis! Saadan burde det være.

Og naar der indsendes Klage fra Nogen, som tror at have været behandlet paa en ulovlig Maade, skal Justitsministeriet være forpligtet til at foretage kriminel Undersøgelse.

Se, dette er netop, hvad jeg har kjæmpet for! — sagde Bjørn. — Slige Overfald bør straffes som de groveste Forbrydelser. Man sætter den Mand i Tugthuset, som stjæler en Andens Formue, mens den, som uden bevislig Grund berøver sin Medborger Livets

højeste Gode, Friheden, faar Lov til at gaa ustraffet! Kan man tænke sig en grovere Krænkelse af den menneskelige Retsbevidsthed?

Nej, visselig, visselig! — udbrød Greven. — Og det er Deres stærke Opraab, som har aabnet Publikums Øjne og pustet Sindene i Glød. Folgen heraf har igjen været, at vore Myndigheder har følt sig tvungne til at tage Sagen under Behandling. De er den første Kraft i hele denne Bevægelse, og derfor skylder jeg Dem Tak, jeg og mange Andre.

Jeg har kun fulgt mit Hjærtes Indskydelse og gjort, hvad jeg ansaa for at være min bydende Pligt — svarte Bjørn.

Andre kunde været ligesaa nær til at gjore det, og har dog ikke villet umage sig — sagde Greven. — Det er i det Hele taget en hyppig Fejl i vort Samfund, at man saa ofte søger at neddysse Forbrydelser af Frygt for offentlig Skandale. Og paa den Maade opmuntrer man til det Onde istedetfor at udrydde det. Men for at De skal forstaa, at det ikke blot er en tom Høflighed, naar jeg forsikrer Dem om min Taknemlighed, saa vil jeg spørge Dem, om De har et eller andet Ønske, som det staar i min Magt at opfylde? Thi det vilde i Sandhed være mig en stor Glæde, om jeg kunde vise Dem en Tjeneste.

Bjørn saa forbauset paa ham.

Et Ønske?

Ja, tal kun!

Jeg ønsker bare Et. Men for mig er dette en større Skat end al Verdens Hæder og Guld.

Hvad er det?

Grev Brahe, vil De give mig Deres Datter? — spurgte han med sænket Røst, skjælvende af angstfuld Spænding.

Ja, jeg vil! — svarte Greven uden et Øjebliks Vaklen.

De siger ja? —

Bjørn for op og greb hans Haand:

Aa, hav Tak! Tak! —

Glæden var nærved at sprænge hans Hjærte og lyste som Solen i hele hans Væsen.

Er da dette sandt? — spurgte han.

Den gamle Mand fik Taarer i Øjnene, idet han sagde:

Deres Opførsel overfor mig har i alle Henseender været fin og ædel, og jeg antager, at Enhver vilde være lykkelig og stolt over at faa en Svigersøn som Dem. —

Strax efter sagde han:

Kom, lad os gaa! Eleonora venter os.

Nogle Minutter senere vandrede de to Mænd Side om Side ned over Kongens Nytorv til St. Annæ Plads og traadte ind i Grev Brahes Hus.

Da de kom op, sagde Greven:

Vær saa god, tag Plads et Øjeblik, saa skal jeg gaa ind og hente min Datter!

Men Bjørn havde ikke Ro til at sætte sig. Han blev staaende oprejst midt paa Gulvet i Dagligstuen og ventede. Han var opfyldt af den samme glade Forventning, den samme hellige Andagt, som Nordlændingen føler, naar han efter sex Maaneders Mørke staar og venter paa det vidunderlige Øjeblik, da Solen

atter skal stige over Havet. Hans Sjæl hungrer og tørster efter Dagens Lys.

Og se, der gik Døren op i Sideværelset, og Solen kom! — Med Haarets Guld skinnende over den sorte Sørgedragt, bleg, men med lysende Øjne og Smil om Munden nærmede hun sig.

Han gik hurtig imod hende, slog sine Arme omkring hendes Liv og hviskede i hed Henrykkelse:

Min Elskede! Min Brud! —

KVINDESKÆBNER

AF

ELISABETH SCHØYEN.

Alb. Cammermeyers Forlag. Kristiania.

„Morgenbladet“. (Kristiania): I kunstnerisk Henseende maa disse Noveller ansees som Forf. bedste Arbejde. Der sees overalt Præg af at være anvendt megen Flid paa Materialets Indsamling, paa Planen for dets Ordning og paa dets endelige Bearbejdelse. Frugterne af dette alvorlige Arbejde viser sig blandt Andet i Kompositionens Fasthed, i Karakter- og Situationstegningens Naturlighed og Indholdsværd.

„Ny Illustr. Tidende“: — — — „Som et Indlæg i Dagens Spørgsmaal har de tre Noveller et fuldgyldigt Krav paa at blive læst med Eftertanke baade af Mænd og Kvinder, saavel Gifte som Ugifte. Og vi kunne ønske, at „Kvindeskæbner“ maatte finde mange Læsere og — en vækkende Forstaaelse hos dem.“

„Vestlandsposten“: Det er et betydeligt Digterværk, som her foreligger, hvad enten man seer hen til dets Indhold eller Omfang.

„Stavangeren“: Med Tanken paa den Sum af dybe Følelser og af smukke Skildringer, som rummes i disse tre Noveller, er det klart, at Elisabeth Schøyen indtager en af de første Pladser blandt vort Lands Forfattere. Der er en Varme og en Indignation i Fortællingen, som er beundringsværdig.

„Buskeruds Blad“: — — — „Forfatterinden behandler det opstillede Spørgsmaal med Alvor og Dygtighed. Der er Finhed i Opfatningen og Karakterskildringen. Vi maa anbefale „Kvindeskæbner“ som et vækkende, modigt og underholdende Skrift, der fortjener at læses med Eftertanke. Fremstillingen er klar og i høj Grad fængslende.“

„SandefjordsTidende“: — — — „Skildringen er grej, og Personerne skarpt og fint tegnede. Det er en af de kraftigste Frembringelser, som vi paa længe have læst, og den Elegance, hvormed Forfatterinden fremsætter sine Tanker, kan ikke Andet end i højeste Grad fængsle Læseren og faa ham til at interessere sig for de ulykkelige Personer, som hun fremstiller. Vi anbefale ethvert sundt dømmende Menneske at læse Bogen. Den fortjener at læses og lægges paa Hjerte, thi den viser os Samfundets største Brøst.“

„Budstikken“: — — „Kvindeskæbner“ er efter vor Mening et dygtigt Arbejde, der ikke kan læses uden at efterlade baade et alvorligt og et varigt Indtryk.

„Hjemmet“: — — — „Samtlige ere Virkelighedsbilleder, tegnede med Dygtighed samt grebne lige ud af Livet og belyse Kvindespørgsmaalet.“

„Magazin für die Literatur des In- und Auslandes“: „Bogen virker i høj Grad forfriskende og vækkende. Det er en Følge af Fremstillingen, der er saa rig paa malende Liv og ungdommelig Ild, at den uvilkaarlig varmer Hjertet og river Fantasien med sig. Forfatterindens fornemste Trylleri ligger i Stilen, der har en høj Grad af harmonisk Velklang, anskuelig Klarhed og farvemættet Glød. I Skildringer af Naturen hæver Fremstillingen sig til fuldendt Mesterskab.

„Neue freie Presse“: Forfatterinden af denne Bog er en fuldt udviklet Kunstnerinde, Kompositionen er klar og bestemt. Karaktertegningen røber en dyb Forstaaelse af den menneskelige Sjæls Stemninger og Lidenskaber. Stilen er følt og sand. Rolig og kold, hvor Situationen byder det. Let, feberagtig, lidenskabelig, hvor dette kræves.

„La Perseverenza“: Denne Bog er en moderne Tragedie. Her er mægtig Pathos forenet med fin lyrisk Skønhed. Forf. har Geniets Mod til at tage fat paa de delikateste Emner, men behandler dem med poetisk Alvor og kunstnerisk Overlegenhed, som gjør, at man følger hende med en stigende Beundring og Interesse. Hendes Hoved fortjener at krones med Laubær ved Siden af Samtidens Største.

„Saturday Review“: Sjelden har jeg mødt en kvindelig Skribent, hvis Arbejde er saa formfuldendt som dette. De fleste af vore egne Forfatterinder have ethisk Alvor i sine Værker; men den kunstneriske Støbning, som skal bære Ideerne, savnes altfor ofte. Elisabeth Schøyen griber med genial Sikkerhed de rette Midler — som oftest de ganske enkle —, men Virkningen forfejles aldrig. Her findes næsten ingen Intrige, det er det indre Liv, som tegnes; men Karaktererne ere saa naturlige og interessante, at man læser med den største Spænding. Elisabeth Schøyen er ingen sædvanlig Romankomponist, det er en Digterinde i dette Ords ædleste Betydning.

„Chicagos illustr. Ugeblad“: — — — „Den kraftigste og mest originale Frembringelse paa Literaturens Omraade siden Nytaar er ubetinget „Kvindeskæbner“ af Elisabeth Schøyen.

— Det er et Arbejde, som man ikke kan overse eller tie ihjel, som man ofte gjør med andre. Det vil skabe sig en varig Plads blandt vore første Værker og skjænke Forf. et endnu større Ry, end hun allerede har.“

„MENNESKEHJERTER“,

FORTÆLLINGER

AF

ELISABETH SCHØYEN.

„Avisen“, Kjøbenhavn: Frk. Schøyen har tre Egenskaber, der kun meget sjelden findes forenede. Hun har en øvet Skribentindes Herredømme over Formen og Sproget; derfor ere hendes Fortællinger letlæselige. Hun kjender sin Samtids Mennesker, og hun forstaaer at anvende dem i en velbygget og virkningsfuld „Handling“; derfor ere hendes Fortællinger underholdende. Og endelig er hun i Besiddelse af en fint udviklet Dannelse, derfor læser man hendes Fortællinger med Udbytte og lægger Bogen fra sig med det Indtryk, at man har været i godt Selskab. Frk. Schøyen er en saa dygtig Fortællerske, at hendes Novellesamling maa regnes blandt Aarets læseværdigste Nyheder.

„Lolland-Falsters Stiftst.“: Hun forstaaer paa fuldendt kunstnerisk Maade at fremstille sine Figurer, saa de aftvinge os Interesse. Hun er en betydelig Kunstnerinde, som rager højt op over de fleste kvindelige Forfattere.

„Berlingske Tidende“, Kjøbenhavn: Frk. Elisabeth Schøyen er en god Iagttager med aabent Blik for Natur og Menneskeliv; hun skriver en let, kortfattet og malende Stil, forstaaer at vælge et Emne og besidder tilstrækkelig Verdenserfaring til at vedligeholde Interessen gjennem en Detail-Opfindsomhed, der henter Stoffet fra det virkelige Liv — — — „Azra“ er en nydelig orientalsk Idyl i Pierre Lotis Maner. Handlingen foregaaer i Stambul, og Heltinden er ypperlig characteriseret; her er ikke blot Costumet tyrkisk, men Tankegang og Udtryksmaade hører Orienten til. — — — „Menneskehjerter“ frembyder kortsagt megen Afvexling baade i Indhold og Form; der er ingen Mangel paa interessante, vel opfundne Episoder, og man lægger ikke Bogen fra sig uden en Følelse af, at man har en talentfuld Forfatterinde for sig.

„Dagbladet“, Christiania: Forfatterinden behandler nemlig her et Udslag af det moderne Cultur- og Kunstliv, som vi nok drager Kjendsel paa, og denne Skildring er i det hele given baade med Forstaaelse og kunstnerisk Moderation.

„Dagbladet“, Kjøbenhavn: Hendes Sands for stærke Effecter kan stundom føre hende for vidt; men det er ganske velgjorende at træffe en Forfatterinde, som har Lyst og Mod til at give sig i Kast med det Usædvanlige, med Livets romantiske Begivenheder, i en Tid, hvor ellers det Dagligdags, det Trivielle har saa overvættes mange kvindelige Dyrkere i Literaturen.

„Verdens Gang“, Christiania: Disse Fortællingers letflydende Sprog, ikke sjelden lidt romantiske Emner med et svagt Stænk af Sentimentalitet og en dæmpet Trang til pittoreske Pikanterier med en for det store Publicum ikke trættende minutiøs psykologisk Behandling af de fremstillede Personer, gjør ogsaa Elisabeth Schøyens Fortællinger i særlig Grad skikkede til Betegnelsen: underholdende Læsning.

„Ørebladet“, Christiania: Vi har et bestemt Indtryk af, at hun i flere af Fortællingerne har givet noget ganske Betydeligt i Retning af psykologisk Skildring.
